Acts

1

అపొస్తలుల కార్యములు

రచయితను గూర్చి...

ఈ గ్రంథమును కూడ లూకా సువార్త రచయిత, పౌలుచే ప్రియమైన వైద్యునిగా పిలువబడిని లూకాయే. లూకా సువార్తను గూర్చిన ఉపోద్ఘాతములో ఇతనిని గూర్చి వ్రాయుట జరిగినది గనుక తిరిగి ఇక్కడ వ్రాయుట లేదు.

గ్రంథమును గూర్చి....

లూకా సువార్తను ప్రారంభించిన విధముగానే దీనిని కూడా లూకా థియోఫిలాను ఉద్దేశించి లేక సంభోధించి వ్రాసియున్నాడు. క్రీ.శ.63 వరకు జరిగిన సంగతులనన్నిటిని ఈ గ్రంథములో వ్రాసియున్న కారణముగా లూకా దీనిని క్రీ.శ 63 తరువాతనే వ్రాసియుండ వచ్చును. యెరూషలేము నాశనమును గూర్చి ఈ గ్రంథములో ప్రస్తావన లేని కారణముగాను, పౌలు మరణమును గూర్చి కూడా ప్రస్తావించని కారణముగాను దీనిని రచయిత క్రీ.శ 70కి ముందుగానే వ్రాసి యుండవచ్చునని నమ్మబడుచున్నది. ఈ గ్రంథ రచయిత ముఖ్య ఉద్దేశ్యము కేవలము యూదులకే పరిమితమైన క్రీస్తు రక్షణ సువార్త సర్వలోకమునకు సంబంధించినదనే విషయాన్ని బయలుపరచుటయే. పౌలు అన్యులలో సువార్తను ప్రకటించుటకు పూర్వమే అట్టి ప్రక్రియ ప్రారంభింపబడినట్లుగా, ఆనాటి పరిస్థితులు, క్రైస్తవులను చెదరగొట్టిన హింసలు, స్తెఫను చావు, ఫిలిప్పు పరిచర్య, సౌలు మారుమనస్సు, కొర్నేలి మారుమనస్సు, అన్యులలో సువార్త ప్రకటించుటకు పూనుకొనిన అంతియొకయ సంఘం. మరియు సంఘ స్థాపన వంటి విషయాలు మనం ఈ గ్రంథంలో చూడవచ్చును. లూకా అపొస్తలులందరి కార్యములను గూర్చి గాక కేవలము అపొస్తలులైన పేతురు, పౌలు పరిచర్యను ఈ గ్రంథములో విపులముగా వివరించాడు. స్తెఫను, ఫిలిప్పు, బర్నబాలను గూర్చిన విషయాలు కూడా కొన్నింటిని ప్రస్తావించాడు. క్రీస్తు సువార్త మొట్టమొదటిగా యెరూషలేములోను, యూదయ సమరయలోను, తరువాత భూదిగంతముల వరకు అనగా ఆ కాలములో సర్వలోకములకు ఏక చక్రాధిపత్యముగా నేలిన రోమా మహా సామ్రాజ్యపు ముఖ్య పట్టణములలో ప్రకటింపబడెనన్న సత్యము ఈ రచయిత వివరించాడు. ఈ గ్రంథములో మొదట అపొస్తలులు సువార్త ప్రకటించుటకు సిద్ధపడుట, పేతురు ద్వారా యూదులకు సువార్త ప్రకటింపబడుట, అన్యులలో సువార్తను ప్రకటించుటకు సంఘము సువార్తికులను సిద్ధపరచుట మొదలైన అంశములు మొదటి 12 అధ్యాయాలలో వ్రాయబడినవి. ఆపైన 13వ అధ్యాయము నుండి సువార్త అన్యజనులలో ప్రకటించబడుట, పౌలు యొక్క నాలుగు సువార్త ప్రయాణములు, యెరూషలేములో పౌలు పట్టబడుట, చెరసాలలో ఉంచబడుట, రోమాకు ఖైదీగా కొనిపోబడుట మొదలగు విషయాలు రోమాలో పౌలు గడిపిన జీవితమును గూర్చి మనము చూడవచ్చును. ఈ గ్రంథములోని 1007 వచనములు 28 అధ్యాయములుగా విభజించబడినవి.

అపొస్తలుల కార్యములు - అనుక్రమణిక

అధ్యా. వచ	పాఠ్యసారాంశము
1:1-5	యేసుక్రీస్తు పునరుత్థానము-ఆయన తన శిష్యులకు ఇచ్చిన సందేశము
1:6-11	యేసుక్రీస్తు ఆరోహణమైన విధము
1:12-14	అపొస్తలులు ఏకమనస్సుతో యెడతెగక ప్రార్థన చేయుట
1:15-26	యూదా స్థానములో మత్తీయను ఎన్నుకొనుట
2:1-4	పెంతెకోస్తు దినమునందు పరిశుద్ధాత్మ ఆకాశము నుండి దిగివచ్చుట
2:5-13	జనులు గుంపులుగా మేడ గది వద్దకు తరలివచ్చిరి
2:14-36	పెంతెకోస్తు నాడు పేతురు ప్రసంగము
2:37-41	మూడువేల మంది వాక్యము నంగీకరించుట
2:42-47	పెంతెకోస్తు నాడు పేతురు ప్రసంగము
3:1-11	కుంటి బిక్షకుడు స్వస్థత నొందుట
3:12-26	దేవాలయములో పేతురు ప్రసంగించుట.
4:1-4	పేతురు యోహానులు సభ యెదుట నిలుచుట
4:5-14	అపొస్తలులు ధైర్యముగా క్రీస్తుని గూర్చి సాక్ష్యమిచ్చుట
4:15-22	పేతురు, యోహానులు వారికి ఉత్తరమిచ్చుట
4:23-31	పేతురు యోహానులు స్వజనుల యొద్దకు వచ్చుట
4:32-37	భక్తులు తమకు కలిగిన దంతయు సమిష్టిగా ఉంచుకొనుట
5:1-11	అననీయ సప్పీరాల మరణము
5:12-16	అపొస్తలులు చేసిన అద్భుతములు
5:17-25	పేతురు యోహానులు బంధింపబడి దేవదూత ద్వారా విడిపింపబడుట
5:26-33	అపొస్తలులు క్రీస్తుని గూర్చి మహాసభ యెదుట సాక్ష్యమిచ్చుట
5:34-42	గమలీయేలు పేతురు యోహానులను విడుదల చేయుట
6:1-7	ఏడుగురు సంఘపెద్దలను నియమించుట
6:8-15	స్తెఫను మహాసభ యెదుటికి తేబడుట
7:1-53	స్తెఫను ప్రసంగము
7:54-60	స్తెఫను మరణము
8:1-4	సౌలు ద్వారా క్రైస్తవుల హింసలు-వారు చెదరి పోవుట
8:5-8	ఫిలిప్పు సమరయలో క్రీస్తును ప్రకటించుట

Acts

2

8:9-13	గారడీవాడైన సీమోను బాప్తిస్మము-ఫిలిప్పును యెడబాయకుండుట
8:14-25	సీమోను దుర్బుద్ధి
8:26-40	ఫిలిప్పు-ఐతియోపీయుడైన నపుంసకుడు
9:1-9	సౌలు మారుమనస్సు పొందుట
9:10-22	సౌలు మరి యెక్కువగాబలపడి యూదులను కలవర పరచుట
9:23-31	యూదులు సౌలును చంప నుద్దేశించుట-శిష్యులాతనిని తప్పించుట
9:32-35	పేతురు లుద్దలో ఐనయను స్వస్థ పరచుట
9:36-43	పేతురు చనిపోయిన దొర్కాను బ్రతికించి పరిశుద్ధుల కప్పగించుట
10:1-8	పేతురు-శతాధిపతియైన కొర్నేలీ
10:9-18	పేతురుకు కలిగిన దర్శనము
10:19-33	ఆ దర్శనమునను సరించి కొర్నేలీ యొద్దకు వెళ్ళుట
10:34-43	పేతురు ప్రసంగము
10:44-48	అన్యులు పరిశుద్ధాత్మ బాప్తిస్మము పొందుట
11:1-18	పేతురు-శతాధిపతియైన కొర్నేలీ
11:19-24	అంతియొకయలో అన్యులనుండి వచ్చిన సంఘము
11:25-30	పౌలు బర్నబాలు యెరూషలేమునకు పంపబడుట
12:1-5	హేరోదు పెట్టిన బాధలు-పేతురు చెరసాలలో
12:6-11	పేతురు చెరసాలలో నుండి దేవదూత ద్వారా విడిపింపబడుట
12:12-19	పేతురు మార్కు తల్లియైన మరియ ఇంటికి వచ్చుట
12:20-25	హేరోదు మరణము
13:1-3	అంతియొకయలోని సంఘము
13:4-12	పౌలు బర్నబాలు కుప్రలోనుండుట
13:13-41	పిసిదియలోని అంతియొకయ
13:42-52	అనేక మంది భక్తిపరులు పౌలును బర్నబాను వెంబడించుట
14:1-7	కొందరు వారి మీద పడి రాళ్లు రువ్విచంపవలెనని యుండిరి
14:8-18	లుస్త్రలో బలహీన పాదములుగల ఒకడు గంతులు వేసి నడచుట
14:19-28	పౌలు మీద రాళ్లు రువ్వి చంపబోవుట.అంతియొకయకు తిరిగి వచ్చుట
15:1-6	అన్యజనులలోనుండి వచ్చిన క్రైస్తవులు-మోషే ధర్మశాస్త్రము
15:7-21	అన్యజనులలోనుండి వచ్చిన క్రైస్తవులు-మోషే ధర్మశాస్త్రము

15:22-35	యెరూషలేముసభ-అన్యజనులలోనుండి వచ్చిన క్రైస్తవులకు లేఖ
15:36-41	పౌలు బర్నబాలు విడిపోవుట
16:1-5	తిమోతి లుస్త్రలో పౌలును కలిసికొనుట
16:6-15	మాసిదోనియ పోవుటకు రాత్రి వేళ పౌలునకు దర్శనము
16:16-18	పుతోను అను దయ్యము పట్టినదై సోదె చెప్పుచుండెడి చిన్నది
16:19-24	పౌలు సీలలు చెరసాలలో వేయబడుట
16:25-34	చెరసాల నాయకుడును అతని యింటి వారును బాప్తిస్మము పొందుట
16:35-40	వారు చెరసాలలో నుండి వెలుపలికి వచ్చి లూదియ యింటికి వెళ్లిరి
17:1-9	థెస్సలొనీకేలో పౌలు
17:10-15	బెరయలో గ్రీసు దేశపు స్త్రీలు, పురుషులు చాలామంది విశ్వసించిరి.
17:16-21	ఏథెన్సు పౌలు
17:22-31	పౌలు అరియొపగు అను సభలో మాటలాడుట
17:32-34	మృతుల పునరుత్థానము గురించివిని కొందరు అపహస్యము చేయుట-
18:1-6	పౌలు కొరింథులో అకుల అతని భార్యమైన ప్రిస్కిల్లలతో నుండుట.
18:7-11	కొరింథీయులలో అనేకులు విని విశ్వసించి బాప్తిస్మం పొందిరి.
18:12-17	గల్లియోను పౌలు
18:18-23	పౌలు సిరియకు తిరిగి వచ్చుట
18:24-28	అలెక్సంద్రియ వాడైన అపొల్లో అను నొక యూదునితో ఎఫెసులో
19:1-7	యోహాను శిష్యులు యేసు నామము నందు బాప్తిస్మము పొందుట
19:8-12	పౌలు ఎఫెసులో సమాజ మందిరములోనికి వెళ్లి ప్రసంగించుట
19:13-20	మాంత్రిక విద్య నభ్యసించిన అనేకులు పుస్తకములు కాల్చివేసిరి
19:21-31	పౌలు తన ప్రయాణము కొరకు ఏర్పాట్లు-ఎఫెసులో అల్లరులు
19:32-41	కరణము సమూహమును సముదాయించి సభను ముగించుట
20:1-6	పౌలు మాసిదోనియ, గ్రీసు, త్రోయలకు వెళ్లుట
20:7-12	ఐతుకుకు తిరిగి ప్రాణము పోయుట
20:13-16	పౌలు మిలేతుకు ప్రయాణము
20:17-27	మిలేతులో ఎఫెసు పెద్దలతో మాటలాడుట
20:28-38	వారు పౌలు మెడ మీద ముద్దుపెట్టుకొని, ఓడవరకు సాగనంపుట
21:1-7	పౌలు మిలేతు నుండి తూరుకు
21:8-18	అగబు అను ప్రవక్త-పరిశుద్ధాత్మ తనకు చెప్పిన సందేశము

Acts

3

21:19-26	పౌలు మొక్కుబడియున్న నలుగురితో కలిసి మొక్కుబడి చెల్లించుట
21:27-40	యెరూషలేములో అల్లరి-పౌలును పట్టుకొనుట
22:1-21	పౌలు తనకు కలిగిన దర్శనమును గూర్చి ప్రసంగించుట
22:22-30	పౌలు రోమా పౌరసత్వము పొందినట్లు చెప్పుకొనుట
23:1-5	పౌలు మహాసభ యెదుట సమాధానము చెప్పుట
23:6-11	రాత్రి ప్రభువు పౌలును దర్శించి, ధైర్యముగా నుండి రోమాలో కూడా అలాగుననే సాక్ష్యమీయవలెనని చెప్పుట
23:12-22	పౌలుకు విరోధముగా యూదులు పన్నిన కుట్ర
23:23-24	పౌలు కైసరయకు పంపబడుట
23:25-35	అధిపతియైన ఫేలిక్సుకు క్లౌదియ లూసియ వ్రాసిన లేఖ
24:1-9	తెర్తుల్లు అను న్యాయవాది పౌలు మీద తెచ్చిన పిర్యాదు
24:10-21	ఫేలిక్సు ఎదుట పౌలు యొక్క ప్రతివాదము
24:22-27	ఫేలిక్సు మిగుల భయపడి విమర్శ నిలుపుచేయుట
25:1-12	ఫేస్తుయెదుట తీర్పు-పౌలు కైసరు ఎదుటనే చెప్పుకొందుననుట
25:13-27	అగ్రిప్పయు బెర్నికేయు ఫేస్తు దర్శనము చేసుకొనుట
26:1-11	అగ్రిప్ప యెదుట పౌలు యొక్క ప్రతివాదము
26:12-23	తనకు కలిగిన దర్శనమును, చేసిన బోధలను గూర్చి చెప్పుట
26:24-32	పౌలు యొక్క నిర్దోషత్వమును అగ్రిప్పయు ఫేస్తును అంగీకరించుట
27:1-11	పౌలు రోమాకు ప్రయాణము-క్రేతుకు వెళ్లుట
27:12-20	తుఫాను తాకిడికి ఓడకు ప్రమాదము సంభవించుట
27:21-29	దేవదూత ద్వారా స్వప్నమందు పొందిన అభయము
27:30-38	పౌలు తనతో ఉన్నవారిని ధైర్యపరచుట
27:39-44	ఓడను మెట్ట పట్టించగా, అనివి కూరుకొని, అమరము బ్రద్దలగుట
28:1-10	పౌలుకు మిలేతులో స్నేహ భావముతో ఆతిథ్యము
28:11-16	పౌలు రోమా పట్టణము చేరుకొనుట
28:17-22	పౌలు రోమాలోని యూదులతో మాటలాడుట
28:23-31	రెండేళ్ళు అద్దె యింట కాపురము-యేసుక్రీస్తును గూర్చిన బోధ

THE ACTS OF THE APOSTLES

అపొస్తలుల కార్యములు

This book unites the Gospels to the Epistles. It contains many particulars concerning the apostles Peter and Paul, and of the Christian church from the ascension of our Saviour to the arrival of St. Paul at Rome, a space of about thirty years. St. Luke was the writer of this book; he was present at many of the events he relates, and attended Paul to Rome. But the narrative does not afford a complete history of the church during the time to which it refers, nor even of St. Paul's life. The object of the book has been considered to be, 1. To relate in what manner the gifts of the Holy Spirit were communicated on the day of Pentecost, and the miracles performed by the apostles, to confirm the truth of Christianity, as showing that Christ's declarations were really fulfilled. 2. To prove the claim of the Gentiles to be admitted into the church of Christ. This is shown by much of the contents of the book. A large portion of the Acts is occupied by the discourses or sermons of various persons, the language and manner of which differ, and all of which will be found according to the persons by whom they were delivered, and the occasions on which they were spoken. It seems that most of these discourses are only the substance of what was actually delivered. They relate nevertheless fully to Jesus as the Christ, the anointed Messiah.

ACTS 1

Proofs of Christ's resurrection. (1-5) 1 The former treatise have I
made, O Theophilus, of all that Jesus began both to do and teach,
2 Until the day in which he was taken up, after that he through the
Holy Ghost had given commandments unto the apostles whom he
had chosen: *3* To whom also he shewed himself alive after his passion
by many infallible proofs, being seen of them forty days, and speaking
of the things pertaining to the kingdom of God: *4* And, being assembled
together with them, commanded them that they should not depart
from Jerusalem, but wait for the promise of the Father, which, saith
he, ye have heard of me. *5* For John truly baptized with water; but ye
shall be baptized with the Holy Ghost not many days hence.

1వ అధ్యాయము

పీఠిక

ఓ థెయొఫిలా, యేసు తాను ఏర్పరచుకొనిన అపొస్తలులకు పరిశుద్ధాత్మ ద్వారా
ఆజ్ఞాపించిన 2 తరువాత ఆయన పరమునకు చేర్చుకొనబడిన దినము వరకు, ఆయన
చేయుటకును, బోధించుటకును ఆరంభించిన వాటన్నిటిని గూర్చి నా మొదటి గ్రంథమును
రచించితిని 3 ఆయన శ్రమపడిన తరువాత నలువది దినములవరకు వారి కగపడుచు,
దేవుని రాజ్య విషయములను గూర్చి బోధించుచు అనేక ప్రమాణములను రుజువులను

Acts

4

చూపి వారికి తన్నుతాను సజీవునిగా కనపరచుకొనెను. 4 ఆయన వారిని కలుసుకొని
ఈలాగు ఆజ్ఞాపించెను – మీరు యెరూషలేము నుండి వెళ్ళక, నా వలన వినిన తండ్రియొక్క
వాగ్దానము కొరకు కనిపెట్టుడి. 5 యోహాను నీళ్ళతో బాప్తిస్మమిచ్చెను గాని కొద్ది దినములలోగా
మీరు పరిశుద్ధాత్మలో బాప్తిస్మము పొందెదరనెను.

Our Lord told the disciples the work they were to do. The apostles met together at Jerusalem; Christ having ordered them not to depart thence, but to wait for the pouring out of the Holy Spirit. This would be a baptism by the Holy Ghost, giving them power to work miracles, and enlightening and sanctifying their souls. This confirms the Divine promise, and encourages us to depend upon it, that we have heard it from Christ; for in Him all the promises of God are yea and amen.

Christ's ascension. (6-11) When they therefore were come
together, they asked of him, saying, Lord, wilt thou at this time restore
again the kingdom to Israel? *7* And he said unto them, It is not for
you to know the times or the seasons, which the Father hath put in
his own power. *8* But ye shall receive power, after that the Holy Ghost
is come upon you: and ye shall be witnesses unto me both in
Jerusalem, and in all Judaea, and in Samaria, and unto the uttermost
part of the earth. *9* And when he had spoken these things, while they
beheld, he was taken up; and a cloud received him out of their sight.
10 And while they looked stedfastly toward heaven as he went up,
behold, two men stood by them in white apparel; *11* Which also said,
Ye men of Galilee, why stand ye gazing up into heaven? this same
Jesus, which is taken up from you into heaven, shall so come in like
manner as ye have seen him go into heaven.

యేసు ఆరోహణము

6 కాబట్టి వారు కూడి వచ్చినప్పుడు– ప్రభువా, ఈ కాలమందు ఇశ్రాయేలునకు
రాజ్యమును మరల అనుగ్రహించెదవా? అని ఆయనను అడుగగా, ఆయన – 7 కాలములను,
సమయములను తండ్రి తన స్వాధీనమందుంచుకొని యున్నాడు. దానిని తెలిసికొనుట మీ
పనికాదు. 8 అయినను పరిశుద్ధాత్మ మీ మీదికి వచ్చునప్పుడు మీరు శక్తి నొందెదరు గనుక
మీరు యెరూషలేములోను, యూదయ సమరయ దేశములందంతట భూదిగంతముల
వరకును నాకు సాక్షులై యుందురని వారితో చెప్పెను. 9 ఈ మాటలు చెప్పి, వారు
చూచుచుండగా ఆయన ఆరోహణమాయెను. అప్పుడు వారి కన్నులకు కనబడకుండా ఒక
మేఘము ఆయనను కొనిపోయెను. 10 ఆయన వెళ్ళుచుండగా, వారు ఆకాశము వైపు తేరి
చూచుచుండిరి. ఇదిగో తెల్లని వస్త్రములు ధరించుకొనిన ఇద్దరు మనుష్యులు వారియొద్ద
నిలిచి 11 – గలిలయ మనుష్యులారా, మీరెందుకు నిలిచి ఆకాశమువైపు చూచుచున్నారు?
మీ యొద్ద నుండి పరలోకమునకు చేర్చుకొనబడిన ఈ యేసే, ఏ రీతిగా పరలోకమునకు
వెళ్ళుట మీరు చూచితిరో ఆ రీతిగానే ఆయన తిరిగి వచ్చునని వారితో చెప్పిరి.

They were earnest in asking about that which their Master never had directed or encouraged them to seek. Our Lord knew that his ascension and the teaching of the

Holy Spirit would soon end these expectations, and therefore only gave them a rebuke; but it is a caution to his church in all ages, to take heed of a desire of forbidden knowledge. He had given his disciples instructions for the discharge of their duty, both before his death and since his resurrection, and this knowledge is enough for a Christian. It is enough that He has engaged to give believers strength equal to their trials and services; that under the influence of the Holy Spirit they may, in one way or other, be witnesses for Christ on earth, while in heaven he manages their concerns with perfect wisdom, truth, and love. When we stand gazing and trifling, the thoughts of our Master's second coming should quicken and awaken us: when we stand gazing and trembling, they should comfort and encourage us. May our expectation of it be stedfast and joyful, giving diligence to be found of him blameless.

The apostles unite in prayer. (12-14) Then returned they unto Jerusalem from the mount called Olivet, which is from Jerusalem a sabbath day's journey. *13* And when they were come in, they went up into an upper room, where abode both Peter, and James, and John, and Andrew, Philip, and Thomas, Bartholomew, and Matthew, James the son of Alphaeus, and Simon Zelotes, and Judas the brother of James. *14* These all continued with one accord in prayer and supplication, with the women, and Mary the mother of Jesus, and with his brethren.

పన్నెండవ అపొస్తలుని ఏర్పరచుట

12 అప్పుడు వారు ఒలీవల వనమనబడిన కొండనుండి, యెరూషలేమునకు తిరిగి వెళ్లిరి. ఆ కొండ యెరూషలేమునకు విశ్రాంతి దినమున నడవదగినంత సమీపమున ఉన్నది. 13 వారు పట్టణములో ప్రవేశించి, తాము బసచేయుచుండిన మేడగదిలోనికి ఎక్కిపోయిరి. వారెవరనగా – పేతురు, యోహాను, యాకోబు, అంద్రెయ, ఫిలిప్పు, తోమా, బర్తలోమయి, మత్తయి, అల్ఫయి కుమారుడగు యాకోబు, జెలోతే అనబడు సీమోను, యాకోబు కుమారుడగు యూదా అనువారు. 14 వీరందరును, వీరితో కూడా కొందరు స్త్రీలును, యేసు తల్లియైన మరియయు, ఆయన సహోదరులును ఏక మనస్సుతో ఎడతెగక ప్రార్థన చేయుచుండిరి.

God can find hiding-places for his people. They made supplication. All God's people are praying people. It was now a time of trouble and danger with the disciples of Christ; but if any is afflicted, let him pray; that will silence cares and fears. They had now a great work to do, and before they entered upon it, they were earnest in prayer to God for his presence. They were waiting for the descent of the Spirit, and abounded in prayer. Those are in the best frame to receive spiritual blessings, who are in a praying frame. Christ had promised shortly to send the Holy Ghost; that promise was not to do away prayer, but to quicken and encourage it. A little company united in love, exemplary in their conduct, fervent in prayer, and wisely zealous to promote the cause of Christ, are likely to increase rapidly.

*Matthias chosen in the place of Judas. (15-26)*And in those days Peter stood up in the midst of the disciples, and said, (the number of names together were about an hundred and twenty,) *16* Men and brethren, this scripture must needs have been fulfilled, which the Holy Ghost by the mouth of David spake before concerning Judas, which was guide to them that took Jesus. *17* For he was numbered

Acts

5

with us, and had obtained part of this ministry. *18* Now this man purchased a field with the reward of iniquity; and falling headlong, he burst asunder in the midst, and all his bowels gushed out. *19* And it was known unto all the dwellers at Jerusalem; insomuch as that field is called in their proper tongue, Aceldama, that is to say, The field of blood. *20* For it is written in the book of Psalms, Let his habitation be desolate, and let no man dwell therein: and his bishoprick let another take. *21* Wherefore of these men which have companied with us all the time that the Lord Jesus went in and out among us, *22* Beginning from the baptism of John, unto that same day that he was taken up from us, must one be ordained to be a witness with us of his resurrection. *23* And they appointed two, Joseph called Barsabas, who was surnamed Justus, and Matthias. *24* And they prayed, and said, Thou, Lord, which knowest the hearts of all men, shew whether of these two thou hast chosen, *25* That he may take part of this ministry and apostleship, from which Judas by transgression fell, that he might go to his own place. *26* And they gave forth their lots; and the lot fell upon Matthias; and he was numbered with the eleven apostles.

15 ఆ కాలమందు ఇంచుమించు నూట ఇరువది మంది సహోదరులు కూడి యుండగా పేతురు వారి మధ్య నిలిచి ఇట్లనెను – 16 “సహోదరులారా, యేసును పట్టుకొనిన వారికి త్రోవ చూపిన యూదాను గూర్చి పరిశుద్ధాత్మ దావీదు ద్వారా పూర్వము పలికిన లేఖనము నెరవేరవలసి యుండెను. 17 అతడు మనలో ఒకడుగా ఎంచబడినవాడై, ఈ పరిచర్యలో పాలుపొందెను. 18 ఈ యూదా ద్రోహమువలన సంపాదించిన రూకలనిచ్చి యొక పొలము కొనెను. అతడు తలక్రిందులుగా పడి నడిమికి బద్దలైనందున అతని పేగులన్నియు బయటికి వచ్చెను. 19 ఈ సంగతి యెరూషలేములో కాపురమున్న వారికందరికి తెలియవచ్చెను గనుక వారి భాషలో ఆ పొలము అకెల్దమ అనబడియున్నది; దానికి రక్తభూమి అని అర్థము. ఇందుకు ప్రమాణముగా – 20 (కీర్తనలు 69:25) “వారి పాళెము పాడవును గాక! వారి గుడారములలో ఎవడును ఉండక పోవును గాక” (కీర్తన 109:8) “వాని జీవిత దినములు కొద్దివగును గాక! వాని ఉద్యోగమును వేరొకడు తీసుకొనును గాక” అని వ్రాయబడియున్నది 21 కాబట్టి యోహాను బాప్తిస్మమిచ్చినది మొదలుకొని ప్రభువైన యేసు మన యొద్దనుండి పరమునకు చేర్చుకొనబడిన దినము వరకు, ఆయన మన మధ్య సంచరించుచుండిన కాలమంతయు 22 మనతో కలసియున్న వీరిలో ఒకడు, మనతో కూడా ఆయన పునరుత్థానమును గూర్చి సాక్షియై యుండుట ఆవశ్యకమని చెప్పెను. 23 అప్పుడు వారు యూస్తు అను మారుపేరుగల బర్సబ్బా అనబడిన యోసేపు, మత్తీయ అను ఇద్దరిని నిలువబెట్టి, 24 ఇట్లని ప్రార్థన చేసిరి – ‘అందరి హృదయములను ఎరిగియున్న ప్రభువా, 25 తన చోటికి పోవుటకు యూదా తప్పిపోయి పోగొట్టుకొనిన ఈ పరిచర్యలోను, అపొస్తలత్వములోను పాలుపొందుటకు వీరిద్దరిలో నీవు ఏర్పరచుకొనిన వానిని కనపరచు మనిరి. 26 అంతట వారు వీరిని గూర్చి చీట్లు వేయగా మత్తీయ పేరట చీటి వచ్చెను గనుక అతడు పదకొండుమంది అపొస్తలులతో కూడా లెక్కింపబడెను.

The great thing the apostles were to attest to the world, was, Christ's resurrection; for that was the great proof of his being the Messiah, and the foundation of our hope in him. The apostles were ordained, not to wordly dignity and dominion, but to preach Christ, and the power of his resurrection. An appeal was made to God; "Thou, Lord, who knowest the hearts of all men," which we do not; and better than they know their own. It is fit that God should choose his own servants; and so far as he, by the disposals of his providence, or the gifts of his Spirit, shows whom he was chosen, or what he has chosen for us, we ought to fall in with his will. Let us own his hand in the determining everything which befalls us, especially in those by which any trust may be committed to us.

ACTS 2

The descent of the Holy Spirit at the day of Pentecost. (1-4) And
when the day of Pentecost was fully come, they were all with one
accord in one place. *2* And suddenly there came a sound from heaven
as of a rushing mighty wind, and it filled all the house where they
were sitting. *3* And there appeared unto them cloven tongues like as
of fire, and it sat upon each of them. *4* And they were all filled with
the Holy Ghost, and began to speak with other tongues, as the Spirit
gave them utterance.

2వ అధ్యాయము

పరిశుద్ధాత్ముని ఆగమనం

పెంతెకొస్తను పండుగ దినము వచ్చినప్పుడు అందరు ఒక చోట కూర్చుండి
యుండిరి. 2 అప్పుడు వేగముగా వీచు బలమైన గాలి వంటి ఒక ధ్వని ఆకాశమునుండి
అకస్మాత్తుగా వారు కూర్చుండియున్న యిల్లంతయు నిండెను. 3 మరియు అగ్నిజ్వాలల
వంటి నాలుకలు విభాగింపబడినట్లుగా వారికి కనబడి వారిలో ఒక్కొక్కని మీద వ్రాలగ, 4
అందరు పరిశుద్ధాత్మతో నిండిన వారై, ఆ ఆత్మ వారికి వాక్ శక్తి అనుగ్రహించిన కొలది
అన్యభాషలతో మాటలాడసాగిరి.

We cannot forget how often, while their Master was with them there were strifes among the disciples which should be the greatest; but now all these strifes were at an end. They had prayed more together of late. Would we have the Spirit poured out upon us from on high, let us be all of one accord. And notwithstanding differences of sentiments and interests, as there were among those disciples, let us agree to love one another; for where brethren dwell together in unity, there the Lord commands his blessing. A rushing mighty wind came with great force. This was to signify the powerful influences and working of the Spirit of God upon the minds of men, and thereby upon the world. Thus the convictions of the Spirit make way for his comforts; and the rough blasts of that blessed wind, prepare the soul for its soft and gentle gales. There was an appearance of something like flaming fire, lighting on every one of them, according to John Baptist's saying concerning Christ; He shall baptize you with the Holy Ghost, and with fire. The Spirit, like fire, melts the heart, burns up the dross, and kindles pious and devout affections in the soul; in which, as in the fire on the altar, the spiritual sacrifices are offered up. They were all filled with the Holy Ghost, more than before. They were filled

with the graces of the Spirit, and more than ever under his sanctifying influences; more weaned from this world, and better acquainted with the other. They were more filled with the comforts of the Spirit, rejoiced more than ever in the love of Christ and the hope of heaven: in it all their griefs and fears were swallowed up. They were filled with the gifts of the Holy Ghost; they had miraculous powers for the furtherance of the gospel. They spake, not from previous though or meditation, but as the Spirit gave them utterance.

*The apostles speak in divers languages. (5-13)*And there were
dwelling at Jerusalem Jews, devout men, out of every nation under
heaven. *6* Now when this was noised abroad, the multitude came
together, and were confounded, because that every man heard them
speak in his own language. *7* And they were all amazed and marvelled,
saying one to another, Behold, are not all these which speak
Galilaeans? *8* And how hear we every man in our own tongue, wherein
we were born? *9* Parthians, and Medes, and Elamites, and the dwellers
in Mesopotamia, and in Judaea, and Cappadocia, in Pontus, and Asia,
10 Phrygia, and Pamphylia, in Egypt, and in the parts of Libya about
Cyrene, and strangers of Rome, Jews and proselytes, *11* Cretes and
Arabians, we do hear them speak in our tongues the wonderful works
of God. *12* And they were all amazed, and were in doubt, saying one
to another, What meaneth this? *13* Others mocking said, These men
are full of new wine.

5 ఆ కాలమున ఆకాశము క్రింద ఉండు ప్రతి జనములో నుండి వచ్చిన భక్తిగల
యూదులు యెరూషలేములో కాపురముండిరి. 6 ఈ శబ్దము కలుగగా జనులు గుంపులుగా
కూడి వచ్చి ప్రతి మనుష్యుడు తన తన స్వభాషతో వారు మాటలాడుట విని కలవరపడిరి.
7 అంతట అందరు విభ్రాంతి నొంది, ఆశ్చర్యపడి ఇదిగో మాటలాడుచున్న వీరందరు
గలిలయులు కారా? 8 మనలో ప్రతివాడు తాను పుట్టిన దేశపు భాషతో వీరు మాటలాడుట
మనము వినుచున్నామే, ఇదేమి? 9 పార్తీయులు, మాదీయులు, ఏలామీయులు,
మెసొపొతమియ, యూదయ, కప్పదొకియ, పొంతు, ఆసియ, ఫ్రుగియ, పంఫులియ, ఐగుప్తు
అను దేశములందలి వారు, 10 కురేనియ దగ్గర లిబియ ప్రాంతములయందు
కాపురమున్నవారు, రోమానుండి పరవాసులుగా వచ్చినవారు, యూదులు, యూదా
మతప్రవిష్టులు, 11 క్రేతీయులు, అరబీయులు మొదలైన మనమందరమును వీరు మన
భాషలతో దేవుని గొప్ప కార్యములను వివరించుట వినుచున్నామని చెప్పుకొనిరి. 12 అందరు
విభ్రాంతినొంది ఎటు తోచక యిదేమగునో అని ఒకనితో నొకడు చెప్పుకొనిరి. 13 కొందరైతే–
వీరు క్రొత్త మద్యముతో నిండియున్నారని అపహాస్యము చేసిరి.

The difference in languages which arose at Babel, has much hindered the spread of knowledge and religion. The instruments whom the Lord first employed in spreading the Christian religion, could have made no progress without this gift, which proved that their authority was from God.

Peter's address to the Jews. (14-36) But Peter, standing up with
the eleven, lifted up his voice, and said unto them, Ye men of Judaea,
and all ye that dwell at Jerusalem, be this known unto you, and hearken
to my words: *15* For these are not drunken, as ye suppose, seeing it

is but the third hour of the day. *16* But this is that which was spoken by the prophet Joel; *17* And it shall come to pass in the last days, saith God, I will pour out of my Spirit upon all flesh: and your sons and your daughters shall prophesy, and your young men shall see visions, and your old men shall dream dreams: *18* And on my servants and on my handmaidens I will pour out in those days of my Spirit; and they shall prophesy: *19* And I will shew wonders in heaven above, and signs in the earth beneath; blood, and fire, and vapour of smoke: *20* The sun shall be turned into darkness, and the moon into blood, before that great and notable day of the Lord come: *21* And it shall come to pass, that whosoever shall call on the name of the Lord shall be saved. *22* Ye men of Israel, hear these words; Jesus of Nazareth, a man approved of God among you by miracles and wonders and signs, which God did by him in the midst of you, as ye yourselves also know: *23* Him, being delivered by the determinate counsel and foreknowledge of God, ye have taken, and by wicked hands have crucified and slain: *24* Whom God hath raised up, having loosed the pains of death: because it was not possible that he should be holden of it. *25* For David speaketh concerning him, I foresaw the Lord always before my face, for he is on my right hand, that I should not be moved: *26* Therefore did my heart rejoice, and my tongue was glad; moreover also my flesh shall rest in hope: *27* Because thou wilt not leave my soul in hell, neither wilt thou suffer thine Holy One to see corruption. *28* Thou hast made known to me the ways of life; thou shalt make me full of joy with thy countenance. *29* Men and brethren, let me freely speak unto you of the patriarch David, that he is both dead and buried, and his sepulchre is with us unto this day. *30* Therefore being a prophet, and knowing that God had sworn with an oath to him, that of the fruit of his loins, according to the flesh, he would raise up Christ to sit on his throne; *31* He seeing this before spake of the resurrection of Christ, that his soul was not left in hell, neither his flesh did see corruption. *32* This Jesus hath God raised up, whereof we all are witnesses. *33* Therefore being by the right hand of God exalted, and having received of the Father the promise of the Holy Ghost, he hath shed forth this, which ye now see and hear. *34* For David is not ascended into the heavens: but he saith himself, The LORD said unto my Lord, Sit thou on my right hand, *35* Until I make thy foes thy footstool. *36* Therefore let all the house of Israel know assuredly, that God hath made that same Jesus, whom ye have crucified, both Lord and Christ.

పెంతెకొస్తునాడు పేతురు ప్రసంగము

14 అయితే పేతురు ఆ పదునొకరితో కూడ లేచి నిలిచి బిగ్గరగా వారితో ఇట్లనెను – యూదయ మనుష్యులారా, యెరూషలేములో కాపురమున్న సమస్త జనులారా, ఇది మీకు తెలియుగాక, చెవియొగ్గి నా మాటలు వినుడి. 15 మీరు ఊహించినట్లు వీరు మత్తులు కారు, ప్రొద్దు పొడిచి జామయినా కాలేదు. 16 యోవేలు ప్రవక్త ద్వారా చెప్పబడిన సంగతి యిదే, ఏమనగా–

<u>Acts</u>

<u>7</u>

17 అంత్యదినములయందు నేను మనుష్యులందరి మీద నా ఆత్మను కుమ్మరించెదను, మీ కుమారులు కుమార్తెలు ప్రవచించెదరు. మీ యౌవనులకు దర్శనములు కలుగును. మీ వృద్ధులు కలలు కందురు. 18 ఆ దినములలో నా దాసులమీదను నా దాసురాండ్రమీదను నా ఆత్మను కుమ్మరించెదను గనుక వారు ప్రవచించెదరు. పైన ఆకాశమందు మహత్కార్యములను, క్రింద భూమిమీద సూచక క్రియలను, రక్తమును, అగ్నిని, పొగ ఆవిరిని కలుగజేసెదను. 20 ప్రభువు ప్రత్యక్షమగు ఆ మహాదినము రాకముందు, సూర్యుడు చీకటిగాను, చంద్రుడు రక్తముగాను మారుదురు. 21 అప్పుడు ప్రభువు నామమును బట్టి ప్రార్థన చేయువారందరును రక్షణ పొందుదురు అని దేవుడు చెప్పుచున్నాడు. 22 ఇశ్రాయేలు వారలారా, ఈ మాటలు వినుడి. దేవుడు నజరేయుడగు యేసు చేత అద్భుతములను, మహత్కార్యములను సూచక క్రియలను మీ మధ్యను చేయించి ఆయనను తన వలన మెప్పుపొందిన వానిగా మీకు కనపరచెను. ఇది మీరే యెరుగుదురు. 23 దేవుడు నిశ్చయించిన సంకల్పమును, ఆయన భవిష్యత్ జ్ఞానమును అనుసరించి అప్పగింపబడిన ఈయనను మీరు దుష్టుల చేత సిలువవేయించి చంపితిరి. 24 మరణము ఆయనను బంధించి యుంచుట అసాధ్యము. గనుక దేవుడు మరణ వేదనలు తొలగించి ఆయనను లేపెను. ।

25 ఆయనను గూర్చి దావీదు ఇట్లనెను – నేనెల్లప్పుడు నా యెదుట ప్రభువును చూచుచుంటిని. ఆయన నా కుడి పార్శ్వమున నున్నాడు గనుక నేను కదల్చబడను. 26 కావున నా హృదయము ఉల్లసించును, నా నాలుక ఆనందించెను. మరియు నా శరీరము కూడ నిరీక్షణ కలిగి నిలకడగా ఉండును. 27 నీవు నా ఆత్మను పాతాళములో విడిచిపెట్టవు. నీ పరిశుద్ధుని కుళ్ళుపట్టనీయవు. 28 నాకు జీవమార్గములు తెలిపితివి. నీ దర్శనమనుగ్రహించి నన్ను ఉల్లాసముతో నింపెదవు. 29 సహోదరులారా, మూల పురుషుడగు దావీదును గూర్చి మీతో నేను ధారాళముగా మాటలాడవచ్చు అతడు చనిపోయి సమాధి చేయబడెను అతని సమాధి నేటివరకు మన మధ్యనున్నది. 30 అతడు ప్రవక్తయై యుండెను గనుక అతని గర్భఫలములో నుండి అతని సింహాసనము మీద ఒకని కూర్చుండబెట్టుదును అని దేవుడు తనతో ప్రమాణ పూర్వకముగా ఒట్టుపెట్టుకొనిన సంగతి అతడెరిగి, 31 క్రీస్తు పాతాళములో విడువబడలేదనియు, ఆయన శరీరము కుళ్ళిపోలేదనియు, దావీదు ముందుగా తెలిసికొని, ఆయన పునరుత్థానమును గూర్చి చెప్పెను. 32 ఈ యేసును దేవుడు లేపెను. దీనికి మేమందరము సాక్షులము. 33 కాగా ఆయన దేవుని కుడి పార్శ్వమునకు హెచ్చింపబడి, పరిశుద్ధాత్మను గూర్చిన వాగ్దానమును తండ్రి వలన పొంది, మీరు చూచుచు వినుచున్న దీనిని కుమ్మరించియున్నాడు. 34 దావీదు పరలోకమునకు ఎక్కి పోలేదు; అయితే అతడిట్లనెను. 35 నేను నీ శత్రువులను నీ పాదముల క్రింద పాదపీఠముగా నుంచువరకు, నీవు నా కుడి పార్శ్వమున కూర్చుండుమని ప్రభువు నా ప్రభువుతో చెప్పెను. 36 మీరు సిలువ వేసిన ఈ యేసునే దేవుడు ప్రభువుగాను క్రీస్తుగాను నియమించెను. ఇది ఇశ్రాయేలు వంశమంతయు రూఢిగా తెలిసికొనవలెనని చెప్పెను.

Peter's sermon shows that he was thoroughly recovered from his fall, and thoroughly restored to the Divine favour; for he who had denied Christ, now boldly confessed him. His account of the miraculous pouring forth of the Spirit, was designed to awaken the hearers to embrace the faith of Christ, and to join themselves to his church. It was the fulfilling the Scripture, and the fruit of Christ's resurrection and ascension, and proof of both. Though Peter was filled with the Holy Ghost, and spake with tongues as the Spirit gave him utterance, yet he did not think to set aside the Scriptures. Christ's scholars never learn above their Bible; and the Spirit is given, not to do away the Scriptures, but to enable us to understand, approve, and obey them. Assuredly none will escape the condemnation of the great day, except those who call upon the name of the Lord, in and through his Son Jesus Christ, as the Saviour of sinners, and the Judge of all mankind. From this gift of the Holy Ghost, Peter preaches unto them Jesus: and here is the history of Christ. Here is an account of his death and sufferings, which they witnessed but a few weeks before. His death is considered as God's act; and of wonderful grace and wisdom. Thus Divine justice must be satisfied, God and man brought together again, and Christ himself glorified, according to an eternal counsel, which could not be altered. And as the people's act; in them it was an act of awful sin and folly. Christ's resurrection did away the reproach of his death; Peter speaks largely upon this. Christ was God's Holy One, sanctified and set apart to his service in the work of redemption. His death and sufferings should be, not to him only, but to all his, the entrance to a blessed life for evermore. This event had taken place as foretold, and the apostles were witnesses. Nor did the resurrection rest upon this alone; Christ had poured upon his disciples the miraculous gifts and Divine influences, of which they witnessed the effects. Through the Saviour, the ways of life are made known; and we are encouraged to expect God's presence, and his favour for evermore. All this springs from assured belief that Jesus is the Lord, and the anointed Saviour.

Three thousand souls converted. (37-41) Now when they heard
this, they were pricked in their heart, and said unto Peter and to the
rest of the apostles, Men and brethren, what shall we do? 38 Then
Peter said unto them, Repent, and be baptized every one of you in
the name of Jesus Christ for the remission of sins, and ye shall
receive the gift of the Holy Ghost. 39 For the promise is unto you,
and to your children, and to all that are afar off, even as many as the
Lord our God shall call. 40 And with many other words did he testify
and exhort, saying, Save yourselves from this untoward generation.
41 Then they that gladly received his word were baptized: and the
same day there were added unto them about three thousand souls.

37 వారు ఈ మాట విని హృదయములలో నొచ్చుకొని – సహోదరులారా, మేమేమి
చేతుమని పేతురును కడమ అపొస్తలులను అడుగగా, 38 పేతురు – మీరు మారుమనస్సు
పొంది పాప క్షమాపణ నిమిత్తము ప్రతివాడు యేసుక్రీస్తు నామమున బాప్తిస్మము పొందుడి.
అప్పుడు మీరు పరిశుద్ధాత్మ అను వరమును పొందుదురు. 39 ఈ వాగ్దానము మీకును మీ
పిల్లలకును దూరస్థులందరకును అనగా ప్రభువైన మన దేవుడు తన యొద్దకు పిలిచిన
వారికందరికి చెందునని వారితో చెప్పెను. 40 ఇంకను అనేక విధములైన మాటలతో
సాక్ష్యమిచ్చి – మీరు మూర్ఖులగు ఈ తరము వారికి వేరై రక్షణ పొందుడని వారిని
హెచ్చరించెను. 41 కాబట్టి అతని వాక్యమునంగీకరించిన వారు, బాప్తిస్మము పొందిరి. ఆ
దినమందు ఇంచుమించు మూడు వేలమంది చేర్చబడిరి.

Acts

8

From the first delivery of that Divine message, it appeared that there was Divine power going with it; and thousands were brought to the obedience of faith. But neither Peter's words, nor the miracle they witnessed, could have produced such effects, had not the Holy Spirit been given. Sinners, when their eyes are opened, cannot but be pricked to the heart for sin, cannot but feel an inward uneasiness. The apostle exhorted them to repent of their sins, and openly to avow their belief in Jesus as the Messiah, by being baptized in his name. Thus professing their faith in Him, they would receive remission of their sins, and partake of the gifts and graces of the Holy Spirit. To separate from wicked people, is the only way to save ourselves from them. Those who repent of their sins, and give up themselves to Jesus Christ, must prove their sincerity by breaking off from the wicked. We must save ourselves from them; which denotes avoiding them with dread and holy fear. By God's grace three thousand persons accepted the gospel invitation. There can be no doubt that the gift of the Holy Ghost, which they all received, and from which no true believer has ever been shut out, was that Spirit of adoption, that converting, guiding, sanctifying grace, which is bestowed upon all the members of the family of our heavenly Father. Repentance and remission of sins are still preached to the chief of sinners, in the Redeemer's name; still the Holy Spirit seals the blessing on the believer's heart; still the encouraging promises are to us and our children; and still the blessings are offered to all that are afar off.

The piety and affection of the disciples. (42-47) And they continued
stedfastly in the apostles' doctrine and fellowship, and in breaking of
bread, and in prayers. *43* And fear came upon every soul: and many
wonders and signs were done by the apostles. *44* And all that believed
were together, and had all things common; *45* And sold their
possessions and goods, and parted them to all men, as every man
had need. *46* And they, continuing daily with one accord in the temple,
and breaking bread from house to house, did eat their meat with
gladness and singleness of heart, *47* Praising God, and having favour
with all the people. And the Lord added to the church daily such as
should be saved.

క్రైస్తవ సంఘు, జీవిత విధానం

42 వీరు అపొస్తలులు బోధయందును, సహవాసమందును, రొట్టె విరుచుట
యందును ప్రార్థన చేయుటయందును ఎడతెగక యుండిరి. 43 అప్పుడు ప్రతివానికిని
భయము కలిగెను. మరియు అనేక మహత్కార్యములును సూచక క్రియలును అపొస్తలుల
ద్వారా జరిగెను. 44 విశ్వసించిన వారందరు ఏకముగా కూడి, తమకు కలిగినదంతయు
సమిష్టిగా ఉంచుకొనిరి. 45 ఇదియును గాక వారు తమ చర స్థిరాస్థులను అమ్మి అందరికి
వారి వారి అక్కరలకొలది పంచిపెట్టిరి. 46 మరియు వారేక మనస్కులై, ప్రతిదినము
దేవాలయములో తప్పక కూడుకొనుచు ఇంటింటా రొట్టె విరుచుచు, దేవుని స్తుతించుచు,
ప్రజలందరి వలన దయపొందినవారై,47 ఆనందముతోను, నిష్కపటమైన హృదయముతోను
ఆహారము పుచ్చు కొనుచుండిరి. మరియు ప్రభువు రక్షణ పొందుచున్నవారిని అనుదినము
వారితో చేర్చుచుండిరి.

In these verses we have the history of the truly primitive church, of the first days of it; its state of infancy indeed, but, like that, the state of its greatest innocence. They

kept close to holy ordinances, and abounded in piety and devotion; for Christianity, when admitted in the power of it, will dispose the soul to communion with God in all those ways wherein he has appointed us to meet him, and has promised to meet us. The greatness of the event raised them above the world, and the Holy Ghost filled them with such love, as made every one to be to another as to himself, and so made all things common, not by destroying property, but doing away selfishness, and causing charity. And God who moved them to it, knew that they were quickly to be driven from their possessions in Judea. The Lord, from day to day, inclined the hearts of more to embrace the gospel; not merely professors, but such as were actually brought into a state of acceptance with God, being made partakers of regenerating grace. Those whom God has designed for eternal salvation, shall be effectually brought to Christ, till the earth is filled with the knowledge of his glory.

ACTS 3

A lame man healed by Peter and John. (1-11) Now Peter and John
went up together into the temple at the hour of prayer, being the
ninth hour. *2* And a certain man lame from his mother's womb was
carried, whom they laid daily at the gate of the temple which is called
Beautiful, to ask alms of them that entered into the temple; *3* Who
seeing Peter and John about to go into the temple asked an alms.
4 And Peter, fastening his eyes upon him with John, said, Look on
us. *5* And he gave heed unto them, expecting to receive something of
them. *6* Then Peter said, Silver and gold have I none; but such as I
have give I thee: In the name of Jesus Christ of Nazareth rise up and
walk. *7* And he took him by the right hand, and lifted him up: and
immediately his feet and ankle bones received strength. *8* And he
leaping up stood, and walked, and entered with them into the temple,
walking, and leaping, and praising God. *9* And all the people saw him
walking and praising God: *10* And they knew that it was he which sat
for alms at the Beautiful gate of the temple: and they were filled with
wonder and amazement at that which had happened unto him. *11* And
as the lame man which was healed held Peter and John, all the people
ran together unto them in the porch that is called Solomon's, greatly
wondering.

3వ అధ్యాయము

కుంటి బిక్షకుడు స్వస్థత నొందుట

పగలు మూడు గంటలకు ప్రార్థన కాలమున పేతురును యోహానును
దేవాలయమునకు ఎక్కి వెళ్ళుచుండగా; 2 పుట్టినది మొదలుకొని కుంటివాడైన ఒక మనుష్యుడు
మోసికొనిపోబడుచుండెను. వాడు దేవాలయములోనికి వెళ్ళువారిని భిక్షమడుగుటకు కొందరు
ప్రతిదినము వానిని శృంగారమను దేవాలయపు ద్వారము నొద్ద ఉంచుచు వచ్చిరి.
3 పేతురును, యోహానును, దేవాలయములో ప్రవేశింపబోవు చున్నప్పుడు వారు చూచి
బిక్షమడుగగా, 4 పేతురును యోహానును వానిని తేరి చూచి – మా తట్టు చూడుమనిరి.
5 వాడు వారి యొద్ద ఏమైనను దొరకునని కనిపెట్టుచు వారియందు లక్ష్యముంచెను.
6 అంతట పేతురు – వెండి బంగారములు నా యొద్ద లేవుగాని, నాకు కలిగినదే

నీకిచ్చుచున్నాను నజరేయుడైన యేసుక్రీస్తు నామమున నడువుమని చెప్పి 7 వాని కుడిచెయ్యి
పట్టుకొని లేవనెత్తెను. వెంటనే వాని పాదములను చీలమండలును బలము పొందెను. 8
వాడు దిగ్గున లేచి నిలిచి నడిచెను. నడచుచు గంతులు వేయుచు దేవుని స్తుతించుచు
వారితో కూడా దేవాలయము లోనికి వెళ్ళెను. 9 వాడు నడచుచు దేవుని స్తుతించుట
ప్రజలందరు చూచి, 10 శృంగారమను దేవాలయపు ద్వారమునొద్ద బిక్షము కొరకు
కూర్చుండిన వాడు వీడే అని గుర్తెరిగి వానికి జరిగిన దానిని చూచి విస్మయముతో నిండి
పరవశులైరి. 11 వాడు పేతురును యోహానును పట్టుకొని యుండగా ప్రజలందరు
విస్మయమొంది సొలొమోను మంటపములో ఉన్నవారి యొద్దకు గుంపుగా పరుగెత్తి వచ్చిరి.

The apostles and the first believers attended the temple worship at the hours of prayer. Peter and John seem to have been led by a Divine direction, to work a miracle on a man above forty years old, who had been a cripple from his birth. Peter, in the name of Jesus of Nazareth, bade him rise up and walk. Thus, if we would attempt to good purpose the healing of men's souls, we must go forth in the name and power of Jesus Christ, calling on helpless sinners to arise and walk in the way of holiness, by faith in Him. How sweet the thought to our souls, that in respect to all the crippled faculties of our fallen nature, the name of Jesus Christ of Nazareth can make us whole! With what holy joy and rapture shall we tread the holy courts, when God the Spirit causes us to enter therein by his strength!

Peter's address to the Jews. (12-26) And when Peter saw it, he
answered unto the people, Ye men of Israel, why marvel ye at this? or
why look ye so earnestly on us, as though by our own power or holiness
we had made this man to walk? *13* The God of Abraham, and of Isaac,
and of Jacob, the God of our fathers, hath glorified his Son Jesus;
whom ye delivered up, and denied him in the presence of Pilate, when
he was determined to let him go. *14* But ye denied the Holy One and
the Just, and desired a murderer to be granted unto you; *15* And killed
the Prince of life, whom God hath raised from the dead; whereof we
are witnesses. *16* And his name through faith in his name hath made
this man strong, whom ye see and know: yea, the faith which is by
him hath given him this perfect soundness in the presence of you
all. *17* And now, brethren, I wot that through ignorance ye did it, as
did also your rulers. *18* But those things, which God before had shewed
by the mouth of all his prophets, that Christ should suffer, he hath
so fulfilled. *19* Repent ye therefore, and be converted, that your sins
may be blotted out, when the times of refreshing shall come from the
presence of the Lord; *20* And he shall send Jesus Christ, which before
was preached unto you: *21* Whom the heaven must receive until the
times of restitution of all things, which God hath spoken by the mouth
of all his holy prophets since the world began. *22* For Moses truly
said unto the fathers, A prophet shall the Lord your God raise up
unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all
things whatsoever he shall say unto you. *23* And it shall come to
pass, that every soul, which will not hear that prophet, shall be
destroyed from among the people. *24* Yea, and all the prophets from
Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have
likewise foretold of these days. *25* Ye are the children of the prophets,

and of the covenant which God made with our fathers, saying unto
Abraham, And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.
26 Unto you first God, having raised up his Son Jesus, sent him to
bless you, in turning away every one of you from his iniquities.

దేవాలయములో పేతురు ప్రసంగించుట

12 పేతురు దీనిని చూచి ప్రజలతో ఇట్లనెను– ఇశ్రాయేలీయులారా, మీరు వీని
విషయమై ఎందుకు ఆశ్చర్యపడుచున్నారు? మా సొంత శక్తి చేతనైనను భక్తిచేతనైనను
నడువను వీనికి బలమిచ్చినట్టుగా మీరెందుకు మా తట్టు తేరి చూచుచున్నారు.
13 అబ్రాహాము, ఇస్సాకు, యాకోబు అను వారి దేవుడు అనగా మన పితరుల దేవుడు తన
సేవకుడైన యేసును మహిమ పరచియున్నాడు. మీరాయనను అప్పగించితిరి. పిలాతు
ఆయనను విడుదల చేయుటకు నిశ్చయించినప్పుడు మీరు అతని యెదుట ఆయనను
నిరాకరించితిరి. 14 మీరు పరిశుద్ధుడును, నీతిమంతుడైన వానిని నిరాకరించి నరహంతకుడైన
మనుష్యుని మీకు అనుగ్రహింపుమని అడిగితిరి. 15 మీరు జీవాధిపతిని చంపితిరి కానీ
దేవుడు ఆయనను మృతులలో నుండి లేపెను, అందుకు మేము సాక్షులము. 16 ఆయన
నామమందలి విశ్వాసమూలముగా ఆయన నామమే మీరు చూచి ఎరిగియున్న వీనిని
బలపరచెను. ఆయన వలన కలిగిన విశ్వాసమే మీయందరి యెదుట వీనికి ఈ పూర్ణ
స్వస్థత కలుగజేసెను. 17 సహోదరులారా, మీరును, మీ అధికారులును తెలియక చేసితిరని
నాకు తెలియును. 18 అయితే దేవుడు తన క్రీస్తు శ్రమపడునని సమస్త ప్రవక్తల నోట
ముందుగా ప్రచురపరచిన విషయములను ఈలాగు నెరవేర్చెను. 19 ప్రభువు సముఖమునుండి
విశ్రాంతి కాలములు వచ్చునట్లును, 20 మీ కొరకు నియమించిన క్రీస్తుయేసును ఆయన
పంపునట్లును, మీ పాపములు తుడిచి వేయబడు నిమిత్తమును మారుమనస్సు నొంది
తిరుగుడి. 21 అన్నిటికి కుదురుబాటు కాలములు వచ్చునని దేవుడు ఆదినుండి తన పరిశుద్ధ
ప్రవక్తల నోట పలికించెను. అంతవరకు యేసు పరలోక నివాసియైయుండుట ఆవశ్యకము.
22 మోషే ఇట్లనెను– ప్రభువైన దేవుడు నావంటి ఒక ప్రవక్తను మీ సహోదరులలో నుండి
మీ కొరకు పుట్టించును. ఆయన మీతో ఏమి చెప్పినను అన్ని విషయములలో మీరాయన
మాట వినవలెను. 23 ఆ ప్రవక్త మాట విననివాడు ప్రజలలో నుండకుండ సర్వనాశన
మగునని నెను. 24 మరియు సమూయేలు మొదలుకొని ఎందరు ప్రవక్తలు ప్రవచించిరో
వారందరు ఈ దినమును గూర్చి ప్రకటించిరి. 25 ఆ ప్రవక్తలకును, దేవుడు అబ్రాహాముతో
నీ సంతానమందు భూలోకవంశములన్నియు ఆశీర్వదింపబడునని చెప్పి మీ పితరులతో
చేసిన నిబంధనకును మీరు వారసులైయున్నారు. 26 దేవుడు తన సేవకుని పుట్టించి మీలో
ప్రతివానిని వాని దుష్టత్వమునుండి మళ్ళించుట వలన మిమ్మునాశీర్వదించుటకు ఆయనను
మొదట మీ యొద్దకు పంపెనని చెప్పెను.

Observe the difference in the manner of working the miracles. Our Lord always spoke as having Almighty power, never hesitated to receive the greatest honour that was given to him on account of his Divine miracles. But the apostles referred all to their Lord, and refused to receive any honour, except as his undeserving instruments. This

shows that Jesus was one with the Father, and co-equal with Him; while the apostles knew that they were weak, sinful men, and dependent for every thing on Jesus, whose power effected the cure. Useful men must be very humble. Not unto us, O Lord, not unto us, but to thy name, give glory. Every crown must be cast at the feet of Christ. The apostle showed the Jews the greatness of their crime, but would not anger or drive them to despair. Assuredly, those who reject, refuse, or deny Christ, do it through ignorance; but this can in no case be an excuse. The absolute necessity of repentance is to be solemnly charged upon the consciences of all who desire that their sins may be blotted out, and that they may share in the refreshment which nothing but a sense of Christ's pardoning love can afford. Blessed are those who have felt this. It was not needful for the Holy Spirit to make known the times and seasons of these dispensations. These subjects are still left obscure. But when sinners are convinced of their sins, they will cry to the Lord for pardon; and to the penitent, converted, and believing, times of refreshment will come from the presence of the Lord. In a state of trial and probation, the glorified Redeemer will be out of sight, because we must live by faith in him. Here is a powerful address to warn the Jews of the dreadful consequences of their unbelief, in the very words of Moses, their favourite prophet, out of pretended zeal for whom they were ready to reject Christianity, and to try to destroy it. Christ came into the world to bring a blessing with him. And he sent his Spirit to be the great blessing. Christ came to bless us, by turning us from our iniquities, and saving us from our sins. We, by nature cleave to sin; the design of Divine grace is to turn us from it, that we may not only forsake, but hate it. Let none think that they can be happy by continuing in sin, when God declares that the blessing is in being turned from all iniquity. Let none think that they understand or believe the gospel, who only seek deliverance from the punishment of sin, but do not expect happiness in being delivered from sin itself. And let none expect to be turned from their sin, except by believing in, and receiving Christ the Son of God, as their wisdom, righteousness, sanctification, and redemption.

ACTS 4

Peter and John imprisoned. (1-4) And as they spake unto the
people, the priests, and the captain of the temple, and the Sadducees,
came upon them, *2* Being grieved that they taught the people, and
preached through Jesus the resurrection from the dead. *3* And they
laid hands on them, and put them in hold unto the next day: for it
was now eventide. *4* Howbeit many of them which heard the word
believed; and the number of the men was about five thousand

4వ అధ్యాయము

పేతురు యోహానులు సభ యెదుట నిలుచుట

వారు ప్రజలతో మాటలాడుచుండగా యాజకులును, దేవాలయపు అధిపతియు,
సద్దూకయ్యులును 2 వారు ప్రజలకు బోధించుటయు యేసుని బట్టి మృతులలో నుండి
పునరుత్థానము కలుగునని ప్రకటించుటయు చూచి కలవరపడి వారి మీదికి వచ్చి,
3 వారిని బలత్కారముగా పట్టుకొని సాయంకాలమైనందున మరునాటి వరకు వారిని
కావలిలో నుంచిరి. 4 వాక్యము వినిన వారిలో అనేకులు నమ్మిరి. వారిలో పురుషుల
సంఖ్య ఇంచుమించు ఐదువేలు ఆయెను.

The apostles preached through Jesus the resurrection from the dead. It includes all the happiness of the future state; this they preached through Jesus Christ, to be had through him only. Miserable is their case, to whom the glory of Christ's kingdom is a grief; for since the glory of that kingdom is everlasting, their grief will be everlasting also. The harmless and useful servants of Christ, like the apostles, have often been troubled for their work of faith and labour of love, when wicked men have escaped. And to this day instances are not wanting, in which reading the Scriptures, social prayer, and religious conversation meet with frowns and checks. But if we obey the precepts of Christ, he will support us

*The apostles boldly testify to Christ. (5-14)*And it came to pass on the morrow, that their rulers, and elders, and scribes, *6* And Annas the high priest, and Caiaphas, and John, and Alexander, and as many as were of the kindred of the high priest, were gathered together at Jerusalem. *7* And when they had set them in the midst, they asked, By what power, or by what name, have ye done this? *8* Then Peter, filled with the Holy Ghost, said unto them, Ye rulers of the people, and elders of Israel, *9* If we this day be examined of the good deed done to the impotent man, by what means he is made whole; *10* Be it known unto you all, and to all the people of Israel, that by the name of Jesus Christ of Nazareth, whom ye crucified, whom God raised from the dead, even by him doth this man stand here before you whole. *11* This is the stone which was set at nought of you builders, which is become the head of the corner. *12* Neither is there salvation in any other: for there is none other name under heaven given among men, whereby we must be saved. *13* Now when they saw the boldness of Peter and John, and perceived that they were unlearned and ignorant men, they marvelled; and they took knowledge of them, that they had been with Jesus. *14* And beholding the man which was healed standing with them, they could say nothing against it.

5 మరునాడు వారి అధికారులును పెద్దలును శాస్త్రులును యెరూషలేములో కూడుకొనిరి. ప్రధానయాజకుడైన అన్నయు, కయపయు, యోహానును అలెక్సంద్రును, 6 ప్రధాన యాజకుని బంధువులందరును వారితో కూడ ఉండిరి. 7 వారు పేతురును యోహానును మధ్యను నిలువబెట్టి, మీరు ఏ బలముచేత, ఏ నామమును బట్టి దీనిని చేసితిరని అడుగగా, 8 పేతురు పరిశుద్ధాత్మతో నిండినవాడై ఇట్లనెను– ప్రజల అధికారులారా, పెద్దలారా, 9 ఆ దుర్బలునికి చేయబడిన ఉపకారమును గూర్చి, వాడు దేని వలన స్వస్థత పొందెనని నేడు మమ్మును విమర్శించుచున్నారు గనుక 10 మీరందరును ఇశ్రాయేలు ప్రజలందరును తెలిసికొనవలసినదేమనగా – మీరు సిలువ వేసినట్టియు, మృతులలో నుండి దేవుడు లేపినట్టియు నజరేయుడైన యేసుక్రీస్తు నామముననే వీడు స్వస్థత పొంది మీ యెదుట నిలిచియున్నాడు. 11 ఇల్లు కట్టువారైన మీరు తృణీకరించిన రాయి ఆయనే. ఆ రాయి మూలకు తలరాయి ఆయెను. 12 మరి ఎవని వలనను రక్షణ కలుగదు; ఈ నామముననే మనము రక్షణ పొందవలెను గాని, ఆకాశము క్రింద మనుష్యులలో ఇయ్యబడిన మరి ఏ నామమున రక్షణ పొందలేము అనెను. 13 వారు పేతురు యోహానుల ధైర్యము చూచినప్పుడు,

Acts

11

వారు విద్యలేని పామరులని గ్రహించి ఆశ్చర్యపడి, వారు యేసుతో కూడ ఉండినవారని గుర్తెరిగిరి. 14 స్వస్థత పొందిన ఆ మనుష్యుడు వారితో కూడ నిలిచియుండుట చూచి ఏమియు ఎదురు చెప్పలేకపోయిరి.

Peter being filled with the Holy Ghost, would have all to understand, that the miracle had been wrought by the name, or power, of Jesus of Nazareth, the Messiah, whom they had crucified; and this confirmed their testimony to his resurrection from the dead, which proved him to be the Messiah. These rulers must either be saved by that Jesus whom they had crucified, or they must perish for ever. The name of Jesus is given to men of every age and nation, as that whereby alone believers are saved from the wrath to come. But when covetousness, pride, or any corrupt passion, rules within, men shut their eyes, and close their hearts, in enmity against the light; considering all as ignorant and unlearned, who desire to know nothing in comparison with Christ crucified. And the followers of Christ should act so that all who converse with them, may take knowledge that they have been with Jesus. That makes them holy, heavenly, spiritual, and cheerful, and raises them above this world.

Peter and John refuse to be silenced. (15-22) But when they had commanded them to go aside out of the council, they conferred among themselves, *16* Saying, What shall we do to these men? for that indeed a notable miracle hath been done by them is manifest to all them that dwell in Jerusalem; and we cannot deny it. *17* But that it spread no further among the people, let us straitly threaten them, that they speak henceforth to no man in this name. *18* And they called them, and commanded them not to speak at all nor teach in the name of Jesus. *19* But Peter and John answered and said unto them, Whether it be right in the sight of God to hearken unto you more than unto God, judge ye. *20* For we cannot but speak the things which we have seen and heard. *21* So when they had further threatened them, they let them go, finding nothing how they might punish them, because of the people: for all men glorified God for that which was done. *22* For the man was above forty years old, on whom this miracle of healing was shewed.

15 అప్పుడు సభ వెలుపలికి పొండని వారికాజ్ఞాపించి తమలో తాము ఆలోచించి, 16 ఈ మనుష్యులను మనమేమి చేయుదము? వారి చేత ప్రసిద్ధమైన సూచకక్రియ చేయబడియున్నదని యెరూషలేములో కాపురమున్న వారికందరికి స్పష్టము. అది జరుగలేదని చెప్పజాలము. 17 అయినను ఇది ప్రజలలో ఇంక వ్యాపింపకుండుటకై ఇక మీద ఈ నామమును బట్టి ఏ మనుష్యులతోనైనను, మాటలాడకూడదని మనము వారిని బెదరుపెట్టవలెనని చెప్పుకొనిరి. 18 అప్పుడు వారిని పిలిపించి మీరు యేసు నామమును బట్టి ఎంత మాత్రమును మాటలాడకూడదు, బోధింపకూడదని వారికాజ్ఞాపించిరి. 19 అందుకు పేతురును యోహానును వారిని చూచి దేవుని మాట వినుటకంటె మీ మాట వినుట దేవుని దృష్టికి న్యాయమా? మీరే చెప్పుడి. 20 మేము కన్నవాటిని, విన్నవాటిని చెప్పక యుండలేమని వారికి ఉత్తరమిచ్చిరి. 21 ప్రజలందరు జరిగిన దానిని గూర్చి దేవుని మహిమపరచుచుండిరి గనుక సభ వారు ప్రజలకు భయపడి వీరిని శిక్షించు విధమేమియు కనుగొనలేక వీరిని గట్టిగా బెదిరించి విడుదల చేసిరి. 22 స్వస్థపరచుట

అను ఆ సూచకక్రియ ఎవని విషయములో చేయబడెనో వాడు నలువది యేండ్ల కంటే ఎక్కువ వయస్సు గలవాడు.

All the care of the rulers is, that the doctrine of Christ spread not among the people, yet they cannot say it is false or dangerous, or of any ill tendency; and they are ashamed to own the true reason; that it testifies against their hypocrisy, wickedness, and tyranny. Those who know how to put a just value upon Christ's promises, know how to put just contempt upon the world's threatenings. The apostles look with concern on perishing souls, and know they cannot escape eternal ruin but by Jesus Christ, therefore they are faithful in warning, and showing the right way. None will enjoy peace of mind, nor act uprightly, till they have learned to guide their conduct by the fixed standard of truth, and not by the shifting opinions and fancies of men. Especially beware of a vain attempt to serve two masters, God and the world; the end will be, you can serve neither fully.

The believers unite in prayer and praise. (23-31) And being let go,
they went to their own company, and reported all that the chief priests
and elders had said unto them. *24* And when they heard that, they
lifted up their voice to God with one accord, and said, Lord, thou art
God, which hast made heaven, and earth, and the sea, and all that in
them is: *25* Who by the mouth of thy servant David hast said, Why
did the heathen rage, and the people imagine vain things? *26* The
kings of the earth stood up, and the rulers were gathered together
against the Lord, and against his Christ. *27* For of a truth against thy
holy child Jesus, whom thou hast anointed, both Herod, and Pontius
Pilate, with the Gentiles, and the people of Israel, were gathered
together, *28* For to do whatsoever thy hand and thy counsel determined
before to be done. *29* And now, Lord, behold their threatenings: and
grant unto thy servants, that with all boldness they may speak thy
word, *30* By stretching forth thine hand to heal; and that signs and
wonders may be done by the name of thy holy child Jesus. *31* And
when they had prayed, the place was shaken where they were
assembled together; and they were all filled with the Holy Ghost, and
they spake the word of God with boldness.

పేతురు యోహానులు స్వజనుల యొద్దకు వచ్చుట.

23 వారు విడుదల నొంది తమ స్వజనుల యొద్దకు వచ్చి ప్రధాన యాజకులను
పెద్దలును తమతో చెప్పిన మాటలన్నిటిని వారికి తెలిపిరి. 24 వారు విని ఏక మనస్సుతో
దేవునికిట్లు బిగ్గరగా మొర్రపెట్టిరి – నాథా, నీవు ఆకాశమును, భూమిని, సముద్రమును
వాటిలోని సమస్తమును కలుగజేసినవాడవు. 25 అన్యజనులు ఏల అల్లరి చేసిరి? 26
ప్రజలెందుకు వ్యర్థమైన ఆలోచనలు పెట్టుకొనిరి. ప్రభువు మీదను ఆయన క్రీస్తు మీదను
అనగా అభిషిక్తుని మీదను భూరాజులు లేచిరి. అధికారులను ఏకముగా కూడుకొనిరి అని
నీవు పరిశుద్ధాత్మ ద్వారా మా తండ్రియు నీ సేవకుడునైన దావీదు నోట పలికించితివి. 27
ఏవి జరుగవలెనని నీ హస్తమును నీ సంకల్పమును ముందు నిర్ణయించెనో వాటినన్నిటిని
చేయుటకై నీవు అభిషేకించిన నీ పరిశుద్ధ సేవకుడైన యేసునకు విరోధముగా హేరోదును,
28 పొంతి పిలాతును అన్యజనులతోను ఇశ్రాయేలు ప్రజలతోను ఈ పట్టణమందు నిజముగా

కూడుకొనిరి. 29 ప్రభువా, ఈ సమయము నందు వారి బెదిరింపులు చూచి 30 రోగులను
స్వస్థపరచుటకు, నీ పరిశుద్ధ సేవకుడైన యేసు నామముద్వారా సూచకక్రియలను
మహత్కార్యములను చేయుటకును నీ చెయ్యి చాపియుండగా, నీ దాసులు బహు ధైర్యముగా
నీ వాక్యమును బోధించునట్లు, అనుగ్రహించుము. 31 వారు ప్రార్థన చేయగానే వారు
కూడియున్న చోటు కంపించెను. అప్పుడు వారందరు పరిశుద్ధాత్మతో నిండినవారై దేవుని
వాక్యమును ధైర్యముగా బోధించిరి.

Christ's followers do best in company, provided it is their own company. It encourages God's servants, both in doing work, and suffering work, that they serve the God who made all things, and therefore has the disposal of all events; and the Scriptures must be fulfilled. Jesus was anointed to be a Saviour, therefore it was determined he should be a sacrifice, to make atonement for sin. But sin is not the less evil for God's bringing good out of it. In threatening times, our care should not be so much that troubles may be prevented, as that we may go on with cheerfulness and courage in our work and duty. They do not pray, Lord let us go away from our work, now that it is become dangerous, but, Lord, give us thy grace to go on stedfastly in our work, and not to fear the face of man. Those who desire Divine aid and encouragement, may depend upon having them, and they ought to go forth, and go on, in the strength of the Lord God. God gave a sign of acceptance of their prayers. The place was shaken, that their faith might be established and unshaken. God gave them greater degrees of his Spirit; and they were all filled with the Holy Ghost, more than ever; by which they were not only encouraged, but enabled to speak the word of God with boldness. When they find the Lord God help them by his Spirit, they know they shall not be confounded, isaiah 1.7 .

The holy charity of the Christians. (32-37) And the multitude of
them that believed were of one heart and of one soul: neither said
any of them that ought of the things which he possessed was his
own; but they had all things common. *33* And with great power gave
the apostles witness of the resurrection of the Lord Jesus: and great
grace was upon them all. *34* Neither was there any among them that
lacked: for as many as were possessors of lands or houses sold them,
and brought the prices of the things that were sold, *35* And laid them
down at the apostles' feet: and distribution was made unto every
man according as he had need. *36* And Joses, who by the apostles
was surnamed Barnabas, (which is, being interpreted, The son of
consolation,) a Levite, and of the country of Cyprus, *37* Having land,
sold it, and brought the money, and laid it at the apostles' feet.

సమిష్టి ధనము

32 విశ్వసించిన వారందరు ఏక హృదయమును ఏకాత్మయు గలవారై యుండిరి..
ఎవడును తనకు కలిగిన వాటిలో ఏదియు తనదని అనుకొనలేదు. వారికి కలిగిన దంతయు
వారికి సమిష్టిగా ఉండెను. 33 ఇదియు గాక అపొస్తలులు బహుబలముగా ప్రభువైన
యేసుక్రీస్తు పునరుత్థానమును గూర్చి సాక్ష్యమిచ్చిరి. దైవకృప అందరియందు అధికముగా
నుండెను. 34 భూములైనను, ఇండ్లయినను కలిగిన వారందరు వాటిని అమ్మి, అమ్మిన
వాటి వెల తెచ్చి అపొస్తలుల పాదముల యొద్ద పెట్టుచుండిరి. 35 వారు ప్రతి వానికి వాని

వాని అక్కర కొలది పంచిపెట్టిరి గనుక వారిలో ఎవనికిని కొదువ లేకపోయెను.
36 కుప్రలో పుట్టిన లేవీయుడగు యోసేపు అను ఒకడుండెను. అతనికి అపొస్తలులు హెచ్చరిక
పుత్రుడు అనగా ఆదరణ పుత్రుడు అను అర్థమిచ్చు బర్నబా అను పేరు పెట్టియుండిరి.
37 ఇతడు భూమిగలవాడైయుండి దానిని అమ్మి, దాని వెల తెచ్చి అపొస్తలుల పాదముల
యొద్ద పెట్టెను.

The disciples loved one another. This was the blessed fruit of Christ's dying precept to his disciples, and his dying prayer for them. Thus it was then, and it will be so again, when the Spirit shall be poured upon us from on high. The doctrine preached was the resurrection of Christ; a matter of fact, which being duly explained, was a summary of all the duties, privileges, and comforts of Christians. There were evident fruits of Christ's grace in all they said and did. They were dead to this world. This was a great evidence of the grace of God in them. They did not take away others' property, but they were indifferent to it. They did not call it their own; because they had, in affection, forsaken all for Christ, and were expecting to be stripped of all for cleaving to him. No marvel that they were of one heart and soul, when they sat so loose to the wealth of this world. In effect, they had all things common; for there was not any among them who lacked, care was taken for their supply. The money was laid at the apostles' feet. Great care ought to be taken in the distribution of public charity, that it be given to such as have need, such as are not able to procure a maintenance for themselves; those who are reduced to want for well-doing, and for the testimony of a good conscience, ought to be provided for. Here is one in particular mentioned, remarkable for this generous charity; it was Barnabas. As one designed to be a preacher of the gospel, he disentangled himself from the affairs of this life. When such dispositions prevail, and are exercised according to the circumstances of the times, the testimony will have very great power upon others.

ACTS 5

The death of Ananias and Sapphira. (1-11) But a certain man named
Ananias, with Sapphira his wife, sold a possession, *2* And kept back
part of the price, his wife also being privy to it, and brought a certain
part, and laid it at the apostles' feet. *3* But Peter said, Ananias, why
hath Satan filled thine heart to lie to the Holy Ghost, and to keep
back part of the price of the land? *4* Whiles it remained, was it not
thine own? and after it was sold, was it not in thine own power? why
hast thou conceived this thing in thine heart? thou hast not lied
unto men, but unto God. *5* And Ananias hearing these words fell down,
and gave up the ghost: and great fear came on all them that heard
these things. *6* And the young men arose, wound him up, and carried
him out, and buried him. *7* And it was about the space of three hours
after, when his wife, not knowing what was done, came in. *8* And
Peter answered unto her, Tell me whether ye sold the land for so
much? And she said, Yea, for so much. *9* Then Peter said unto her,
How is it that ye have agreed together to tempt the Spirit of the Lord?
behold, the feet of them which have buried thy husband are at the
door, and shall carry thee out. *10* Then fell she down straightway at
his feet, and yielded up the ghost: and the young men came in, and
found her dead, and, carrying her forth, buried her by her husband.
11 And great fear came upon all the church, and upon as many as
heard these things.

5వ అధ్యాయము

అననీయ సప్పీరాలు

అననీయ అను ఒక మనుష్యుడు తన భార్యయైన సప్పీరాతో ఏకమై పొలమమ్మెను.
2 భార్య యెరుకనే వాడు దాని వెలలో కొంత దాచుకొని కొంత తెచ్చి అపొస్తలుల పాదముల
యొద్ద పెట్టెను. 3 అప్పుడు పేతురు – అననీయా, నీ భూమి వెలలో కొంత దాచుకొని
పరిశుద్ధాత్మను మోసపుచ్చుటకు సాతాను ఎందుకు నీ హృదయమును ప్రేరేపించెను?
4 అది నీ యొద్దనున్నప్పుడు నీదే కదా? అమ్మిన పిమ్మట అది నీ వశమైయుండలేదా?
ఎందుకు ఈ సంగతి నీ హృదయములో ఉద్దేశించుకొన్నావు? నీవు మనుష్యులతో కాదు,
దేవునితోనే అబద్ధమాడితివని వానితో చెప్పెను. 5 అననీయ ఈ మాటలు వినుచునే పడి
ప్రాణము విడువగా వినిన వారికందరికిని మిగుల భయము కలిగెను. 6 అప్పుడు పడుచు
వారు లేచి వానిని బట్టతో చుట్టి మోసికొనిపోయి పాతిపెట్టిరి. 7 ఇంచుమించు మూడుగంటల
సేపటికి వాని భార్య జరిగినది ఎరుగక లోపలికి వచ్చెను. 8 అప్పుడు పేతురు – మీరు ఆ
భూమిని ఇంతకే అమ్మితిరా? నాతో చెప్పుమని ఆమెను అడిగెను. అందుకామె – అవును –
ఇంతకే అని చెప్పెను. 9 అందుకు పేతురు – ప్రభువు యొక్క ఆత్మను శోధించుటకు
మీరెందుకు ఏకీభవించితిరి? ఇదిగో నీ పెనిమిటిని పాతిపెట్టిన వారి పాదములు వాకిటనే
యున్నవి, వారు నిన్నును మోసుకొని పోవుదురని ఆమెతో చెప్పెను. 10 వెంటనే ఆమె
అతని పాదములయొద్ద పడి ప్రాణము విడిచెను. ఆ పడుచువారు లోపలికి వచ్చి ఆమె
చనిపోయినది చూచి ఆమెను మోసికొని పోయి అమె పెనిమిటి యొద్ద పాతిపెట్టిరి.
11 సంఘమంతటికిని ఈ సంగతులు వినిన వారికిని మిగుల భయము కలిగెను.

The sin of Ananias and Sapphira was, that they were ambitious of being thought eminent disciples, when they were not true disciples. Hypocrites may deny themselves, may forego their worldly advantage in one instance, with a prospect of finding their account in something else. They were covetous of the wealth of the world, and distrustful of God and his providence. They thought they might serve both God and mammon. They thought to deceive the apostles. The Spirit of God in Peter discerned the principle of unbelief reigning in the heart of Ananias. But whatever Satan might suggest, he could not have filled the heart of Ananias with this wickedness had he not been consenting. The falsehood was an attempt to deceive the Spirit of truth, who so manifestly spoke and acted by the apostles. The crime of Ananias was not his retaining part of the price of the land; he might have kept it all, had he pleased; but his endeavouring to impose upon the apostles with an awful lie, from a desire to make a vain show, joined with covetousness. But if we think to put a cheat upon God, we shall put a fatal cheat upon our own souls. How sad to see those relations who should quicken one another to that which is good, hardening one another in that which is evil! And this punishment was in reality mercy to vast numbers. It would cause strict self-examination, prayer, and dread of hypocrisy, covetousness, and vain-glory, and it should still do so. It would prevent the increase of false professors. Let us learn hence how hateful falsehood is to the God of truth, and not only shun a direct lie, but all advantages from the use of doubtful expressions, and double meaning in our speech.

The power which accompanied the preaching of the gospel. (12-16) And by the hands of the apostles were many signs and wonders wrought among the people; (and they were all with one accord in Solomon's porch. *13* And of the rest durst no man join himself to them: but the people magnified them. *14* And believers were the more added to the Lord, multitudes both of men and women.) *15* Insomuch that they brought forth the sick into the streets, and laid them on beds and couches, that at the least the shadow of Peter passing by might overshadow some of them. *16* There came also a multitude out of the cities round about unto Jerusalem, bringing sick folks, and them which were vexed with unclean spirits: and they were healed every one.

అపొస్తలులు చేసిన అద్భుతములు

12 ప్రజల మధ్య అనేకమైన సూచకక్రియలను మహత్కార్యములను అపొస్తలుల చేత చేయబడుచుండెను. మరియు వారందరు ఏక మనస్కులై సొలొమోను మంటపములో నుండిరి; 13 కడమ వారిలో ఎవడును వారితో కలిసికొనుటకు తెగింపలేదు గాని ప్రజలు వారిని ఘనపరచుచుండిరి. 14 పురుషులును, స్త్రీలును అనేకులు మరి ఎక్కువగా విశ్వాసులై ప్రభువు పక్షమున చేర్చబడిరి. 15 అందుచేత పేతురు వచ్చుచుండగా, జనులు రోగులను వీధులలోనికి తెచ్చి వారిలో ఎవని మీదనైనను అతని నీడయైనను పడవలెనని మంచముల మీదను, పరుపుల మీదను వారిని ఉంచిరి. 16 మరియు యెరూషలేము చుట్టునుండు పట్టణములనున్న జనులు రోగులను అపవిత్రాత్మలచేత పీడింపబడిన వారిని మోసికొని కూడివచ్చిరి. వారందరు స్వస్థత పొందిరి.

The separation of hypocrites by distinguishing judgments, should make the sincere cleave closer to each other and to the gospel ministry. Whatever tends to the purity and reputation of the church, promotes its enlargement; but that power alone which wrought such miracles by the apostles, can rescue sinners from the power of sin and Satan, and add believers to His worshippers. Christ will work by all his faithful servants; and every one who applies to him shall be healed.

The apostles imprisoned, but set free by an angel. (17-25) The apostles testify to Christ before the council. (26-33) The advice of Gamaliel, The council let the apostles go. (34-42) Then the high priest rose up, and all they that were with him, (which is the sect of the Sadducees,) and were filled with indignation, *18* And laid their hands on the apostles, and put them in the common prison. *19* But the angel of the Lord by night opened the prison doors, and brought them forth, and said, *20* Go, stand and speak in the temple to the people all the words of this life. *21* And when they heard that, they entered into the temple early in the morning, and taught. But the high priest came, and they that were with him, and called the council together, and all the senate of the children of Israel, and sent to the prison to have them brought. *22* But when the officers came, and found them not in the prison, they returned, and told, *23* Saying, The prison truly found we shut with all safety, and the keepers standing without before the doors: but when we had opened, we found no man within. *24* Now when the high priest and the captain of the temple and the chief priests heard these things, they doubted of them whereunto this

would grow. *25* Then came one and told them, saying, Behold, the men whom ye put in prison are standing in the temple, and teaching the people.

Then went the captain with the officers, and brought them without violence: for they feared the people, lest they should have been stoned. *27* And when they had brought them, they set them before the council: and the high priest asked them, *28* Saying, Did not we straitly command you that ye should not teach in this name? and, behold, ye have filled Jerusalem with your doctrine, and intend to bring this man's blood upon us. *29* Then Peter and the other apostles answered and said, We ought to obey God rather than men. *30* The God of our fathers raised up Jesus, whom ye slew and hanged on a tree. *31* Him hath God exalted with his right hand to be a Prince and a Saviour, for to give repentance to Israel, and forgiveness of sins. *32* And we are his witnesses of these things; and so is also the Holy Ghost, whom God hath given to them that obey him. *33* When they heard that, they were cut to the heart, and took counsel to slay them. 34 Then stood there up one in the council, a Pharisee, named Gamaliel, a doctor of the law, had in reputation among all the people, and commanded to put the apostles forth a little space; *35* And said unto them, Ye men of Israel, take heed to yourselves what ye intend to do as touching these men. *36* For before these days rose up Theudas, boasting himself to be somebody; to whom a number of men, about four hundred, joined themselves: who was slain; and all, as many as obeyed him, were scattered, and brought to nought. *37* After this man rose up Judas of Galilee in the days of the taxing, and drew away much people after him: he also perished; and all, even as many as obeyed him, were dispersed. *38* And now I say unto you, Refrain from these men, and let them alone: for if this counsel or this work be of men, it will come to nought: *39* But if it be of God, ye cannot overthrow it; lest haply ye be found even to fight against God. *40* And to him they agreed: and when they had called the apostles, and beaten them, they commanded that they should not speak in the name of Jesus, and let them go. *41* And they departed from the presence of the council, rejoicing that they were counted worthy to suffer shame for his name. *42* And daily in the temple, and in every house, they ceased not to teach and preach Jesus Christ.

పేతురు యోహానులు మరల సభ యెదుట నిలుచుట

17 ప్రధాన యాజకుడును అతనితో కూడ ఉన్నవారును అనగా సద్దూకయ్యులనబడు వారును లేచి మత్సరముతో నిండుకొని, 18 అపొస్తలులను బలత్కారముగా పట్టుకొని పట్టణపు చెరసాలలో నుంచిరి. 19 అయితే ప్రభువు దూత రాత్రివేళ ఆ చెరసాల తలుపులు తీసి వారిని వెలుపలికి తీసుకొని వచ్చి, మీరు వెళ్లి దేవాలయములో నిలువబడి 20 ఈ జీవమును గూర్చిన మాటలన్నియు ప్రజలతో చెప్పుడని వారితో అనెను. 21 వారామాట విని తెల్లవారగానే దేవాలయములోనికి వెళ్లి బోధించుచుండిరి. ప్రధాన యాజకుడును అతనితో కూడ ఉన్నవారును వచ్చి మహాసభ వారిని, ఇశ్రాయేలీయుల పెద్దలనందరిని పిలువనంపించి – వారిని తోడుకొని రండని బంట్రౌతులను చెరసాలకు పంపిరి. 22 బంట్రౌతులు అక్కడికి వెళ్లినప్పుడు వారు చెరసాలలో కనబడనందున తిరిగివచ్చి, 23 చెరసాల బహు భద్రముగా

మూసియుండుటయు, కావలి వారు తలుపుల ముందర నిలిచియుండుటకు చూచితిమి
గాని తలుపులు తీసినప్పుడు లోపల మాకొక్కడైనను కనబడలేదని వారికి తెలిపిరి. 24 అంతట
దేవాలయపు అధిపతియు ప్రధాన యాజకులును ఆ మాటలు విని – ఇది ఏమగునో అని
వారి విషయమై ఎటు తోచకయుండిరి. 25 అప్పుడు ఒకడు వచ్చి – ఇదిగో మీరు చెరసాలలో
వేయించిన మనుష్యులు దేవాలయములో నిలిచి ప్రజలకు బోధించుచున్నారని వారికి
తెలుపగా, 26 అధిపతి బంట్రౌతులతో కూడ పోయి ప్రజలు రాళ్ళతో కొట్టుదురేమో అని
భయపడి బలత్కారము చేయకయే వారిని తీసుకునివచ్చెను. 27 వారిని తీసుకొని వచ్చి
వారిని సభలో నిలువబెట్టగా, 28 ప్రధానయాజకుడు వారిని చూచి – మీరు ఈ నామమును
బట్టి బోధింపకూడదని మేము మీకు ఖండితముగా ఆజ్ఞాపించలేదా? ఇదిగో మీరు
యెరూషలేమును మీ బోధతో నింపి ఈ మనుష్యుని హత్య మా మీదికి తేవలెనని
ఉద్దేశించుచున్నారనెను. 29 అందుకు పేతురును, అపొస్తలులును – మనుష్యులకు కాదు
దేవునికే మేము లోబడవలెను కదా? 30 మీరు మ్రానున వ్రేలాడవేసి సంహరించిన యేసును
మన పితరుల దేవుడు లేపెను. 31 ఇశ్రాయేలీయులకు మారుమనస్సును, పాపక్షమాపణయు
దయచేయుటకై దేవుడాయనను అధిపతినిగాను రక్షకునిగాను తన దక్షిణ హస్త బలముచేత
అనగా కుడిచేతి బలముచేత హెచ్చించియున్నాడు. 32 మేమును దేవుడు తనకు విధేయులైన
వారికి అనుగ్రహించిన పరిశుద్ధాత్మయు ఈ సంగతులకు సాక్షులమైయున్నామని చెప్పిరి.
33 వారు ఈ మాటలు విని అత్యాగ్రహము తెచ్చుకొని, హృదయమందు నరకబడినవారై
వీరిని చంపనుద్దేశించగా, 34 సమస్త ప్రజల వలన ఘనత నొందినవాడును ధర్మశాస్త్రోప
దేశకుడునైన గమలీయేలను ఒక పరిసయ్యుడు మహాసభలో నిలిచి – ఈ మనుష్యులను
కొంతసేపు వెలుపల ఉంచుడని ఆజ్ఞాపించి వారితో ఇట్లనెను – 35 ఇశ్రాయేలీయులారా,
ఈ మనుష్యుల విషయమై మీరేమి చేయబోవుచున్నారో జాగ్రత్త సుమండీ! 36 ఈ దినమునకు
మునుపు థుదా లేచి తానొక గొప్పవాడినని చెప్పుకొనెను; ఇంచుమించు నన్నూరు మంది
మనుష్యులు వానితో కలిసికొనిరి. వాడు చంపబడెను, వానికి లోబడిన వారందరును చెదిరి
వ్యర్థులైరి. 37 వానికి తరువాత జనసంఖ్య దినములలో గలిలయుడైన యూదా అను
ఒకడు వచ్చి ప్రజలను తనతో కూడ తిరుగుబాటు చేయప్రేరేపించెను. వాడు కూడా నశించెను.
వానికి లోబడిన వారందరును చెదరిపోయిరి. 38 కాబట్టి నేను మీతో చెప్పునదేమనగా –
ఈ మనుష్యుల జోలికి పోక వారిని విడిచిపెట్టుడి. ఈ ఆలోచననైనను ఈ కార్యమైనను
మనుష్యుల వలన కలిగినదాయెనా అది వ్యర్థమగును. 39 దేవుని వలన కలిగినదాయెనా
మీరు వారిని వ్యర్థపరచలేరు; మీరొక వేళ దేవునితో పోరాడువారగుదురు సుమీ! 40
వారతని మాటకు సమ్మతించి అపొస్తలులను పిలిపించి – కొట్టించి – యేసు నామమును
బట్టి బోధింప కూడదని ఆజ్ఞాపించి వారిని విడుదల చేసిరి. 41 ఆ నామము కొరకు
అవమానము పొందుటకు పాత్రులని ఎంచబడి నందున వారు సంతోషించుచు మహాసభ
యెదుట నుండి వెళ్ళిపోయి – 42 ప్రతి దినము దేవాలయములోను, యింటింటను
మానక బోధించుచు, యేసేక్రీస్తని ప్రకటించుచుండిరి.

Acts

15

There is no prison so dark, so strong, but God can visit his people in it, and, if he pleases, fetch them out. Recoveries from sickness, releases out of trouble, are granted, not that we may enjoy the comforts of life, but that God may be honoured with the services of our life. It is not for the preachers of Christ's gospel to retire into corners, as long as they can have any opportunity of preaching in the great congregation. They must preach to the lowest, whose souls are as precious to Christ as the souls of the greatest. Speak to all, for all are concerned. Speak as those who resolve to stand to it, to live and die by it. Speak all the words of this heavenly, divine life, in comparison with which the present earthly life does not deserve the name. These words of life, which the Holy Ghost puts into your mouth. The words of the gospel are the words of life; words whereby we may be saved. How wretched are those who are vexed at the success of the gospel! They cannot but see that the word and power of the Lord are against them; and they tremble for the consequences, yet they will go on. Many will do an evil thing with daring, yet cannot bear to hear of it afterward, or to have it charged upon them. We cannot expect to be redeemed and healed by Christ, unless we give up ourselves to be ruled by him. Faith takes the Saviour in all his offices, who came, not to save us in our sins, but to save us from our sins. Had Christ been exalted to give dominion to Israel, the chief priests would have welcomed him. But repentance and remission of sins are blessings they neither valued nor saw their need of; therefore they, by no means, admitted his doctrine. Wherever repentance is wrought, remission is granted without fail. None are freed from the guilt and punishment of sin, but those who are freed from the power and dominion of sin; who are turned from it, and turned against it. Christ gives repentance, by his Spirit working with the word, to awaken the conscience, to work sorrow for sin, and an effectual change in the heart and life. The giving of the Holy Ghost, is plain evidence that it is the will of God that Christ should be obeyed. And He will surely destroy those who will not have Him to reign over them. The Lord still has all hearts in his hands, and sometimes directs the prudence of the worldly wise, so as to restrain the persecutors. Common sense tells us to be cautious, while experience and observation show that the success of frauds in matters of religion has been very short. Reproach for Christ is true preferment, as it makes us conformable to his pattern, and serviceable to his interest. They rejoiced in it. If we suffer ill for doing well, provided we suffer it well, and as we should, we ought to rejoice in that grace which enabled us so to do. The apostles did not preach themselves, but Christ. This was the preaching that most offended the priests. But it ought to be the constant business of gospel ministers to preach Christ: Christ, and him crucified; Christ, and him glorified; nothing beside this, but what has reference to it. And whatever is our station or rank in life, we should seek to make Him known, and to glorify his name.

ACTS 6

The appointment of deacons. (1-7) And in those days, when the
number of the disciples was multiplied, there arose a murmuring of
the Grecians against the Hebrews, because their widows were
neglected in the daily ministration. *2* Then the twelve called the
multitude of the disciples unto them, and said, It is not reason that
we should leave the word of God, and serve tables. *3* Wherefore,
brethren, look ye out among you seven men of honest report, full of
the Holy Ghost and wisdom, whom we may appoint over this business.
4 But we will give ourselves continually to prayer, and to the ministry

of the word. *5* And the saying pleased the whole multitude: and they
chose Stephen, a man full of faith and of the Holy Ghost, and Philip,
and Prochorus, and Nicanor, and Timon, and Parmenas, and Nicolas
a proselyte of Antioch: *6* Whom they set before the apostles: and
when they had prayed, they laid their hands on them. *7* And the word
of God increased; and the number of the disciples multiplied in
Jerusalem greatly; and a great company of the priests were obedient
to the faith.

6వ అధ్యాయము

ఏడుగురు సంఘపెద్దలు నియమించబడుట

ఆ దినములలో శిష్యుల సంఖ్య విస్తరించుచున్నప్పుడు అనుదిన పరిచర్యలో తమలోని
విధవరాండ్రను చిన్నచూపు చూచిరని హెబ్రీయుల మీద గ్రీకు భాష మాట్లాడు యూదులు
సణుగుకొనసాగిరి. 2 అప్పుడు పన్నెండుమంది అపొస్తలులు తమ యొద్దకు శిష్యుల
సమూహమును పిలిచి – మేము దేవుని వాక్యము బోధించుట మాని, బల్లలయొద్ద పరిచర్య
చేయుట ఆహారము పంచిపెట్టుట యుక్తము కాదు. 3 కాబట్టి సహోదరులారా, ఆత్మతోను,
జ్ఞానముతోను నిండుకొని మంచిపేరు పొందిన ఏడుగురు మనుష్యులను మీలో ఏర్పరచు
కొనుడి. మేము వారిని ఈ పనికి నియమింతుము. 4 అయితే మేము ప్రార్థనయందును
వాక్యపరిచర్యయందును ఎడతెగక యుందుమని చెప్పిరి. 5 ఈ మాట జనసమూహమంతటికి
ఇష్టమైనందున వారు, విశ్వాసముతోను పరిశుద్ధాత్మతోను నిండుకొనిన వాడైన స్తెఫను,
ఫిలిప్పు, ప్రొకొరు, నీకానోరు, తీమోను, పర్మేనాసు, యూదుల మతప్రవిష్టుడును
అంతియొకయవాడును అగు నీకొలాసు అనువారిని ఏర్పరచుకొని, 6 వారిని అపొస్తలుల
యెదుట నిలువబెట్టిరి; వీరు ప్రార్థన చేసి వారి మీద చేతులుంచిరి. 7 దేవుని వాక్యము
ప్రబలమై శిష్యుల సంఖ్య యెరూషలేములో బహుగా విస్తరించెను. మరియు యాజకులలో
అనేకులు విశ్వాసమునకు లోబడిరి.

Hitherto the disciples had been of one accord; this often had been noticed to their honour; but now they were multiplied, they began to murmur. The word of God was enough to take up all the thoughts, cares, and time of the apostles. The persons chosen to serve tables must be duly qualified. They must be filled with gifts and graces of the Holy Ghost, necessary to rightly managing this trust; men of truth, and hating covetousness. All who are employed in the service of the church, ought to be commended to the Divine grace by the prayers of the church. They blessed them in the name of the Lord. The word and grace of God are greatly magnified, when those are wrought upon by it, who were least likely.

Stephen falsely accused of blasphemy. (8-15) And Stephen, full
of faith and power, did great wonders and miracles among the people.
9 Then there arose certain of the synagogue, which is called the
synagogue of the Libertines, and Cyrenians, and Alexandrians, and
of them of Cilicia and of Asia, disputing with Stephen. *10* And they
were not able to resist the wisdom and the spirit by which he spake.
11 Then they suborned men, which said, We have heard him speak
blasphemous words against Moses, and against God. *12* And they

stirred up the people, and the elders, and the scribes, and came upon
him, and caught him, and brought him to the council, *13* And set up
false witnesses, which said, This man ceaseth not to speak
blasphemous words against this holy place, and the law: *14* For we
have heard him say, that this Jesus of Nazareth shall destroy this
place, and shall change the customs which Moses delivered us. *15* And
all that sat in the council, looking stedfastly on him, saw his face as
it had been the face of an angel.

స్తెఫను మహాసభ యెదుటికి తేబడుట

8 స్తెఫను కృపతోను, బలముతోను నిండినవాడై ప్రజల మధ్య మహత్కార్యములను
గొప్పసూచక క్రియలను చేయుచుండెను. 9 అప్పుడు లిబెర్తీనులదనబడిన సమాజములోను,
కురేనీయుల సమాజములోను, అలెక్సంద్రియుల సమాజములోను, కిలికియ నుండియు
ఆసియ నుండి వచ్చిన వారిలోను కొందరు వచ్చి స్తెఫనుతో తర్కించిరి గాని 10 మాట
లాడుటయందు అతడు అగపరచిన జ్ఞానమును, అతనిని ప్రేరేపించిన ఆత్మను వారెదిరింపలేక
పోయిరి. 11 అప్పుడు వారు – వీడు మోషే మీదను దేవుని మీదను దూషణ వాక్యములు
పలుకగా మేము వింటిమని చెప్పుటకు మనుష్యులను కుదుర్చుకొని,12 ప్రజలను పెద్దలను
శాస్త్రులను రేపి అతని మీదికి వచ్చి, 13 అతనిని పట్టుకొని మహాసభయొద్దకు తీసుకొని
పోయి ఈ అబద్ధపు సాక్షులను నిలబెట్టిరి. వారు – ఈ మనుష్యుడెప్పుడును ఈ పరిశుద్ధ
స్థలమునకును మన ధర్మశాస్త్రమునకును విరోధముగా మాటాలాడుచున్నాడు. 14 ఈ
నజరేయుడైన యేసు ఈ చోటును పాడుచేసి, మోషే మనకిచ్చిన ఆచారములను మార్చునని
వీడుచెప్పగా మేము వింటిమనిరి.15 సభలో కూర్చున్నవారందరు అతనివైపు తేరిచూడగా
అతని ముఖము దేవదూత ముఖమువలె వారికి కనబడెను.

When they could not answer Stephen's arguments as a disputant, they prosecuted him as a criminal, and brought false witnesses against him. And it is next to a miracle of providence, that no greater number of religious persons have been murdered in the world, by the way of perjury and pretence of law, when so many thousands hate them, who make no conscience of false oaths. Wisdom and holiness make a man's face to shine, yet will not secure men from being treated badly. What shall we say of man, a rational being, yet attempting to uphold a religious system by false witness and murder! And this has been done in numberless instances. But the blame rests not so much upon the understanding, as upon the heart of a fallen creature, which is deceitful above all things and desperately wicked. Yet the servant of the Lord, possessing a clear conscience, cheerful hope, and Divine consolations, may smile in the midst of danger and death.

ACTS 7

*Stephen's defence. (1-50) Stephen reproves the Jews for the death
of Christ. (51-53)* Then said the high priest, Are these things so? *2* And
he said, Men, brethren, and fathers, hearken; The God of glory
appeared unto our father Abraham, when he was in Mesopotamia,
before he dwelt in Charran, *3* And said unto him, Get thee out of thy
country, and from thy kindred, and come into the land which I shall

shew thee. 4 Then came he out of the land of the Chaldaeans, and
dwelt in Charran: and from thence, when his father was dead, he
removed him into this land, wherein ye now dwell. 5 And he gave him
none inheritance in it, no, not so much as to set his foot on: yet he
promised that he would give it to him for a possession, and to his
seed after him, when as yet he had no child. 6 And God spake on this
wise, That his seed should sojourn in a strange land; and that they
should bring them into bondage, and entreat them evil four hundred
years. 7 And the nation to whom they shall be in bondage will I judge,
said God: and after that shall they come forth, and serve me in this
place. 8 And he gave him the covenant of circumcision: and so
Abraham begat Isaac, and circumcised him the eighth day; and Isaac
begat Jacob; and Jacob begat the twelve patriarchs. 9 And the
patriarchs, moved with envy, sold Joseph into Egypt: but God was
with him, 10 And delivered him out of all his afflictions, and gave him
favour and wisdom in the sight of Pharaoh king of Egypt; and he made
him governor over Egypt and all his house. 11 Now there came a dearth
over all the land of Egypt and Chanaan, and great affliction: and our
fathers found no sustenance. 12 But when Jacob heard that there
was corn in Egypt, he sent out our fathers first. 13 And at the second
time Joseph was made known to his brethren; and Joseph's kindred
was made known unto Pharaoh. 14 Then sent Joseph, and called his
father Jacob to him, and all his kindred, threescore and fifteen souls.
15 So Jacob went down into Egypt, and died, he, and our fathers,
16 And were carried over into Sychem, and laid in the sepulchre that
Abraham bought for a sum of money of the sons of Emmor the father
of Sychem 17 But when the time of the promise drew nigh, which God
had sworn to Abraham, the people grew and multiplied in Egypt, 18 Till
another king arose, which knew not Joseph. 19 The same dealt subtilly
with our kindred, and evil entreated our fathers, so that they cast
out their young children, to the end they might not live. 20 In which
time Moses was born, and was exceeding fair, and nourished up in
his father's house three months: 21 And when he was cast out,
Pharaoh's daughter took him up, and nourished him for her own son.
22 And Moses was learned in all the wisdom of the Egyptians, and
was mighty in words and in deeds. 23 And when he was full forty
years old, it came into his heart to visit his brethren the children of
Israel. 24 And seeing one of them suffer wrong, he defended him, and
avenged him that was oppressed, and smote the Egyptian: 25 For he
supposed his brethren would have understood how that God by his
hand would deliver them: but they understood not. 26 And the next
day he shewed himself unto them as they strove, and would have set
them at one again, saying, Sirs, ye are brethren; why do ye wrong one
to another? 27 But he that did his neighbour wrong thrust him away,
saying, Who made thee a ruler and a judge over us? 28 Wilt thou kill
me, as thou diddest the Egyptian yesterday? 29 Then fled Moses at
this saying, and was a stranger in the land of Madian, where he begat
two sons. 30 And when forty years were expired, there appeared to
him in the wilderness of mount Sina an angel of the Lord in a flame
of fire in a bush. 31 When Moses saw it, he wondered at the sight:

Acts

17

అపొస్తలుల కార్యములు 7వ అధ్యాయము

and as he drew near to behold it, the voice of the Lord came unto
him, 32 Saying, I am the God of thy fathers, the God of Abraham, and
the God of Isaac, and the God of Jacob. Then Moses trembled, and
durst not behold. 33 Then said the Lord to him, Put off thy shoes
from thy feet: for the place where thou standest is holy ground. 34 I
have seen, I have seen the affliction of my people which is in Egypt,
and I have heard their groaning, and am come down to deliver them.
And now come, I will send thee into Egypt. 35 This Moses whom they
refused, saying, Who made thee a ruler and a judge? the same did
God send to be a ruler and a deliverer by the hand of the angel which
appeared to him in the bush. 36 He brought them out, after that he
had shewed wonders and signs in the land of Egypt, and in the Red
sea, and in the wilderness forty years. 37 This is that Moses, which
said unto the children of Israel, A prophet shall the Lord your God
raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear.
38 This is he, that was in the church in the wilderness with the angel
which spake to him in the mount Sina, and with our fathers: who
received the lively oracles to give unto us: 39 To whom our fathers
would not obey, but thrust him from them, and in their hearts turned
back again into Egypt, 40 Saying unto Aaron, Make us gods to go before
us: for as for this Moses, which brought us out of the land of Egypt,
we wot not what is become of him. 41 And they made a calf in those
days, and offered sacrifice unto the idol, and rejoiced in the works of
their own hands. 42 Then God turned, and gave them up to worship
the host of heaven; as it is written in the book of the prophets, O ye
house of Israel, have ye offered to me slain beasts and sacrifices by
the space of forty years in the wilderness? 43 Yea, ye took up the
tabernacle of Moloch, and the star of your god Remphan, figures which
ye made to worship them: and I will carry you away beyond Babylon.
44 Our fathers had the tabernacle of witness in the wilderness, as
he had appointed, speaking unto Moses, that he should make it
according to the fashion that he had seen. 45 Which also our fathers
that came after brought in with Jesus into the possession of the
Gentiles, whom God drave out before the face of our fathers, unto
the days of David; 46 Who found favour before God, and desired to
find a tabernacle for the God of Jacob. 47 But Solomon built him an
house. 48 Howbeit the most High dwelleth not in temples made with
hands; as saith the prophet, 49 Heaven is my throne, and earth is my
footstool: what house will ye build me? saith the Lord: or what is the
place of my rest? 50 Hath not my hand made all these things?

Ye stiffnecked and uncircumcised in heart and ears, ye do always
resist the Holy Ghost: as your fathers did, so do ye. 52 Which of the
prophets have not your fathers persecuted? and they have slain them
which shewed before of the coming of the Just One; of whom ye have
been now the betrayers and murderers: 53 Who have received the law
by the disposition of angels, and have not kept it.

7వ అధ్యాయము

స్తెఫను ప్రసంగము

ప్రధాన యాజకుడు – ఈ మాటలు నిజమేనా అని అడిగెను. 2 అందుకు స్తెఫను
చెప్పినదేమనగా – సహోదరులారా, తండ్రులారా వినుడి. మన పితరుడైన అబ్రాహాము
హారానులో కాపురముండక మునుపు మెసొపొతమియలో నున్నప్పుడు మహిమగల దేవుడు
అతనికి ప్రత్యక్షమై – 3 నీవు నీ దేశమును నీ స్వజనమును విడిచి బయలుదేరి, నేను నీకు
చూపించబోవు దేశమునకు రమ్మని అతనితో చెప్పెను. 4 అప్పుడతడు కల్దీయుల దేశమును
విడిచిపోయి హారానులో కాపురముండెను. అతని తండ్రి చనిపోయిన తరువాత అక్కడనుండి
మీరిప్పుడు కాపురమున్న ఈ దేశమందు నివసించుటకై దేవుడతని తీసుకొని వచ్చెను.
5 ఆయన ఇందులో అతనికి పాదము పట్టునంత భూమినైనను స్వాస్థ్యముగా ఇయ్యక
అతనికి కుమారుడు లేనప్పుడు అతనికిని అతని తరువాత అతని సంతానమునకును దీనిని
స్వాధీనపరతునని అతనికి వాగ్దానము చేసెను. 6 అయితే దేవుడు అతని సంతానము అన్య
దేశమందు పరవాసులగుదరినియు, ఆ దేశస్తులు నన్నూరు సంవత్సరముల మట్టుకు వారిని
దాస్యమునకు లోబరచుకొని బాధ పెట్టుదురని చెప్పెను. 7 మరియు దేవుడు ఏ జనమునకు
వారు దాసులై యుందురో ఆ జనమును నేను విమర్శ చేయుదుననియు ఆ తరువాత వారు
వచ్చి ఈ చోట నన్ను సేవింతురనియు చెప్పెను. 8 మరియు ఆయన సున్నతి విషయమైన
నిబంధన అతనికి అనుగ్రహించెను. అతడు ఇస్సాకును కని, ఆ నిబంధన చొప్పున ఎనిమిదవ
దినమందు అతనికి సున్నతి చేసెను. ఇస్సాకు యాకోబును, యాకోబు పన్నెండుమంది
గోత్రకర్తలనుకని వారికి సున్నతి చేసిరి. 9 ఆ గోత్రకర్తలు మత్సరపడి యోసేపును ఐగుప్తులోనికి
పోవుటకు అమ్మివేసిరి గాని దేవుడతనికి తోడైయుండి అతని శ్రమలన్నిటిలోనుండి తప్పించి,
10 దయను జ్ఞానమును ఐగుప్తురాజైన ఫరోయెదుట అతనికి అనుగ్రహించి నందున ఫరో
ఐగుప్తునకును తన ఇంటికంతటికిని అతనిని అధిపతిగా నియమించెను. 11 తరువాత
ఐగుప్తు దేశమంతటికిని కనాను దేశమంతటికిని కరవును బహుశ్రమయును వచ్చెను గనుక
మన పితరులకు ఆహారము లేకపోయెను. 12 ఐగుప్తులో ధాన్యము కలదని యాకోబు విని,
మన పితరులను అచ్చటికి మొదటిసారి పంపెను. 13 వారు రెండవసారి వచ్చినప్పుడు
యోసేపు తన అన్నదమ్ములకు తన్ను తెలియజేసుకొనెను, అప్పుడు యోసేపు యొక్క వంశము
ఫరోకు తెలియవచ్చెను. 14 యోసేపు తన తండ్రియైన యాకోబును తన స్వజనులందరిని
పిలువనంపెను. వారు డెబ్బదియైదుగురు. 15 యాకోబు ఐగుప్తునకు వెళ్ళెను. అక్కడ
అతడును మన పితరులను చనిపోయి అక్కడనుండి షెకెమునకు తేబడి, 16 షెకెములోని
హామోరు కుమారులయొద్ద అబ్రాహాము వెలయిచ్చి కొనిన సమాధిలో ఉంచబడిరి.
17 అయితే దేవుడు అబ్రాహామునకు అనుగ్రహించిన వాగ్దాన కాలము సమీపించిన కొలది
ప్రజలు ఐగుప్తులో విస్తారముగా వృద్ధిపొందిరి. తుదకు యోసేపును ఎరుగని వేరొక రాజు
ఐగుప్తును ఏల నారంభించెను. 18 ఇతడు మన వంశస్థుల యెడల కపటముగా ప్రవర్తించి,

19 తమ శిశువులు బ్రతుకకుండా వారిని బయట పారవేయవలెనని మన పితరులను
బాధపెట్టెను. 20 ఆ కాలమందు మోషే పుట్టెను. అతడు దివ్యసుందరుడై తన తండ్రి
యింట మూడు నెలలు పెంచబడెను. 21 తరువాత అతడు బయట పారవేయబడినప్పుడు
ఫరో కుమార్తె అతనిని తీసుకొని తన కుమారునిగా పెంచుకొనెను. 22 మోషే ఐగుప్తీయుల
సకల విద్యలను అభ్యసించి మాటలయందును కార్యములయందును ప్రవీణుడై యుండెను.
23 అతనికి నలువది యేండ్లు నిండ వచ్చినప్పుడు, ఇశ్రాయేలీయులైన తన సహోదరులను
చూడవలెనన్న బుద్ధి పుట్టెను. 24 అప్పుడు వారిలో ఒకడు అన్యాయముననుభవించుట
చూచి, వానిని రక్షించి బాధపడిన వాని పక్షమున ఐగుప్తీయుని చంపి ప్రతీకారము చేసెను.
25 తన ద్వారా తన సహోదరులకు దేవుడు రక్షణ దయచేయుచున్న సంగతి వారు గ్రహింతురని
అతడు తలంచెను గాని, వారు గ్రహింపరైరి. 26 మరునాడు ఇద్దరు కొట్లాడుచుండగా
అతడు వారిని చూచి – అయ్యలారా, మీరు సహోదరులు మీరెందుకు ఒకరికొకరు అన్యాయము
చేసుకొనుచున్నారని చెప్పి వారిని సమాధాన పరచచూచెను. 27 అయినను తన పొరుగువానికి
అన్యాయము చేసినవాడు, మా మీద అధికారిని గాను తీర్పరినిగాను నిన్ను నియమించిన
వాడెవడు? 28 నీవు నిన్న ఐగుప్తీయుని చంపినట్టు నన్నును చంపదలచియున్నావా? అని
అతనిని త్రోసివేసెను. 29 మోషే ఆ మాట విని పారిపోయి మిద్యాను దేశములో పరదేశియై
యుండి అక్కడ యిద్దరు కుమారులను కనెను. 30 నలువది యేండ్లయిన పిమ్మట సీనాయి
పర్వతారణ్యమందు ఒక పొదలోని అగ్నిజ్వాలలో ఒక దేవదూత అతనికి అగపడెను.
31 మోషే చూచి ఆ దర్శనమునకు ఆశ్చర్యపడి, దాని నిదానించి చూచుటకు దగ్గరకు
రాగా – 32 నేను నీ పితరుల దేవుడను, అబ్రాహాము, ఇస్సాకు, యాకోబుల దేవుడను అని
ప్రభువు వాక్కు వినబడెను గనుక మోషే వణికి నిదానించి చూచుటకు తెగింపలేదు.
33 అందుకు ప్రభువు – నీ చెప్పులు విడువుము; నీవు నిలుచున్న చోటు పరిశుద్ధమైన
భూమి, – 34 ఐగుప్తులో నున్న నా ప్రజల దురవస్థను నేను నిదానించి చూచితిని, వారి
మూలుగు వింటిని, వారిని విడిపించుటకు దిగివచ్చియున్నాను. రమ్ము, నేనిప్పుడు నిన్ను
ఐగుప్తునకు పంపుదునని అతనితో చెప్పెను. 35 అధికారిని గాను తీర్పరిగాను నిన్ను
నియమించిన వాడెవడని వారు నిరాకరించిన ఈ మోషేను అతనికి పొదలో కనబడిన
దేవదూత ద్వారా దేవుడు అధికారినిగాను విమోచకుడుగాను నియమించిపంపెను.
36 ఇతడు ఐగుప్తులోను ఎర్రసముద్రములోను నలువదియేండ్లు అరణ్యములోను,
మహత్కార్యము లను సూచక క్రియలను చేసి వారిని తోడుకొని వచ్చెను. 37 – నావంటి
ఒక ప్రవక్తను దేవుడు మీ సహోదరులలో మీకు పుట్టించును అని ఇశ్రాయేలీయులతో
చెప్పిన మోషే ఇతడే. 38 సీనాయి పర్వతము మీద తనతో మాటలాడిన దేవదూతతోను
మన పితరులతోను అరణ్యములోని సంఘమందు యుండి మనకిచ్చుటకు జీవవాక్యములను
తీసుకొనిన వాడితడే. 39 ఇతనికి మన పితరులు లోబడనొల్లక ఇతనిని త్రోసివేసి, తమ
హృదయములలో ఐగుప్తునకు పోగోరినవారై, 40 మాకు ముందు, నడచునట్లు దేవతలను

మాకు చేయుము; ఐగుప్తు దేశమునుండి మనలను తోడుకొని వచ్చిన ఈ మోషే ఏమాయెనో
మాకు తెలియదని అహరోనుతో అనిరి. 41 ఆ దినములలో వారొక దూడను చేసుకొని ఆ
విగ్రహమునకు బలినర్పించి, తమ చేతులతో నిర్మించిన వాటియందు ఉల్లసించిరి.
42 అందుకు దేవుడు వారికి విముఖుడై, ఆకాశ సైన్యమును సేవించుటకు వారిని
విడిచిపెట్టెను. ఇందుకు ప్రమాణముగా ప్రవక్తల గ్రంథమందు ఈలాగు వ్రాయబడియున్నది.
ఇశ్రాయేలు యింటివారలారా, మీరు అరణ్యములో నలువదియేండ్లు బలిపశువులను
అర్పణములను నాకు అర్పించితిరా? 43 మీరు పూజించుటకు చేసుకొనిన ప్రతిమలైన
మొలొకు గుడారమును రొంఫాయను దేవతయొక్క నక్షత్రమును మోసుకొని పోతిరి. గనుక
బబులోను ఆవలికు మిమ్ములను గొనిపోయెదను. 44 అతడు చూచిన మాదిరి చొప్పున
తాను చేయవలెనని మోషేతో చెప్పినవాడు ఆజ్ఞాపించిన ప్రకారము సాక్ష్యపు గుడారము
అరణ్యములో మన పితరులయొద్ద నుండెను. 45 మన పితరులు తమ పెద్దల చేత దానిని
తీసికొనిన వారై దేవుడు తమ యెదుటనుండి వెళ్ళగొట్టిన జనములను వారు
స్వాధీనపరచుకొన్నప్పుడు యెహోషువతో కూడ ఈ దేశమునకు దానిని తీసుకొని వచ్చిరి.
అది దావీదు దినములవరకు ఉండెను. 46 అతడు దేవుని దయపొంది యాకోబు యొక్క
దేవుని నివాసస్థలము కట్టగోరెను. 47 అయితే సొలొమోను ఆయన కొరకు మందిరము
కట్టించెను; అయినను– ఆకాశము నా సింహాసనము భూమి నా పాదపీఠము 48 మీరు నా
కొరకు ఏలాటి మందిరము కట్టుదురు? నా విశ్రాంతి స్థలమేది? 49 ఇవన్నియు నా
హస్తకృతములు కావా? అని ప్రభువు చెప్పుచున్నాడు. 50 అని ప్రవక్త పలికిన ప్రకారము
సర్వోన్నతుడు హస్తకృతాలయములలో నివసింపడు.

51 ముష్కరులారా, హృదయములను చెవులను దేవుని వాక్యమునకు లోబరచ
నొల్లని వారలారా, మీ పితరులవలె మీరును ఎల్లప్పుడు పరిశుద్ధాత్మను ఎదిరించు చున్నారు.
52 మీ పితరులు ప్రవక్తలలో ఎవరిని హింసింసక యుండిరి. ఆ నీతిమంతుని రాకను
గూర్చి ముందు తెలిపిన వారిని చంపిరి. ఆయనను మీరు ఇప్పుడు అప్పగించి హత్య
చేసినవారైతిరి. 53 దేవదూతల ద్వారా నియమించబడిన ధర్మశాస్త్రమును మీరు పొందితిరి
గాని దానిని గైకొనలేదని చెప్పెను.

Stephen was charged as a blasphemer of God, and an apostate from the church; therefore he shows that he is a son of Abraham, and values himself on it. The slow steps by which the promise made to Abraham advanced toward performance, plainly show that it had a spiritual meaning, and that the land intended was the heavenly. God owned Joseph in his troubles, and was with him by the power of his Spirit, both on his own mind by giving him comfort, and on those he was concerned with, by giving him favour in their eyes. Stephen reminds the Jews of their mean beginning as a check to priding themselves in the glories of that nation. Likewise of the wickedness of the patriarchs of their tribes, in envying their brother Joseph; and the same spirit was still working in them toward Christ and his ministers. The faith of the patriarchs, in desiring to be buried in the land of Canaan, plainly showed they had regard to the heavenly country.

Acts

19

It is well to recur to the first rise of usages, or sentiments, which have been perverted. Would we know the nature and effects of justifying faith, we should study the character of the father of the faithful. His calling shows the power and freeness of Divine grace, and the nature of conversion. Here also we see that outward forms and distinctions are as nothing, compared with separation from the world, and devotedness to God. Let us not be discouraged at the slowness of the fulfilling of God's promises. Suffering times often are growing times with the church. God is preparing for his people's deliverance, when their day is darkest, and their distress deepest. Moses was exceeding fair, "fair toward God;" it is the beauty of holiness which is in God's sight of great price. He was wonderfully preserved in his infancy; for God will take special care of those of whom he designs to make special use. And did he thus protect the child Moses? Much more will he secure the interests of his holy child Jesus, from the enemies who are gathered together against him. They persecuted Stephen for disputing in defence of Christ and his gospel: in opposition to these they set up Moses and his law. They may understand, if they do not wilfully shut their eyes against the light, that God will, by this Jesus, deliver them out of a worse slavery than that of Egypt. Although men prolong their own miseries, yet the Lord will take care of his servants, and effect his own designs of mercy. Men deceive themselves, if they think God cannot do what he sees to be good any where; he can bring his people into a wilderness, and there speak comfortably to them. He appeared to Moses in a flame of fire, yet the bush was not consumed; which represented the state of Israel in Egypt, where, though they were in the fire of affliction, yet they were not consumed. It may also be looked upon as a type of Christ's taking upon him the nature of man, and the union between the Divine and human nature. The death of Abraham, Isaac, and Jacob, cannot break the covenant relation between God and them. Our Saviour by this proves the future state, matthew 22:31 . Abraham is dead, yet God is still his God, therefore Abraham is still alive. Now, this is that life and immortality which are brought to light by the gospel. Stephen here shows that Moses was an eminent type of Christ, as he was Israel's deliverer. God has compassion for the troubles of his church, and the groans of his persecuted people; and their deliverance takes rise from his pity. And that deliverance was typical of what Christ did, when, for us men, and for our salvation, he came down from heaven. This Jesus, whom they now refused, as their fathers did Moses, even this same has God advanced to be a Prince and Saviour. It does not at all take from the just honour of Moses to say, that he was but an instrument, and that he is infinitely outshone by Jesus. In asserting that Jesus should change the customs of the ceremonial law. Stephen was so far from blaspheming Moses, that really he honoured him, by showing how the prophecy of Moses was come to pass, which was so clear. God who gave them those customs by his servant Moses, might, no doubt, change the custom by his Son Jesus. But Israel thrust Moses from them, and would have returned to their bondage; so men in general will not obey Jesus, because they love this present evil world, and rejoice in their own works and devices. Stephen upbraids the Jews with the idolatry of their fathers, to which God gave them up as a punishment for their early forsaking him. It was no dishonour, but an honour to God, that the tabernacle gave way to the temple; so it is now, that the earthly temple gives way to the spiritual one; and so it will be when, at last, the spiritual shall give way to the eternal one. The whole world is God's temple, in which he is every where present, and fills it with his glory; what occasion has he then for a temple to manifest himself in? And these things show his eternal power and Godhead. But as heaven is his throne, and the earth his

footstool, so none of our services can profit Him who made all things. Next to the human nature of Christ, the broken and spiritual heart is his most valued temple. Stephen was going on, it seems, to show that the temple and the temple service must come to an end, and it would be the glory of both to give way to the worship of the Father in spirit and in truth; but he perceived they would not bear it. Therefore he broke off, and by the Spirit of wisdom, courage, and power, sharply rebuked his persecutors. When plain arguments and truths provoke the opposers of the gospel, they should be shown their guilt and danger. They, like their fathers, were stubborn and wilful. There is that in our sinful hearts, which always resists the Holy Ghost, a flesh that lusts against the Spirit, and wars against his motions; but in the hearts of God's elect, when the fulness of time comes, this resistance is overcome. The gospel was offered now, not by angels, but from the Holy Ghost; yet they did not embrace it, for they were resolved not to comply with God, either in his law or in his gospel. Their guilt stung them to the heart, and they sought relief in murdering their reprover, instead of sorrow and supplication for mercy.

The martyrdom of Stephen. (54-60) When they heard these things,
they were cut to the heart, and they gnashed on him with their teeth.
55 But he, being full of the Holy Ghost, looked up stedfastly into
heaven, and saw the glory of God, and Jesus standing on the right
hand of God, *56* And said, Behold, I see the heavens opened, and the
Son of man standing on the right hand of God. *57* Then they cried out
with a loud voice, and stopped their ears, and ran upon him with one
accord, *58* And cast him out of the city, and stoned him: and the
witnesses laid down their clothes at a young man's feet, whose name
was Saul. *59* And they stoned Stephen, calling upon God, and saying,
Lord Jesus, receive my spirit. *60* And he kneeled down, and cried with
a loud voice, Lord, lay not this sin to their charge. And when he had
said this, he fell asleep.

స్తెఫను మరణము

54 వారీ మాటలు విని కోపముతో మండిపడి అతనినిచూచి పండ్లు కొరికిరి.
55 అయితే అతడు పరిశుద్ధాత్మతో నిండుకొనినవాడై ఆకాశము వైపు తేరి చూచి దేవుని
మహిమను, యేసు దేవుని కుడి పార్శ్వమందు నిలిచియుండుటయు చూచి– 56 ఆకాశము
తెరవబడుటయు మనుష్యకుమారుడు దేవుని కుడిపార్శ్వమును నిలిచి యుండుటయు
చూచుచున్నానని చెప్పెను. 57 అప్పుడు వారు పెద్ద కేకలు వేసి చెవులు మూసుకొని ఏకముగా
అతని మీద పడి– 58 పట్టణపు వెలుపలికి అతనిని వెళ్ళగొట్టి రాళ్ళు రువ్వి చంపిరి.
సాక్షులు సౌలు అను ఒక యౌవనుని పాదముల యొద్ద తమ వస్త్రములు పెట్టిరి.
59 ప్రభువును గూర్చి మొఱ్ఱపెట్టుచు – యేసు ప్రభువా, నా యాత్మను చేర్చుకొనుమని
స్తెఫను పలుకుచుండగా వారతనిని రాళ్ళతో కొట్టిరి. 60 అతడు మోకాళ్ళూని – ప్రభువా,
వారి మీద ఈ పాపము మోపకుమని గొప్ప శబ్దముతో పలికెను; ఈ మాట పలికి నిద్రించెను.
సౌలు అతని చావునకు సమ్మతించెను.

Nothing is so comfortable to dying saints, or so encouraging to suffering saints, as to see Jesus at the right hand of God: blessed be God, by faith we may see him there. Stephen offered up two short prayers in his dying moments. Our Lord Jesus is God, to whom we are to seek, and in whom we are to trust and comfort ourselves, living and

dying. And if this has been our care while we live, it will be our comfort when we die. Here is a prayer for his persecutors. Though the sin was very great, yet if they would lay it to their hearts, God would not lay it to their charge. Stephen died as much in a hurry as ever any man did, yet, when he died, the words used are, he fell asleep; he applied himself to his dying work with as much composure as if he had been going to sleep. He shall awake again in the morning of the resurrection, to be received into the presence of the Lord, where is fulness of joy, and to share the pleasures that are at his right hand, for evermore.

ACTS 8

Saul persecutes the church. (1-4) And Saul was consenting unto
his death. And at that time there was a great persecution against the
church which was at Jerusalem; and they were all scattered abroad
throughout the regions of Judaea and Samaria, except the apostles.
2 And devout men carried Stephen to his burial, and made great
lamentation over him. *3* As for Saul, he made havock of the church,
entering into every house, and haling men and women committed
them to prison.

8వ అధ్యాయము

క్రైస్తవుల హింసలు – వారు చెదిరి పోవుట

ఆ కాలమందు యెరూషలేములోని సంఘమునకు గొప్ప హింస కలిగినందున
అపొస్తలులు తప్ప అందరు యూదయ సమరయ దేశములయందు చెదరిపోయిరి.
2 భక్తిగల మనుష్యులు స్తెఫనును సమాధిచేసి అతనిని గూర్చి బహుగా ప్రలాపించిరి.
3 సౌలయితే ఇంటింట జొచ్చి పురుషులను స్త్రీలను ఈడ్చుకొని పోయి చెరసాలలో వేయించి
సంఘమును పాడుచేయుచుండెను. 4 కాబట్టి చెదరిపోయిన వారు సువార్త వాక్యమును
ప్రకటించుచు సంచారము చేసిరి.

Though persecution must not drive us from our work, yet it may send us to work elsewhere. Wherever the established believer is driven, he carries the knowledge of the gospel, and makes known the preciousness of Christ in every place. Where a simple desire of doing good influences the heart, it will be found impossible to shut a man out from all opportunities of usefulness.

Philip's success at Samaria. Simon the sorcerer baptized. (5-13)
Therefore they that were scattered abroad went every where preaching
the word. *5* Then Philip went down to the city of Samaria, and preached
Christ unto them. *6* And the people with one accord gave heed unto
those things which Philip spake, hearing and seeing the miracles
which he did. *7* For unclean spirits, crying with loud voice, came out
of many that were possessed with them: and many taken with palsies,
and that were lame, were healed. *8* And there was great joy in that
city. *9* But there was a certain man, called Simon, which beforetime
in the same city used sorcery, and bewitched the people of Samaria,
giving out that himself was some great one: *10* To whom they all gave
heed, from the least to the greatest, saying, This man is the great
power of God. *11* And to him they had regard, because that of long

time he had bewitched them with sorceries. *12* But when they believed Philip preaching the things concerning the kingdom of God, and the name of Jesus Christ, they were baptized, both men and women. *13* Then Simon himself believed also: and when he was baptized, he continued with Philip, and wondered, beholding the miracles and signs which were done.

ఫిలిప్పు సమరయలో ఉండుట

5 అప్పుడు ఫిలిప్పు సమరయ పట్టణము వరకును వెళ్లి క్రీస్తును వారికి ప్రకటించు చుండెను. 6 జనసమూహములు విని, ఫిలిప్పు చేసిన సూచకక్రియలను చూచినందున అతడు చెప్పిన మాటలయందు ఏకమనస్సుతో లక్ష్యముంచగా 7 అనేకులను పట్టిన అపవిత్రాత్మలు పెద్దకేకలు వేసి వారిని వదలిపోయెను. పక్షవాయువు గలవారును కుంటివారును అనేకులు స్వస్థత పొందిరి. 8 అందుకు ఆ పట్టణములో మిగుల సంతోషము కలిగెను.

గారడీవాడైన సీమోను

9 సీమోనను ఒక మనుష్యుడు లోగడ ఆ పట్టణములో గారడీ చేయుచు తానెవడో యొక గొప్ప వాడినని చెప్పుకొనుచు, సమరయ జనులను విభ్రాంతిపరచుచుండెను. 10 కొద్దివాడు మొదలుకొని గొప్పవాని మట్టుకు అందరు – దేవుని మహాశక్తి అనబడిన వాడితడే అని చెప్పుకొనుచు అతనిని లక్ష్యపెట్టిరి. 11 అతడు బహుకాలము గారడీలు చేయుచు వారిని విభ్రాంతి పరచినందున వారతని లక్ష్యపెట్టిరి. 12 అయితే ఫిలిప్పు దేవుని రాజ్యమును గూర్చియు యేసుక్రీస్తు నామమును గూర్చియు సువార్త ప్రకటించుచుండగా వారతని నమ్మి పురుషులును స్త్రీలును బాప్తిస్మము పొందిరి. 13 అప్పుడు సీమోను కూడా నమ్మి, బాప్తిస్మము పొంది ఫిలిప్పును ఎడబాయకుండి సూచక క్రియలును గొప్ప అద్భుతములును జరుగుట చూచి విభ్రాంతి నొందెను.

As far as the gospel prevails, evil spirits are dislodged, particularly unclean spirits. All inclinations to the lusts of the flesh which war against the soul are such. Distempers are here named, the most difficult to be cured by the course of nature, and most expressive of the disease of sin. Pride, ambition, and desire after grandeur have always caused abundance of mischief, both to the world and to the church. The people said of Simon, This man is the great power of God. See how ignorant and thoughtless people mistake. But how strong is the power of Divine grace, by which they were brought to Christ, who is Truth itself! The people not only gave heed to what Philip said, but were fully convinced that it was of God, and not of men, and gave up themselves to be directed thereby. Even bad men, and those whose hearts still go after covetousness, may come before God as his people come, and for a time continue with them. And many wonder at the proofs of Divine truths, who never experience their power. The gospel preached may have a common operation upon a soul, where it never produced inward holiness. All are not savingly converted who profess to believe the gospel.

The hypocrisy of Simon detected. (14-25) Now when the apostles which were at Jerusalem heard that Samaria had received the word of God, they sent unto them Peter and John: *15* Who, when they were come down, prayed for them, that they might receive the Holy Ghost: *16* (For as yet he was fallen upon none of them: only they were baptized in the name of the Lord Jesus.) *17* Then laid they their hands on them, and they received the Holy Ghost. *18* And when Simon saw that through laying on of the apostles' hands the Holy Ghost was given, he offered them money, *19* Saying, Give me also this power, that on whomsoever I lay hands, he may receive the Holy Ghost. *20* But Peter said unto him, Thy money perish with thee, because thou hast thought that the gift of God may be purchased with money. *21* Thou hast neither part nor lot in this matter: for thy heart is not right in the sight of God. *22* Repent therefore of this thy wickedness, and pray God, if perhaps the thought of thine heart may be forgiven thee. *23* For I perceive that thou art in the gall of bitterness, and in the bond of iniquity. *24* Then answered Simon, and said, Pray ye to the Lord for me, that none of these things which ye have spoken come upon me. *25* And they, when they had testified and preached the word of the Lord, returned to Jerusalem, and preached the gospel in many villages of the Samaritans.

పేతురు యోహానులు సమరయలో నిలుచుట

14 సమరయ వారు దేవుని వాక్యము అంగీకరించిరని యెరూషలేములోని అపొస్తలులు విని పేతురును, యోహానును వారి యొద్దకు పంపిరి. 15 వీరు వచ్చి, వారు పరిశుద్ధాత్మను పొందవలెనని వారి కొరకు ప్రార్థన చేసిరి. 16 అంతకు ముందు వారిలో ఎవని మీదను ఆయన దిగియుండలేదు, వారు ప్రభువైన యేసు నామమున బాప్తిస్మము మాత్రము పొందియుండిరి. 17 అప్పుడు పేతురును యోహానును వారిమీద చేతులుంచగా వారు పరిశుద్ధాత్మను పొందిరి. 18 అపొస్తలులు చేతులుంచుటవలన పరిశుద్ధాత్మ అనుగ్రహించబడెనని సీమోను చూచి– 19 వారి యెదుట ద్రవ్యము పెట్టి – నేనెవని మీద చేతులుంచుదునో వాడు పరిశుద్ధాత్మను పొందునట్లు ఈ అధికారము నాకియ్యుడని అడిగెను. 20 అందుకు పేతురు – నీవు ద్రవ్యమిచ్చి దేవుని వరము సంపాదించుకొందునని తలంచుకొనినందున నీ వెండి నీతో కూడ నశించును గాక. 21 నీ హృదయము దేవుని యెదుట సరియైనది కాదు గనుక ఈ కార్యమందు నీకు పాలుపంపులు లేవు. 22 కాబట్టి ఈ నీ చెడుతనము మానుకొని మారుమనస్సునొంది ప్రభువును వేడుకొనుము; ఒకవేళ నీ హృదయాలోచన క్షమించబడవచ్చును. 23 నీవు ఘోర దుష్టత్వములోను చేదైన పైత్యములోను దుర్నీతి బంధకములలోను యున్నట్లు నాకు కనబడుచున్నదని చెప్పెను. 24 అందుకు సీమోను – మీరు చెప్పిన వాటిలో ఏదియు నా మీదికి రాకుండా మీరే నా కొరకు ప్రభువును వేడుకొనుడని చెప్పెను. 25 అంతట వారు సాక్ష్యమిచ్చుచు ప్రభువు వాక్యము బోధించి యెరూషలేమునకు తిరిగి వెళ్ళుచు సమరయుల అనేక గ్రామములలో సువార్త ప్రకటించుచు వచ్చిరి.

The Holy Ghost was as yet fallen upon none of these coverts, in the extraordinary powers conveyed by the descent of the Spirit upon the day of Pentecost. We may take encouragement from this example, in praying to God to give the renewing graces of the Holy Ghost to all for whose spiritual welfare we are concerned; for that includes all blessings. No man can give the Holy Spirit by the laying on of his hands; but we should use our best endeavours to instruct those for whom we pray. Simon Magus was ambitious to have the honour of an apostle, but cared not at all to have the spirit and disposition of a Christian. He was more desirous to gain honour to himself, than to do good to others. Peter shows him his crime. He esteemed the wealth of this world, as if it would answer for things relating to the other life, and would purchase the pardon of sin, the gift of the Holy Ghost, and eternal life. This was such a condemning error as could by no means consist with a state of grace. Our hearts are what they are in the sight of God, who cannot be deceived. And if they are not right in his sight, our religion is vain, and will stand us in no stead. A proud and covetous heart cannot be right with God. It is possible for a man to continue under the power of sin, yet to put on a form of godliness. When tempted with money to do evil, see what a perishing thing money is, and scorn it. Think not that Christianity is a trade to live by in this world. There is much wickedness in the thought of the heart, its false notions, and corrupt affections, and wicked projects, which must be repented of, or we are undone. But it shall be forgiven, upon our repentance. The doubt here is of the sincerity of Simon's repentance, not of his pardon, if his repentance was sincere. Grant us, Lord, another sort of faith than that which made Simon wonder only, and did not sanctify his heart. May we abhor all thoughts of making religion serve the purposes of pride or ambition. And keep us from that subtle poison of spiritual pride, which seeks glory to itself even from humility. May we seek only the honour which cometh from God.

Philip and the Ethiopian. (26-40) And the angel of the Lord spake
unto Philip, saying, Arise, and go toward the south unto the way
that goeth down from Jerusalem unto Gaza, which is desert. *27* And
he arose and went: and, behold, a man of Ethiopia, an eunuch of
great authority under Candace queen of the Ethiopians, who had
the charge of all her treasure, and had come to Jerusalem for to
worship, *28* Was returning, and sitting in his chariot read Esaias
the prophet. *29* Then the Spirit said unto Philip, Go near, and join
thyself to this chariot. *30* And Philip ran thither to him, and heard
him read the prophet Esaias, and said, Understandest thou what
thou readest? *31* And he said, How can I, except some man should
guide me? And he desired Philip that he would come up and sit with
him. *32* The place of the scripture which he read was this, He was
led as a sheep to the slaughter; and like a lamb dumb before his
shearer, so opened he not his mouth: *33* In his humiliation his
judgment was taken away: and who shall declare his generation? for
his life is taken from the earth. *34* And the eunuch answered Philip,
and said, I pray thee, of whom speaketh the prophet this? of himself,
or of some other man? *35* Then Philip opened his mouth, and began
at the same scripture, and preached unto him Jesus. *36* And as
they went on their way, they came unto a certain water: and the
eunuch said, See, here is water; what doth hinder me to be baptized?
37 And Philip said, If thou believest with all thine heart, thou

Acts

22

mayest. And he answered and said, I believe that Jesus Christ is the
Son of God. *38* And he commanded the chariot to stand still: and they
went down both into the water, both Philip and the eunuch; and he
baptized him. *39* And when they were come up out of the water, the
Spirit of the Lord caught away Philip, that the eunuch saw him no
more: and he went on his way rejoicing. *40* But Philip was found at
Azotus: and passing through he preached in all the cities, till he
came to Caesarea.

ఫిలిప్పు – ఐతియోపీయుడైన నపుంసకుడు

26 ప్రభువు దూత – నీవు లేచి దక్షిణముగా వెళ్ళి యెరూషలేము నుండి గాజాకు
పోవు అరణ్యమార్గమును కలసికొమ్మని ఫిలిప్పుతో చెప్పగా, అతడు లేచి వెళ్ళెను.
27 అప్పుడు ఐతియోపీయుల రాణియైన కందాకే క్రింద మంత్రియై, ఆమె యొక్క
ధనాగారమంతటిమీద నున్న ఐతియోపీయుడైన నపుంసకుడు ఆరాధించుటకు
యెరూషలేమునకు వచ్చియుండెను. 28 అతడు తిరిగి వెళ్ళుచు తన రథముమీద కూర్చుండి
ప్రవక్తయైన యెషయా గ్రంథము చదువుచుండెను. 29 అప్పుడు ఆత్మ ఫిలిప్పుతో – నీవు ఆ
రథము దగ్గరకు పోయి దానిని కలుసుకొనుమని చెప్పెను. 30 ఫిలిప్పు దగ్గరకు పరుగెత్తుకొని
పోయి, అతడు ప్రవక్తయైన యెషయా గ్రంథము చదువుచుండగా విని, నీవు చదువునది
గ్రహించుచున్నావా? అని అడుగగా, 31 అతడు – ఎవడైనను నాకు త్రోవ చూపకుంటే
ఏలాగు గ్రహింపగలనని చెప్పి, ၊ రథమెక్కి, తనతో కూర్చుండుమని ఫిలిప్పును వేడుకొనెను.
32 అతడు లేఖనమందు చదువుచున్న భాగమేదనగా – ఆయన గొఱ్ఱెవలె వధకు తేబడెను
బొచ్చు కత్తిరించు వాని యెదుట గొఱ్ఱెపిల్ల ఏలాగు మౌనముగా నుండునో ఆలాగే ఆయన
నోరు తెరువకుండెను. 33 ఆయన దీనత్వమును బట్టి ఆయనకు న్యాయవిమర్శ దొరకక
పోయెను. ఆయన సంతానము ఎవరు వివరింతును? ఆయన జీవము భూమిమీద నుండి
తీసివేయబడినది. 34 అప్పుడు నపుంసకుడు – ప్రవక్త ఎవరిని గూర్చి ఈలాగు చెప్పుచున్నాడు?
తన్ను గూర్చియా? వేరొకని గూర్చియా? దయచేసి నాకు తెలుపుమని ఫిలిప్పు నడిగెను.
35 అందుకు ఫిలిప్పు నోరు తెరచి ఆ లేఖనమునను సరించి అతనికి యేసుని గూర్చిన
సువార్త ప్రకటించెను. 36 వారు త్రోవలో వెళ్లుచుండగా నీళ్లున్న ఒక చోటికి వచ్చినప్పుడు
నపుంసకుడు – ఇదిగో నీళ్ళు; నాకు బాప్తిస్మమిచ్చుటకు ఆటంకమేమి? అని అడిగి రథము
నిలుపుమని ఆజ్ఞాపించెను. 37 ఫిలిప్పు – నీవు పూర్ణ హృదయముతో విశ్వసించిన యెడల
పొందవచ్చునని చెప్పెను. అతడు – యేసుక్రీస్తు దేవుని కుమారుడని విశ్వసించుచున్నానని
ఉత్తరమిచ్చెను. 38 ఫిలిప్పు నపుంసకుడు ఇద్దరును నీళ్ళ లోనికి దిగిరి. అంతట ఫిలిప్పు
అతనికి బాప్తిస్మమిచ్చెను. 39 వారు నీళ్ళలోనుండి వెడలి వచ్చినప్పుడు ప్రభువు ఆత్మ ఫిలిప్పును
కొనిపోయెను. నపుంసకుడు సంతోషించుచు తన త్రోవను వెళ్ళెను. అతడు ఫిలిప్పును మరి
ఎన్నడును చూడలేదు. 40 అయితే ఫిలిప్పు అజోతులో కనబడెను. అక్కడనుండి కైసరయకు
వచ్చువరకు అతడు పట్టణములన్నిటిలో సంచరించుచు సువార్త ప్రకటించుచు వచ్చెను.

Philip was directed to go to a desert. Sometimes God opens a door of opportunity to his ministers in very unlikely places. We should study to do good to those we come into company with by travelling. We should not be so shy of all strangers as some affect to be. As to those of whom we know nothing else, we know this, that they have souls. It is wisdom for men of business to redeem time for holy duties; to fill up every minute with something which will turn to a good account. In reading the word of God, we should often pause, to inquire of whom and of what the sacred writers spake; but especially our thoughts should be employed about the Redeemer. The Ethiopian was convinced by the teaching of the Holy Spirit, of the exact fulfilment of the Scripture, was made to understand the nature of the Messiah's kingdom and salvation, and desired to be numbered among the disciples of Christ. Those who seek the truth, and employ their time in searching the Scriptures, will be sure to reap advantages. The avowal of the Ethiopian must be understood as expressing simple reliance on Christ for salvation, and unreserved devotion to Him. Let us not be satisfied till we get faith, as the Ethiopian did, by diligent study of the Holy Scriptures, and the teaching of the Spirit of God; let us not be satisfied till we get it fixed as a principle in our hearts. As soon as he was baptized, the Spirit of God took Philip from him, so that he saw him no more; but this tended to confirm his faith. When the inquirer after salvation becomes acquainted with Jesus and his gospel, he will go on his way rejoicing, and will fill up his station in society, and discharge his duties, from other motives, and in another manner than heretofore. Though baptized in the name of the Father, Son, and Holy Ghost, with water, it is not enough without the baptism of the Holy Ghost. Lord, grant this to every one of us; then shall we go on our way rejoicing.

ACTS 9

The conversion of Saul. (1-9) And Saul, yet breathing out
threatenings and slaughter against the disciples of the Lord, went
unto the high priest, *2* And desired of him letters to Damascus to the
synagogues, that if he found any of this way, whether they were men
or women, he might bring them bound unto Jerusalem. *3* And as he
journeyed, he came near Damascus: and suddenly there shined round
about him a light from heaven: *4* And he fell to the earth, and heard a
voice saying unto him, Saul, Saul, why persecutest thou me? *5* And
he said, Who art thou, Lord? And the Lord said, I am Jesus whom
thou persecutest: it is hard for thee to kick against the pricks. *6* And
he trembling and astonished said, Lord, what wilt thou have me to
do? And the Lord said unto him, Arise, and go into the city, and it
shall be told thee what thou must do. *7* And the men which journeyed
with him stood speechless, hearing a voice, but seeing no man. *8* And
Saul arose from the earth; and when his eyes were opened, he saw
no man: but they led him by the hand, and brought him into Damascus.
9 And he was three days without sight, and neither did eat nor drink.

9వ అధ్యాయము

పౌలు మారుమనస్సు పొందుట

సౌలు ఇంకను ప్రభువు యొక్క శిష్యులను బెదిరించుటయును హత్య చేయుటయును
తనకు ప్రాణాధారమైనట్టు ప్రధాన యాజకుని యొద్దకు వెళ్ళి, 2 ఈ మార్గమందున్న

పురుషులనైనను స్త్రీలనైనను కనుగొనిన యెడల వారిని బంధించి యెరూషలేమునకు తీసుకొని
వచ్చుటకు దమస్కులోని సమాజముల వారికి పత్రికలిమ్మని అడిగెను. 3 అతడు ప్రయాణము
చేయుచు దమస్కు దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు, అకస్మాత్తుగా ఆకాశమునుండి ఒక వెలుగు అతని
చుట్టు ప్రకాశించెను. 4 అప్పుడతడు నేలమీద పడి – సౌలా, సౌలా నీవేల నన్ను
హింసించుచున్నావని తనతో ఒక స్వరము పలుకుట వినెను. 5 ప్రభువా, నీవెవడవని
అతడడుగగా, ఆయన – నేను నీవు హింసించుచున్న యేసును. 6 లేచి పట్టణములోనికి
వెళ్ళుము. అక్కడ నీవు ఏమి చేయవలెనో అది నీకు తెలుపబడునని చెప్పెను. 7 అతనితో
ప్రయాణము చేసిన మనుష్యులు ఆ స్వరము వినిరి గాని ఎవనిని చూడక మౌనులై నిలువబడిరి.
8 సౌలు నేల మీద నుండి లేచి కన్నులు తెరచినను ఏమియు చూడలేకపోయెను గనుక
వారతని చెప్పి పట్టుకొని దమస్కులోనికి నడిపించిరి. 9 అతడు మూడు దినములు చూపులేక
అన్నపానములేమియు పుచ్చుకొనకుండెను.

So ill informed was Saul, that he thought he ought to do all he could against the name of Christ, and that he did God service thereby; he seemed to breathe in this as in his element. Let us not despair of renewing grace for the conversion of the greatest sinners, nor let such despair of the pardoning mercy of God for the greatest sin. It is a signal token of Divine favour, if God, by the inward working of his grace, or the outward events of his providence, stops us from prosecuting or executing sinful purposes. Saul saw that Just One, ch. 26:13 . How near to us is the unseen world! It is but for God to draw aside the veil, and objects are presented to the view, compared with which, whatever is most admired on earth is mean and contemptible. Saul submitted without reserve, desirous to know what the Lord Jesus would have him to do. Christ's discoveries of himself to poor souls are humbling; they lay them very low, in mean thoughts of themselves. For three days Saul took no food, and it pleased God to leave him for that time without relief. His sins were now set in order before him; he was in the dark concerning his own spiritual state, and wounded in spirit for sin. When a sinner is brought to a proper sense of his own state and conduct, he will cast himself wholly on the mercy of the Saviour, asking what he would have him to do. God will direct the humbled sinner, and though he does not often bring transgressors to joy and peace in believing, without sorrows and distress of conscience, under which the soul is deeply engaged as to eternal things, yet happy are those who sow in tears, for they shall reap in joy.

Saul converted preaches Christ. (10-22) And there was a certain
disciple at Damascus, named Ananias; and to him said the Lord in a
vision, Ananias. And he said, Behold, I am here, Lord. *11* And the
Lord said unto him, Arise, and go into the street which is called
Straight, and enquire in the house of Judas for one called Saul, of
Tarsus: for, behold, he prayeth, *12* And hath seen in a vision a man
named Ananias coming in, and putting his hand on him, that he might
receive his sight. *13* Then Ananias answered, Lord, I have heard by
many of this man, how much evil he hath done to thy saints at
Jerusalem: *14* And here he hath authority from the chief priests to
bind all that call on thy name. *15* But the Lord said unto him, Go thy
way: for he is a chosen vessel unto me, to bear my name before the
Gentiles, and kings, and the children of Israel: *16* For I will shew him

how great things he must suffer for my name's sake. *17* And Ananias
went his way, and entered into the house; and putting his hands on
him said, Brother Saul, the Lord, even Jesus, that appeared unto
thee in the way as thou camest, hath sent me, that thou mightest
receive thy sight, and be filled with the Holy Ghost. *18* And
immediately there fell from his eyes as it had been scales: and he
received sight forthwith, and arose, and was baptized. *19* And when
he had received meat, he was strengthened. Then was Saul certain
days with the disciples which were at Damascus. *20* And straightway
he preached Christ in the synagogues, that he is the Son of God.
21 But all that heard him were amazed, and said; Is not this he that
destroyed them which called on this name in Jerusalem, and came
hither for that intent, that he might bring them bound unto the chief
priests? *22* But Saul increased the more in strength, and confounded
the Jews which dwelt at Damascus, proving that this is very Christ.

పౌలు దమస్కునందుండుట

10 దమస్కులో అననీయ అను ఒక శిష్యుడుండెను. ప్రభువు దర్శనమందు –
అననీయా అని అతని పిలువగా, 11 అతడు – ప్రభువా, ఇదిగో నేనున్నాననెను. అందుకు
ప్రభువు – నీవు లేచి తిన్ననిదనబడిన వీధికి వెళ్ళి యూదా అనువాని యింట తార్సువాడైన
సౌలు అను వానికొరకు విచారించుము. ఇదిగో అతడు ప్రార్థన చేయుచున్నాడు. 12 అతడు
అననీయ అనునొక మనుష్యుడు లోపలికి వచ్చి తాను దృష్టి పొందునట్లు తనమీద చేతులుంచుట
చూచి యున్నాడని చెప్పెను. 13 అందుకు అననీయ – ప్రభువా, ఈ మనుష్యుడు
యెరూషలేములో నీ పరిశుద్ధులకు ఎంతో కీడు చేసియున్నాడని అతనిని గూర్చి అనేకుల
వలన వింటిని. 14 ఇక్కడను నీ నామమును బట్టి ప్రార్థన చేయు వారందరిని బంధించుటకు
అతడు ప్రధానయాజకుల వలన అధికారము పొందియున్నాడని ఉత్తరమిచ్చెను. 15 అందుకు
ప్రభువు – నీవు వెళ్ళుము, అన్యజనుల యెదుటను రాజుల యెదుటను ఇశ్రాయేలీయుల
యెదుటను నా నామము భరించుటకు ఇతడు నేనేర్పరచుకొనిన సాధనమైయున్నాడు.
16 ఇతడు నా నామము కొరకు ఎన్ని శ్రమలను అనుభించవలెనో నేను ఇతనికి చూపుదునని
అతనితో చెప్పెను. 17 అననీయ వెళ్ళి ఆ ఇంట ప్రవేశించి, అతని మీద చేతులుంచి సౌలా,
సహోదరుడా, నీవు వచ్చిన మార్గములో నీకు కనబడిన ప్రభువైన యేసు నీవు దృష్టిపొంది
పరిశుద్ధాత్మతో నింపబడుటకు నన్ను పంపియున్నాడని చెప్పెను. 18 అప్పుడే అతని
కన్నులనుండి పొరలవంటివి రాలగా దృష్టి కలిగి లేచి బాప్తిస్మము పొందెను. తరువాత
ఆహారము పుచ్చుకొని బలపడెను. 19 పిమ్మట అతడు దమస్సులో నున్న శిష్యులతో కూడ
కొన్ని దినములుండెను. 20 వెంటనే సమాజ మందిరములలో యేసే దేవుని కుమారుడని
ఆయనను గూర్చి ప్రకటించుచు వచ్చెను. 21 వినిన వారందరు విభ్రాంతి నొంది
యెరూషలేములో ఈ నామమును బట్టి ప్రార్థన చేయువారిని నాశనము చేసిన వాడితడే
కాడా? వారిని బంధించి ప్రధాన యాజకులయొద్దకు కొనిపోవుటకు ఇక్కడకు కూడా
వచ్చియున్నాడని చెప్పుకొనిరి. 22 అయితే సౌలు మరి ఎక్కువగా బలపడి – ఈయనే క్రీస్తు
అని ఋజువు పరచుచు దమస్కులో కాపురమున్న యూదులను కలవరపరచెను.

Acts

24

అపొస్తలుల కార్యములు 9వ అధ్యాయము

A good work was begun in Saul, when he was brought to Christ's feet with those words, Lord, what wilt thou have me to do? And never did Christ leave any who were brought to that. Behold, the proud Pharisee, the unmerciful oppressor, the daring blasphemer, prayeth! And thus it is even now, and with the proud infidel, or the abandoned sinner. What happy tidings are these to all who understand the nature and power of prayer, of such prayer as the humbled sinner presents for the blessings of free salvation! Now he began to pray after another manner than he had done; before, he said his prayers, now, he prayed them. Regenerating grace sets people on praying; you may as well find a living man without breath, as a living Christian without prayer. Yet even eminent disciples, like Ananias, sometimes stagger at the commands of the Lord. But it is the Lord's glory to surpass our scanty expectations, and show that those are vessels of his mercy whom we are apt to consider as objects of his vengeance. The teaching of the Holy Spirit takes away the scales of ignorance and pride from the understanding; then the sinner becomes a new creature, and endeavours to recommend the anointed Saviour, the Son of God, to his former companions.

Saul is persecuted at Damascus, and goes to Jerusalem. (23-31)
And after that many days were fulfilled, the Jews took counsel to kill
him: *24* But their laying await was known of Saul. And they watched
the gates day and night to kill him. *25* Then the disciples took him by
night, and let him down by the wall in a basket. *26* And when Saul
was come to Jerusalem, he assayed to join himself to the disciples:
but they were all afraid of him, and believed not that he was a disciple.
27 But Barnabas took him, and brought him to the apostles, and
declared unto them how he had seen the Lord in the way, and that he
had spoken to him, and how he had preached boldly at Damascus in
the name of Jesus. *28* And he was with them coming in and going out
at Jerusalem. *29* And he spake boldly in the name of the Lord Jesus,
and disputed against the Grecians: but they went about to slay him.
30 Which when the brethren knew, they brought him down to
Caesarea, and sent him forth to Tarsus. *31* Then had the churches
rest throughout all Judaea and Galilee and Samaria, and were edified;
and walking in the fear of the Lord, and in the comfort of the Holy
Ghost, were multiplied.

పౌలు సంఘములో చేర్చబడుట

23 అనేక దినములు గతించిన పిమ్మట యూదులు అతనిని చంపనాలోచింపగా,
వారి ఆలోచన సౌలునకు తెలియవచ్చెను. 24 వారు అతనిని చంపవలెనని రాత్రింబగళ్ళు
ద్వారములయొద్ద కాచుకొనుచుండిరి. 25 గనుక అతని శిష్యులు రాత్రివేళ అతనిని
తీసుకొనిపోయి గంపలో ఉంచి గోడగుండా అతనిని క్రిందకు దించిరి. 26 అతడు
యెరూషలేములోనికి వచ్చి శిష్యులతో కలుసుకొనుటకు యత్నము చేసెను గాని అతడు
శిష్యుడని నమ్మక అందరును అతనికి భయపడిరి. 27 అయితే బర్నబా అతనిని దగ్గరకు
తీసి అపొస్తలుల యొద్దకు తోడుకొని వచ్చి – అతడు త్రోవలో ప్రభువును చూచెననియు
ప్రభువు అతనితో మాటలాడెననియు అతడు దమస్కులో యేసు నామమును బట్టి ధైర్యముగా

బోధించెననియు వారికి వివరముగా తెలియపరచెను. 28 అతడు యెరూషలేములో వారితో కూడ వచ్చుచు పోవుచు, ప్రభువు నామమును బట్టి ధైర్యముగా బోధించుచు, 29 గ్రీకు భాషను మాట్లాడు యూదులతో మాటలాడుచు తర్కించుచు నుండెను. వారు అతనిని చంప ప్రయత్నము చేసిరి గాని, 30 సహోదరులు దీనిని తెలిసికొని అతనిని కైసరయకు తోలుకొని వచ్చి తార్సునకు పంపిరి. 31 కావున యూదయ గలిలయ సమరయ దేశములందంతట సంఘము కట్టబడుచు క్షేమాభివృద్ధి నొందుచు సమాధానము కలిగియుండెను. మరియు ప్రభువు నందు భయమును పరిశుద్ధాత్మ ఆదరణయు కలిగి నడుచుకొనుచు విస్తరించుచుండెను.

When we enter into the way of God, we must look for trials; but the Lord knows how to deliver the godly, and will, with the temptation, also make a way to escape. Though Saul's conversion was and is a proof of the truth of Christianity, yet it could not, of itself, convert one soul at enmity with the truth; for nothing can produce true faith, but that power which new-creates the heart. Believers are apt to be too suspicious of those against whom they have prejudices. The world is full of deceit, and it is necessary to be cautious, but we must exercise charity, 1 corinthians 13:5 . The Lord will clear up the characters of true believers; and he will bring them to his people, and often gives them opportunities of bearing testimony to his truth, before those who once witnessed their hatred to it. Christ now appeared to Saul, and ordered him to go quickly out of Jerusalem, for he must be sent to the Gentiles: see ch. 22:21. Christ's witnesses cannot be slain till they have finished their testimony. The persecutions were stayed. The professors of the gospel walked uprightly, and enjoyed much comfort from the Holy Ghost, in the hope and peace of the gospel, and others were won over to them. They lived upon the comfort of the Holy Ghost, not only in the days of trouble and affliction, but in days of rest and prosperity. Those are most likely to walk cheerfully, who walk circumspectly.

Cure of Eneas. (32-35) And it came to pass, as Peter passed throughout all quarters, he came down also to the saints which dwelt at Lydda. *33* And there he found a certain man named Aeneas, which had kept his bed eight years, and was sick of the palsy. *34* And Peter said unto him, Aeneas, Jesus Christ maketh thee whole: arise, and make thy bed. And he arose immediately. *35* And all that dwelt at Lydda and Saron saw him, and turned to the Lord.

పేతురు లుద్దలో ఐనెయను స్వస్థపరచుట

32 ఆ తరువాత పేతురు సకల ప్రదేశములలో సంచారము చేయుచు, లుద్దలో కాపురమున్న పరిశుద్ధుల యొద్దకు వచ్చెను. 33 అక్కడ పక్షవాయువు కలిగి ఎనిమిది యేండ్లనుండి మంచముపట్టి యుండిన ఐనెయ అను ఒక మనుష్యుని చూచి, 34 పేతురు – ఐనెయా, యేసుక్రీస్తు నిన్ను స్వస్థపరచుచున్నాడు, నీవు లేచి నీ పరుపు నీవే పరచుకొనుమని అతనితో చెప్పగా, 35 వెంటనే అతడు లేచెను. లుద్దలోను షారోనులోను కాపురమున్న వారందరు అతని చూచి ప్రభువు తట్టు తిరిగిరి.

Acts

25

Christians are saints, or holy people; not only the eminent ones, as Saint Peter and Saint Paul, but every sincere professor of the faith of Christ. Christ chose patients whose diseases were incurable in the course of nature, to show how desperate was the case of fallen mankind. When we were wholly without strength, as this poor man, he sent his word to heal us. Peter does not pretend to heal by any power of his own, but directs Eneas to look up to Christ for help. Let none say, that because it is Christ, who, by the power of his grace, works all our works in us, therefore we have no work, no duty to do; for though Jesus Christ makes thee whole, yet thou must arise, and use the power he gives thee.

Dorcas raised to life. (36-43) Now there was at Joppa a certain disciple named Tabitha, which by interpretation is called Dorcas: this woman was full of good works and almsdeeds which she did. *37* And it came to pass in those days, that she was sick, and died: whom when they had washed, they laid her in an upper chamber. *38* And forasmuch as Lydda was nigh to Joppa, and the disciples had heard that Peter was there, they sent unto him two men, desiring him that he would not delay to come to them. *39* Then Peter arose and went with them. When he was come, they brought him into the upper chamber: and all the widows stood by him weeping, and shewing the coats and garments which Dorcas made, while she was with them. *40* But Peter put them all forth, and kneeled down, and prayed; and turning him to the body said, Tabitha, arise. And she opened her eyes: and when she saw Peter, she sat up. *41* And he gave her his hand, and lifted her up, and when he had called the saints and widows, presented her alive. *42* And it was known throughout all Joppa; and many believed in the Lord. *43* And it came to pass, that he tarried many days in Joppa with one Simon a tanner.

దొర్కా

36 మరియు యొప్పేలో తబితా అను ఒక శిష్యురాలు యుండెను. ఆమెకు భాషాంతరమున దొర్కా అనగా లేడి అని పేరు. ఆమె సత్క్రియలును, ధర్మకార్యములను బహుగా చేసియుండెను. 37 ఆ దినములయందు ఆమె కాయిలా పడి చనిపోగా వారు శవమును కడిగి మేడగదిలో పరుండబెట్టిరి. 38 లుద్ద యొప్పేకు దగ్గరగా నుండుట చేత పేతురు అక్కడనున్నాడని శిష్యులు విని, అతడు తడవు చేయక తమయొద్దకు రావలెనని వేడుకొనుటకు ఇద్దరు మనుష్యులను అతని యొద్దకు పంపిరి. 39 పేతురు లేచి వారితో కూడా వెళ్ళి అక్కడ చేరినప్పుడు వారు మేడగదిలోనికి అతనిని తీసుకొని వచ్చిరి. విధవరాండ్రందరు వచ్చి ఏడ్చుచు, దొర్కా తమతోకూడ ఉన్నప్పుడు కుట్టిన అంగీలును, వస్త్రములును చూపుచు అతని యెదుట నిలిచిరి. 40 పేతురు అందరిని వెలుపలికి పంపి మోకాళ్ళూని ప్రార్థన చేసి శవమువైపు తిరిగి – తబితా, లెమ్మనగా ఆమె కన్నులు తెరచి పేతురును చూచి లేచి కూర్చుండెను. 41 అతడామెకు చెయ్యి నిచ్చి లేవనెత్తి పరిశుద్ధులను విధవరాండ్రను పిలిచి ఆమెను సజీవురాలునుగా వారికి అప్పగించెను. 42 ఇది యొప్పే యందంతట తెలిసినప్పుడు అనేకులు ప్రభువునందు విశ్వాసముంచిరి. 43 పేతురు యొప్పేలో సీమోనను ఒక చర్మకారునియొద్ద బహు దినములు నివసించెను.

Many are full of good words, who are empty and barren in good works; but Tabitha was a great doer, no great talker. Christians who have not property to give in charity, may yet be able to do acts of charity, working with their hands, or walking with their feet, for the good of others. Those are certainly best praised whose own works praise them, whether the words of others do so or not. But such are ungrateful indeed, who have kindness shown them, and will not acknowledge it, by showing the kindness that is done them. While we live upon the fulness of Christ for our whole salvation, we should desire to be full of good works, for the honour of his name, and for the benefit of his saints. Such characters as Dorcas are useful where they dwell, as showing the excellency of the word of truth by their lives. How mean then the cares of the numerous females who seek no distinction but outward decoration, and who waste their lives in the trifling pursuits of dress and vanity! Power went along with the word, and Dorcas came to life. Thus in the raising of dead souls to spiritual life, the first sign of life is the opening of the eyes of the mind. Here we see that the Lord can make up every loss; that he overrules every event for the good of those who trust in him, and for the glory of his name.

ACTS 10

Cornelius directed to send for Peter. (1-8) There was a certain
man in Caesarea called Cornelius, a centurion of the band called the
Italian band, *2* A devout man, and one that feared God with all his
house, which gave much alms to the people, and prayed to God alway.
3 He saw in a vision evidently about the ninth hour of the day an
angel of God coming in to him, and saying unto him, Cornelius. *4* And
when he looked on him, he was afraid, and said, What is it, Lord? And
he said unto him, Thy prayers and thine alms are come up for a
memorial before God. *5* And now send men to Joppa, and call for one
Simon, whose surname is Peter: *6* He lodgeth with one Simon a tanner,
whose house is by the sea side: he shall tell thee what thou oughtest
to do. *7* And when the angel which spake unto Cornelius was departed,
he called two of his household servants, and a devout soldier of them
that waited on him continually; *8* And when he had declared all these
things unto them, he sent them to Joppa.

10వ అధ్యాయము

పేతురును – కొర్నేలియును

ఇటలీ పటాలమనబడిన పటాలములో శతాధిపతియైన కొర్నేలీ అను భక్తిపరుడొకడు
కైసరయలో ఉండెను. 2 అతడు తన ఇంటి వారందరితో కూడా దేవుని యందు భయభక్తులు
గలవాడైయుండి, ప్రజలకు బహు దానము చేయుచు ఎల్లప్పుడు దేవునికి ప్రార్థన చేయువాడు.
3 పగలు ఇంచుమించు మూడు గంటల వేళ దేవుని దూత అతని యొద్దకు వచ్చి –
కొర్నేలీ, అని పిలుచుట దర్శనమందు తేటగా అతనికి కనబడెను. 4 అతడు దూత వైపు
తేరి చూచి భయపడి – ప్రభువా ఏమని అడిగెను. అందుకు దూత – నీ ప్రార్థనలును నీ
ధర్మకార్యములును దేవుని సన్నిధికి జ్ఞాపకార్థముగా చేరినవి – 5 ఇప్పుడు నీవు యొప్పేకు
మనుష్యులను పంపి పేతురు అను మారుపేరుగల సీమోనును పిలిపించుము. 6 అతడు

Acts

26

అపొస్తలుల కార్యములు 10వ అధ్యాయము

సముద్రపు దరినున్న సీమోనను ఒక చర్మకారుని ఇంట దిగియున్నాడని అతనితో చెప్పెను.
– 7 అతనితో మాటలాడిన దూత వెళ్ళిన పిమ్మట అతడు తన యింట పనివారిలో
ఇద్దరిని, తన యొద్ద ఎల్లప్పుడు కనిపెట్టుకొని యుండు వారిలో భక్తి పరుడగు ఒక సైనికుని
పిలిచి– 8 వారికి ఈ సంగతులన్నియు వివరించి వారిని యొప్పేకు పంపెను.

Hitherto none had been baptized into the Christian church but Jews, Samaritans, and those converts who had been circumcised and observed the ceremonial law; but now the Gentiles were to be called to partake all the privileges of God's people, without first becoming Jews. Pure and undefiled religion is sometimes found where we least expect it. Wherever the fear of God rules in the heart, it will appear both in works of charity and of piety, neither will excuse from the other. Doubtless Cornelius had true faith in God's word, as far as he understood it, though not as yet clear faith in Christ. This was the work of the Spirit of God, through the mediation of Jesus, even before Cornelius knew him, as is the case with us all when we, who before were dead in sin, are made alive. Through Christ also his prayers and alms were accepted, which otherwise would have been rejected. Without dispute or delay Cornelius was obedient to the heavenly vision. In the affairs of our souls, let us not lose time.

Peter's vision. (9-18) On the morrow, as they went on their
journey, and drew nigh unto the city, Peter went up upon the housetop
to pray about the sixth hour: *10* And he became very hungry, and
would have eaten: but while they made ready, he fell into a trance,
11 And saw heaven opened, and a certain vessel descending unto
him, as it had been a great sheet knit at the four corners, and let
down to the earth: *12* Wherein were all manner of fourfooted beasts
of the earth, and wild beasts, and creeping things, and fowls of the
air. *13* And there came a voice to him, Rise, Peter; kill, and eat. *14* But
Peter said, Not so, Lord; for I have never eaten any thing that is
common or unclean. *15* And the voice spake unto him again the second
time, What God hath cleansed, that call not thou common. *16* This
was done thrice: and the vessel was received up again into heaven.
17 Now while Peter doubted in himself what this vision which he had
seen should mean, behold, the men which were sent from Cornelius
had made enquiry for Simon's house, and stood before the gate, *18* And
called, and asked whether Simon, which was surnamed Peter, were
lodged there.

9 మరునాడు వారు ప్రయాణమై పోయి పట్టణమునకు సమీపించినప్పుడు పగలు
ఇంచుమించు పన్నెండు గంటలకు పేతురు ప్రార్థన చేయుటకు మిద్దె మీదకెక్కెను.
10 అతడు మిక్కిలి ఆకలిగొని భోజనము చేయగోరెను; ఇంటివారు సిద్ధము చేయుచుండగా,
అతడు పరవశుడై, 11 ఆకాశము తెరువబడుటయు నాలుగు చెంగులు పట్టి, దింపబడిన
పెద్ద దుప్పటి వంటి ఒక విధమైన పాత్ర భూమిమీదికి దిగి వచ్చుటయు చూచెను.
12 అందులో, భూమియందుండు సకల విధములైన చతుష్పాద జంతువులును ప్రాకు
పురుగులును ఆకాశ పక్షులును యుండెను. 13 అప్పుడు – పేతురూ, నీవు లేచి చంపుకొని
తినుమని ఒక శబ్దము అతనికి వినబడెను. 14 అయితే పేతురు – వద్దు ప్రభువా, నిషిద్ధమైనవి

అపవిత్రమైనదేదైనను నేనెన్నడును తినలేదని చెప్పగా – 15 దేవుడు పవిత్రముచేసిన వాటిని
నీవు నిషిద్ధమైన వాటినిగా ఎంచవద్దని మరల రెండవమారు ఆ శబ్దము అతనికి వినబడెను.
16 ఈలాగు ముమ్మారు జరిగెను. వెంటనే ఆ పాత్ర ఆకాశమునకెత్తబడెను. 17 పేతురు
తనకు కలిగిన దర్శనమేమై యుండెనో అని తనలో తనకు ఎటు తోచకయుండగా, కొర్నేలి
పంపిన మనుష్యులు సీమోను ఇల్లు యేదని విచారించి తెలిసికొని వాకిట నిలిచి యింటి
వారిని పిలిచి 18 పేతురు అను మారుపేరుగల సీమోను ఇక్కడ దిగియున్నాడా? అని అడిగిరి.

The prejudices of Peter against the Gentiles, would have prevented his going to Cornelius, unless the Lord had prepared him for this service. To tell a Jew that God had directed those animals to be reckoned clean which were hitherto deemed unclean, was in effect saying, that the law of Moses was done away. Peter was soon made to know the meaning of it. God knows what services are before us, and how to prepare us; and we know the meaning of what he has taught us, when we find what occasion we have to make use of it.

He goes to Cornelius. (19-33) 19 While Peter thought on the
vision, the Spirit said unto him, Behold, three men seek thee. *20* Arise
therefore, and get thee down, and go with them, doubting nothing: for
I have sent them. *21* Then Peter went down to the men which were
sent unto him from Cornelius; and said, Behold, I am he whom ye
seek: what is the cause wherefore ye are come? *22* And they said,
Cornelius the centurion, a just man, and one that feareth God, and
of good report among all the nation of the Jews, was warned from God
by an holy angel to send for thee into his house, and to hear words of
thee. *23* Then called he them in, and lodged them. And on the morrow
Peter went away with them, and certain brethren from Joppa
accompanied him. *24* And the morrow after they entered into Caesarea.
And Cornelius waited for them, and had called together his kinsmen
and near friends. *25* And as Peter was coming in, Cornelius met him,
and fell down at his feet, and worshipped him. *26* But Peter took him
up, saying, Stand up; I myself also am a man. *27* And as he talked
with him, he went in, and found many that were come together. *28* And
he said unto them, Ye know how that it is an unlawful thing for a
man that is a Jew to keep company, or come unto one of another
nation; but God hath shewed me that I should not call any man
common or unclean. *29* Therefore came I unto you without gainsaying,
as soon as I was sent for: I ask therefore for what intent ye have sent
for me? *30* And Cornelius said, Four days ago I was fasting until this
hour; and at the ninth hour I prayed in my house, and, behold, a man
stood before me in bright clothing, *31* And said, Cornelius, thy prayer
is heard, and thine alms are had in remembrance in the sight of God.
32 Send therefore to Joppa, and call hither Simon, whose surname is
Peter; he is lodged in the house of one Simon a tanner by the sea
side: who, when he cometh, shall speak unto thee. *33* Immediately
therefore I sent to thee; and thou hast well done that thou art come.
Now therefore are we all here present before God, to hear all things
that are commanded thee of God.

19 పేతురు ఆ దర్శనమును గూర్చి యోచించుచుండగా ఆత్మ – ఇదిగో ముగ్గురు
మనుష్యులు నిన్ను వెదకు చున్నారు. 20 నీవు లేచి క్రిందికి దిగి సందేహింపక వారితో
కూడ వెళ్ళుము. నేను వారిని పంపియున్నానని అతనితో చెప్పెను. 21 పేతురు ఆ మనుష్యుల
యొద్దకు దిగివచ్చి – ఇదిగో మీరు వెదకువాడను నేనే; మీరు వచ్చిన కారణమేమని అడిగెను.
22 అందుకు వారు,– నీతిమంతుడును – దేవునికి భయపడువాడును యూదజనులందరి
వలన మంచిపేరు పొందిన వాడునైన శతాధిపతియగు కొర్నేలీయను ఒక మనుష్య డున్నాడు,
అతడు నిన్ను తన ఇంటికి పిలువనంపించి నీవు చెప్పు మాటలు వినవలెనని పరిశుద్ధ
దూత వలన బోధింపబడెనని చెప్పిరి. అప్పుడతడు వారిని లోపలికి పిలిచి ఆతిథ్య మిచ్చెను.
23 మరునాడు అతడు లేచి వారితో కూడ బయలుదేరెను. యొప్పే వారైన కొందరు
సహోదరులును వారితో కూడ వెళ్ళిరి. 24 మరునాడు వారు కైసరయలో ప్రవేశించిరి.
అప్పుడు కొర్నేలి తన బంధువులను ముఖ్య స్నేహితులను పిలిపించి వారికొరకు కనిపెట్టుకొని
యుండెను. 25 పేతురు లోపలికి రాగా, కొర్నేలి అతనిని ఎదుర్కొని, అతని పాదములమీద
పడి నమస్కారము చేసెను. 26 అందుకు పేతురు – నీవు లేచి నిలువుము, నేను కూడ
నరుడనే అని అతనికి చెప్పి లేవనెత్తి, 27 అతనితో మాటలాడుచు లోపలికివచ్చి అనేకులు
కూడియుండుట చూచెను. 28 అప్పుడతడు, అన్యజాతి వానితో సహవాసము చేయుటయైనను,
అట్టి వానిని ముట్టుకొనుటయైనను యూదునికి ధర్మము కాదని మీకు తెలియును. అయితే
ఏ మనుష్యుడును నిషేదింప దగిన వాడనియైనను అపవిత్రుడనియైనను చెప్పకూడదని దేవుడు
నాకు చూపించి యున్నాడు. 29 కాబట్టి నన్ను పిలిచినప్పుడు అడ్డమేమియు చెప్పక వచ్చితిని
గనుక, ఎందు నిమిత్తము నన్ను పిలువనంపితిరో దానిని గూర్చి అడుగుచున్నానని వారితో
చెప్పెను. 30 అందుకు కొర్నేలి – నాలుగు దినముల క్రిందట పగలు మూడు గంటలు
మొదలుకొని ఈవేళ వరకు నేను ఇంట ప్రార్థన చేయుచుండగా, ప్రకాశమానమైన వస్త్రములు
ధరించిన వాడొకడు నా యెదుట నిలిచి 31 కొర్నేలీ, నీ ప్రార్థన వినబడెను; నీ ధర్మకార్యములు
దేవుని సముఖమందు జ్ఞాపకముంచబడి యున్నవి గనుక నీవు యొప్పేకు వర్తమానము
పంపి, 32 పేతురు అను మారుపేరు గల సీమోనును పిలిపించుము; అతడు సముద్రపు
దరినున్న చర్మకారుడైన సీమోను యింట దిగియున్నాడని నాతో చెప్పెను. 33 వెంటనే
నిన్ను పిలిపించితిని; నీవు వచ్చినది మంచిది. ప్రభువు నీకు ఆజ్ఞాపించినవన్నియు వినుటకై
ఇప్పుడు మేమందరము దేవుని ఎదుట ఇక్కడ కూడి యున్నామని చెప్పెను. అందుకు పేతురు
నోరు తెరచి యిట్లనెను–.

When we see our call clear to any service, we should not be perplexed with doubts and scruples arising from prejudices or former ideas. Cornelius had called together his friends, to partake with him of the heavenly wisdom he expected from Peter. We should not covet to eat our spiritual morsels alone. It ought to be both given and taken as kindness and respect to our kindred and friends, to invite them to join us in religious exercises. Cornelius declared the direction God gave him to send for Peter. We are right in our aims in attending a gospel ministry, when we do it with regard to the

Divine appointment requiring us to make use of that ordinance. How seldom ministers are called to speak to such companies, however small, in which it may be said that they are all present in the sight of God, to hear all things that are commanded of God! But these were ready to hear what Peter was commanded of God to say.

His discourse to Cornelius. (34-43) Then Peter opened his mouth,
and said, Of a truth I perceive that God is no respecter of persons:
35 But in every nation he that feareth him, and worketh righteousness,
is accepted with him. *36* The word which God sent unto the children
of Israel, preaching peace by Jesus Christ: (he is Lord of all:) *37* That
word, I say, ye know, which was published throughout all Judaea,
and began from Galilee, after the baptism which John preached;
38 How God anointed Jesus of Nazareth with the Holy Ghost and
with power: who went about doing good, and healing all that were
oppressed of the devil; for God was with him. *39* And we are witnesses
of all things which he did both in the land of the Jews, and in
Jerusalem; whom they slew and hanged on a tree: *40* Him God raised
up the third day, and shewed him openly; *41* Not to all the people,
but unto witnesses chosen before of God, even to us, who did eat and
drink with him after he rose from the dead. *42* And he commanded us
to preach unto the people, and to testify that it is he which was
ordained of God to be the Judge of quick and dead. *43* To him give all
the prophets witness, that through his name whosoever believeth in
him shall receive remission of sins.

పేతురు ప్రసంగము

34 దేవుడు పక్షపాతి కాదని నిజముగా గ్రహించియున్నాను. 35 ప్రతి జనములోను
ఆయనకు భయపడి నీతిగా నడుచుకొనువానిని ఆయన అంగీకరించును. 36 యేసుక్రీస్తు
అందరికి ప్రభువు. ఆయన ద్వారా దేవుడు సమాధానకరమైన సువార్తను ప్రకటించి
ఇశ్రాయేలీయులకు పంపిన వర్తమానము మీరెరుగుదురు. 37 యోహాను బాప్తిస్మము
ప్రకటించిన తరువాత గలిలయ మొదలుకొని యూదయ యందంతట ప్రసిద్ధమైన సంగతి
మీకు తెలియును 38 అదేదనగా, దేవుడు నజరేయుడైన యేసును పరిశుద్ధాత్మతోను శక్తితోను
అభిషేకించెననునదియే. దేవుడాయనకు తోడైయుండెను గనుక ఆయన మేలు చేయుచు
అపవాది చేత పీడింపబడిన వారినందరిని స్వస్థపరచుచు సంచరించుచుండెను. 39 ఆయన
యూదుల దేశమందును, యెరూషలేమునందును చేసిన వాటికన్నిటికిని మేము సాక్షులము.
ఆయనను వారు మ్రానున వ్రేలాడ దీసి చంపిరి. 40 దేవుడాయనను మూడవదినమున లేపి
41 ప్రజలకందరికి కాక, దేవునిచేత ముందుగా ఏర్పరచబడిన సాక్షులకే అనగా ఆయన
మృతులలోనుండి లేచిన తరువాత ఆయనతో కూడ అన్నపానములు పుచ్చుకొనిన మాకే
ఆయన ప్రత్యక్షముగా కనబడునట్లు అనుగ్రహించెను. 42 ఇదియునుగాక దేవుడు సజీవులకును
మృతులకును న్యాయాధిపతినిగా నియమించినువాడు ఈయనే యని ప్రజలకు ప్రకటించి
దృఢసాక్ష్యమీయవలెనని మాకు ఆజ్ఞాపించెను. 43 ఆయనయందు విశ్వాసముంచు వాడెవడో
వాడు ఆయన నామము మూలముగా పాప క్షమాపణ పొందునని ప్రవక్తలందరు ఆయనను
గూర్చి సాక్ష్య మిచ్చుచున్నారనెను.

Acts

28

Acceptance cannot be obtained on any other ground than that of the covenant of mercy, through the atonement of Christ; but wherever true religion is found, God will accept it without regarding names or sects. The fear of God and works of righteousness are the substance of true religion, the effects of special grace. Though these are not the cause of a man's acceptance, yet they show it; and whatever may be wanting in knowledge or faith, will in due time be given by Him who has begun it. They knew in general the word, that is, the gospel, which God sent to the children of Israel. The purport of this word was, that God by it published the good tidings of peace by Jesus Christ. They knew the several matters of fact relating to the gospel. They knew the baptism of repentance which John preached. Let them know that this Jesus Christ, by whom peace is made between God and man, is Lord of all; not only as over all, God blessed for evermore, but as Mediator. All power, both in heaven and in earth, is put into his hand, and all judgment committed to him. God will go with those whom he anoints; he will be with those to whom he has given his Spirit. Peter then declares Christ's resurrection from the dead, and the proofs of it. Faith has reference to a testimony, and the Christian faith is built upon the foundation of the apostles and prophets, on the testimony given by them. See what must be believed concerning him. That we are all accountable to Christ as our Judge; so every one must seek his favour, and to have him as our Friend. And if we believe in him, we shall all be justified by him as our Righteousness. The remission of sins lays a foundation for all other favours and blessings, by taking that out of the way which hinders the bestowing of them. If sin be pardoned, all is well, and shall end well for ever.

The gifts of the Holy Spirit poured out. (44-48) While Peter yet
spake these words, the Holy Ghost fell on all them which heard the
word. *45* And they of the circumcision which believed were astonished,
as many as came with Peter, because that on the Gentiles also was
poured out the gift of the Holy Ghost. *46* For they heard them speak
with tongues, and magnify God. Then answered Peter, *47* Can any
man forbid water, that these should not be baptized, which have
received the Holy Ghost as well as we? *48* And he commanded them
to be baptized in the name of the Lord. Then prayed they him to tarry
certain days.

అన్యులు పరిశుద్ధాత్మ బాప్తిస్మము పొందుట

44 పేతురు ఈ మాటలు ఇంకా చెప్పుచుండగా, అతని బోధ విన్నవారందరి
మీదను పరిశుద్ధాత్మ దిగెను. 45 సున్నతి పొందిన వారిలో పేతురుతో కూడ వచ్చి
విశ్వాసులందరు, పరిశుద్ధాత్మ వరము అన్యజనులమీద సహితము కుమ్మరింపబడుట చూచి
విభ్రాంతి నొందిరి. 46 ఏలయనగా వారు భాషలతో మాటలాడుచు దేవుని
ఘనపరచుచుండగా వినిరి. 47 అందుకు పేతురు, మనవలె పరిశుద్ధాత్మను పొందిన వీరు
బాప్తిస్మము పొందకుండ ఎవడైనను నీళ్ళకు ఆటంకము చేయగలడా? యని చెప్పి
48 యేసుక్రీస్తు నామమందు వారు బాప్తిస్మము పొందవలెనని ఆజ్ఞాపించెను. తరువాత
కొన్ని దినములు తమ యొద్ద ఉండుమని వారతనిని వేడుకొనిరి.

The Holy Ghost fell upon others after they were baptized, to confirm them in the faith; but upon these Gentiles before they were baptized, to show that God does not confine himself to outward signs. The Holy Ghost fell upon those who were neither circumcised nor baptized; it is the Spirit that quickeneth, the flesh profiteth nothing. They magnified God, and spake of Christ and the benefits of redemption. Whatever gift we are endued with, we ought to honour God with it. The believing Jews who were present, were astonished that the gift of the Holy Ghost was poured out upon the Gentiles also. By mistaken notions of things, we make difficult for ourselves as to the methods of Divine providence and grace. As they were undeniably baptized with the Holy Ghost, Peter concluded they were not to be refused the baptism of water, and the ordinance was administered. The argument is conclusive; can we deny the sign to those who have received the things signified? Those who have some acquaintance with Christ, cannot but desire more. Even those who have received the Holy Ghost, must see their need of daily learning more of the truth.

ACTS 11

Peter's defence. (1-18) And the apostles and brethren that were in Judaea heard that the Gentiles had also received the word of God. *2* And when Peter was come up to Jerusalem, they that were of the circumcision contended with him, *3* Saying, Thou wentest in to men uncircumcised, and didst eat with them. *4* But Peter rehearsed the matter from the beginning, and expounded it by order unto them, saying, *5* I was in the city of Joppa praying: and in a trance I saw a vision, A certain vessel descend, as it had been a great sheet, let down from heaven by four corners; and it came even to me: *6* Upon the which when I had fastened mine eyes, I considered, and saw fourfooted beasts of the earth, and wild beasts, and creeping things, and fowls of the air. *7* And I heard a voice saying unto me, Arise, Peter; slay and eat. *8* But I said, Not so, Lord: for nothing common or unclean hath at any time entered into my mouth. *9* But the voice answered me again from heaven, What God hath cleansed, that call not thou common. *10* And this was done three times: and all were drawn up again into heaven. *11* And, behold, immediately there were three men already come unto the house where I was, sent from Caesarea unto me. *12* And the Spirit bade me go with them, nothing doubting. Moreover these six brethren accompanied me, and we entered into the man's house: *13* And he shewed us how he had seen an angel in his house, which stood and said unto him, Send men to Joppa, and call for Simon, whose surname is Peter; *14* Who shall tell thee words, whereby thou and all thy house shall be saved. *15* And as I began to speak, the Holy Ghost fell on them, as on us at the beginning. *16* Then remembered I the word of the Lord, how that he said, John indeed baptized with water; but ye shall be baptized with the Holy Ghost. *17* Forasmuch then as God gave them the like gift as he did unto us, who believed on the Lord Jesus Christ; what was I, that I could withstand God? *18* When they heard these things, they held their peace, and glorified God, saying, Then hath God also to the Gentiles granted repentance unto life.

11వ అధ్యాయము

పేతురు సమర్థించుకొనుట

అన్యజనులును దేవుని వాక్యమునంగీకరించిరని అపొస్తలులును యూదయ నందంతటనున్న సహోదరులును వినిరి. 2 పేతురు యెరూషలేమునకు వచ్చినప్పుడు సున్నతిపొందినవారు – 3 నీవు సున్నతి పొందని వారియొద్దకు పోయి వారితో కూడ భోజనము చేసితివని అతనితో వాదము పెట్టుకొనిరి. 4 అందుకు పేతురు – మొదటనుండి వరుసగా వారికి ఆ సంగతి ఈలాగు వివరించి చెప్పెను.– 5 నేను యొప్పే పట్టణములో ప్రార్థన చేయుచుండగా పరవశుడనైతిని, అప్పుడొక దర్శనము నాకు కలిగెను; అది ఏదనగా – నాలుగు చెంగులు పట్టి దింపబడిన పెద్ద దుప్పటి వంటియొక పాత్ర ఆకాశమునుండి దిగి నా యొద్దకు వచ్చెను. 6 దానివైపు నేను తేరిచూచి పరీక్షింపగా, భూమియందుండు చతుష్పాద జంతువులును, అడవి మృగములును ప్రాకెడి పురుగులును ఆకాశపక్షులును నాకు కనబడెను. 7 అప్పుడు – పేతురూ, నీవు లేచి చంపుకొని తినుమని ఒక శబ్దము నాతో చెప్పుట వింటిని. 8 అందుకు నేను – వద్దు ప్రభువా; నిషిద్ధమైనవి అపవిత్రమైనవి ఏదియు నానోట ఎన్నడును పడలేదని చెప్పగా, 9 రెండవ మారు ఆ శబ్దము ఆకాశమునుండి – దేవుడు పవిత్రము చేసినవి నీవు నిషిద్ధమైనవిగా ఎంచవద్దని ఉత్తరమిచ్చెను. 10 ఈలాగు ముమ్మారు జరిగెను; తరువాత అదంతయు ఆకాశమునకు తిరిగి తీసుకొనిపోబడెను. 11 వెంటనే కైసరయ నుండి నా యొద్దకు పంపబడిన ముగ్గురు మనుష్యులు మేమున్న యింటియొద్ద నిలిచియుండిరి. 12 అప్పుడు ఆత్మ – నీవు భేదమేమియు చేయక వారితో కూడ వెళ్ళుమని నాకు సెలవిచ్చెను. ఈ ఆరుగురు సహోదరులు నాతోకూడ వచ్చిరి. మేము కొర్నేలి యింట ప్రవేశించితిమి. 13 అప్పుడతడు – నీవు యొప్పేకు మనుష్యులను పంపి పేతురు అను మారుపేరుగల సీమోనును పిలిపించుము. 14 నీవును నీ యింటివారందరును ఏ మాటలవలన రక్షణ పొందుదురో ఆ మాటలు అతడు నీతో చెప్పునని, తన ఇంట నిలిచి తనతో చెప్పిన ఒక దేవదూతను చూచిన సంగతి మాకు తెలిపెను. 15 నేను మాటలాడ నారంభించినప్పుడు, పరిశుద్ధాత్మ మొదట మన మీదికి దిగిన ప్రకారము వారి మీదికిని దిగెను. 16 అప్పుడు – యోహాను నీళ్ళతో బాప్తిస్మమిచ్చెను గాని మీరు పరిశుద్ధాత్మలో బాప్తిస్మము పొందుదురని ప్రభువు చెప్పిన మాట నేను జ్ఞాపకము చేసుకొంటిని. 17 కాబట్టి ప్రభువైన యేసుక్రీస్తునందు విశ్వాసముంచిన మనకు అనుగ్రహించినట్లు దేవుడు వారికి కూడా సమానవరము అనుగ్రహించియుండగా, దేవుని అడ్డగించుటకు నేను ఏపాటి వాడనని చెప్పెను. 18 వారు ఈ మాటలు విని మరేమి అడ్డము చెప్పక – అట్లయితే అన్యజనులకును దేవుడు జీవార్థమైన మారుమనస్సు దయచేసియున్నాడని చెప్పుకొనుచు దేవుని మహిమపరిచిరి.

The imperfect state of human nature strongly appears, when godly persons are displeased even to hear that the word of God has been received, because their own system has not been attended to. And we are too apt to despair of doing good to those who yet, when

tried, prove very teachable. It is the bane and damage of the church, to shut out those from it, and from the benefit of the means of grace, who are not in every thing as we are. Peter stated the whole affair. We should at all times bear with the infirmities of our brethren; and instead of taking offence, or answering with warmth, we should explain our motives, and show the nature of our proceedings. That preaching is certainly right, with which the Holy Ghost is given. While men are very zealous for their own regulations, they should take care that they do not withstand God; and those who love the Lord will glorify him, when made sure that he has given repentance to life to any fellow-sinners. Repentance is God's gift; not only his free grace accepts it, but his mighty grace works it in us, grace takes away the heart of stone, and gives us a heart of flesh. The sacrifice of God is a broken spirit.

*The success of the gospel at Antioch. (19-24)*Now they which were
scattered abroad upon the persecution that arose about Stephen
travelled as far as Phenice, and Cyprus, and Antioch, preaching the
word to none but unto the Jews only. *20* And some of them were men
of Cyprus and Cyrene, which, when they were come to Antioch, spake
unto the Grecians, preaching the Lord Jesus. *21* And the hand of the
Lord was with them: and a great number believed, and turned unto
the Lord. *22* Then tidings of these things came unto the ears of the
church which was in Jerusalem: and they sent forth Barnabas, that
he should go as far as Antioch. *23* Who, when he came, and had seen
the grace of God, was glad, and exhorted them all, that with purpose
of heart they would cleave unto the Lord. *24* For he was a good man,
and full of the Holy Ghost and of faith: and much people was added
unto the Lord.

అంతియొకయలో అన్యులనుండి వచ్చిన సంఘము

19 స్తెఫను విషయములో కలిగిన శ్రమనుబట్టి చెదరిపోయినవారు యూదులకు
తప్ప మరి ఎవరికిని వాక్యము బోధింపక ఫేనీకే, కుప్ర, అంతియొకయ ప్రదేశముల వరకు
సంచరించిరి. 20 కుప్రీయులు కొందరును, కురేనీయులు కొందరును వారిలో నుండిరి.
వీరు అంతియొకయకు వచ్చి, గ్రీసు దేశపు వారితో మాటలాడుచు ప్రభువైన యేసును
గూర్చిన సువార్త ప్రకటించిరి. 21 ప్రభువు హస్తము వారికి తోడైయుండెను గనుక నమ్మిన
వారనేకులు ప్రభువు తట్టు తిరిగిరి. 22 వారిని గూర్చిన సమాచారము యెరూషలేములో
నున్న సంఘపువారు విని బర్నబాను అంతియొకయ వరకు పంపిరి. 23 అతడు వచ్చి
దేవుని కృపను జూచి సంతోషించి ప్రభువును స్థిరహృదయముతో హత్తుకొనవలెనని అందరిని
హెచ్చరించెను. 24 అతడు పరిశుద్ధాత్మతోను విశ్వాసముతోను నిండుకొనిన సత్పురుషుడు.
బహు జనులు ప్రభువు పక్షమున జేరిరి.

The first preachers of the gospel at Antioch, were dispersed from Jerusalem by persecution; thus what was meant to hurt the church, was made to work for its good. The wrath of man is made to praise God. What should the ministers of Christ preach, but Christ? Christ, and him crucified? Christ, and him glorified? And their preaching was accompanied with the Divine power. The hand of the Lord was with them, to bring that home to the hearts and consciences of men, which they could but speak to the

Acts

outward ear. They believed; they were convinced of the truth of the gospel. They turned from a careless, carnal way of living, to live a holy, heavenly, spiritual life. They turned from worshipping God in show and ceremony, to worship him in the Spirit and in truth. They turned to the Lord Jesus, and he became all in all with them. This was the work of conversion wrought upon them, and it must be wrought upon every one of us. It was the fruit of their faith; all who sincerely believe, will turn to the Lord, When the Lord Jesus is preached in simplicity, and according to the Scriptures, he will give success; and when sinners are thus brought to the Lord, really good men, who are full of faith and of the Holy Ghost, will admire and rejoice in the grace of God bestowed on them. Barnabas was full of faith; full of the grace of faith, and full of the fruits of the faith that works by love.

The disciples named Christians, Relief sent to Judea. (25-30) 25 Then
departed Barnabas to Tarsus, for to seek Saul: *26* And when he had
found him, he brought him unto Antioch. And it came to pass, that a
whole year they assembled themselves with the church, and taught
much people. And the disciples were called Christians first in
Antioch.27 And in these days came prophets from Jerusalem unto
Antioch. *28* And there stood up one of them named Agabus, and
signified by the Spirit that there should be great dearth throughout
all the world: which came to pass in the days of Claudius Caesar.
29 Then the disciples, every man according to his ability, determined
to send relief unto the brethren which dwelt in Judaea: *30* Which
also they did, and sent it to the elders by the hands of Barnabas and
Saul.

25 అంతట అతడు సౌలును వెదకుటకు తార్సునకు వెళ్ళి అతనిని కనుగొని
అంతియొకయకు తోడుకొని వచ్చెను. 26 వారు కలిసి ఒక సంవత్సరమంతయు సంఘములో
నుండి బహుజనులకు వాక్యమును బోధించిరి. మొట్టమొదట అంతియొకయలో శిష్యులు
క్రైస్తవులనబడిరి.

పౌలు బర్నబాలు యెరూషలేమునకు పంపబడుట

27 ఆ దినములయందు ప్రవక్తలు యెరూషలేమునుండి అంతియొకయకు వచ్చిరి.
28 వారిలో అగబు అను ఒకడు నిలువబడి భూలోకమంతట గొప్ప కరవు రాబోవు చున్నదని
ఆత్మ ద్వారా సూచించెను. అది క్లౌదియ చక్రవర్తి కాలమందు సంభవించెను. 29 అప్పుడు
శిష్యులలో ప్రతివాడును తన తన శక్తి కొలది యూదయలో కాపురమున్న సహోదరులకు
సహాయము పంపుటకు నిశ్చయించుకొనెను. 30 అలాగున చేసి బర్నబా సౌలు అనువారిచేత
పెద్దల యొద్దకు దానిని పంపిరి.

Hitherto the followers of Christ were called disciples, that is, learners, scholars; but from that time they were called Christians. The proper meaning of this name is, a follower of Christ; it denotes one who, from serious thought, embraces the religion of Christ, believes his promises, and makes it his chief care to shape his life by Christ's precepts and example. Hence it is plain that multitudes take the name of Christian to whom it does not rightly belong. But the name without the reality will only add to our guilt. While the bare profession will bestow neither profit nor delight, the possession of

it will give both the promise of the life that now is, and of that which is to come. Grant, Lord, that Christians may forget other names and distinctions, and love one another as the followers of Christ ought to do. True Christians will feel for their brethren under afflictions. Thus will fruit be brought forth to the praise and glory of God. If all mankind were true Christians, how cheerfully would they help one another! The whole earth would be like one large family, every member of which would strive to be dutiful and kind.

ACTS 12

The martyrdom of James, and the imprisonment of Peter. (1-5) Now about that time Herod the king stretched forth his hands to vex certain of the church. *2* And he killed James the brother of John with the sword. *3* And because he saw it pleased the Jews, he proceeded further to take Peter also. (Then were the days of unleavened bread.) *4* And when he had apprehended him, he put him in prison, and delivered him to four quaternions of soldiers to keep him; intending after Easter to bring him forth to the people. 5 Peter therefore was kept in prison: but prayer was made without ceasing of the church unto God for him.

12వ అధ్యాయము

హేరోదు పెట్టిన బాధలు – పేతురు చెరసాలలో నుండి తప్పించుకొనుట

దాదాపు అదే కాలమందు రాజైన హేరోదు సంఘపు వారిలో కొందరిని బాధ పెట్టుటకు బలత్కారముగా పట్టుకొని, 2 యోహాను సహోదరుడైన యాకోబును ఖడ్గముతో చంపించెను. 3 ఇది యూదులకు ఇష్టమైన కార్యమని తెలిసికొని పేతురును కూడ పట్టుకొనెను. ఆ దినములు పులియని రొట్టెల పండుగ దినములు. 4 అతనిని పట్టుకొని చెరసాలలో వేయించి, పస్కా పండుగైన పిమ్మట ప్రజలయొద్దకు అతని తేవలెనని ఉద్దేశించి అతనికి కావలియుండుటకు నాలుగు చతుష్టయముల సైనికులకు అతనిని అప్పగించెను. 5 పేతురు చెరసాలలో ఉంచబడెను, సంఘమైతే అతని కొరకు అత్యాసక్తితో దేవునికి ప్రార్థన చేయుచుండెను.

James was one of the sons of Zebedee, whom Christ told that they should drink of the cup that he was to drink of, and be baptized with the baptism that he was to be baptized with, Mt 20:23. Now the words of Christ were made good in him; and if we suffer with Christ, we shall reign with him. Herod imprisoned Peter: the way of persecution, as of other sins, is downhill; when men are in it, they cannot easily stop. Those make themselves an easy prey to Satan, who make it their business to please men. Thus James finished his course. But Peter, being designed for further services, was safe; though he seemed now marked out for a speedy sacrifice. We that live in a cold, prayerless generation, can hardly form an idea of the earnestness of these holy men of old. But if the Lord should bring on the church an awful persecution like this of Herod, the faithful in Christ would learn what soul-felt prayer is.

He is delivered from prison by an angel. (6-11) Peter departs, Herod's rage. (12-19) 6 And when Herod would have brought him forth,

Acts

31

the same night Peter was sleeping between two soldiers, bound with two chains: and the keepers before the door kept the prison. *7* And, behold, the angel of the Lord came upon him, and a light shined in the prison: and he smote Peter on the side, and raised him up, saying, Arise up quickly. And his chains fell off from his hands. *8* And the angel said unto him, Gird thyself, and bind on thy sandals. And so he did. And he saith unto him, Cast thy garment about thee, and follow me. *9* And he went out, and followed him; and wist not that it was true which was done by the angel; but thought he saw a vision. *10* When they were past the first and the second ward, they came unto the iron gate that leadeth unto the city; which opened to them of his own accord: and they went out, and passed on through one street; and forthwith the angel departed from him. *11* And when Peter was come to himself, he said, Now I know of a surety, that the Lord hath sent his angel, and hath delivered me out of the hand of Herod, and from all the expectation of the people of the Jews. *12* And when he had considered the thing, he came to the house of Mary the mother of John, whose surname was Mark; where many were gathered together praying. *13* And as Peter knocked at the door of the gate, a damsel came to hearken, named Rhoda. *14* And when she knew Peter's voice, she opened not the gate for gladness, but ran in, and told how Peter stood before the gate. *15* And they said unto her, Thou art mad. But she constantly affirmed that it was even so. Then said they, It is his angel. *16* But Peter continued knocking: and when they had opened the door, and saw him, they were astonished. *17* But he, beckoning unto them with the hand to hold their peace, declared unto them how the Lord had brought him out of the prison. And he said, Go shew these things unto James, and to the brethren. And he departed, and went into another place. *18* Now as soon as it was day, there was no small stir among the soldiers, what was become of Peter. *19* And when Herod had sought for him, and found him not, he examined the keepers, and commanded that they should be put to death. And he went down from Judaea to Caesarea, and there abode.

6 హేరోదు అతనిని వెలుపలికి తీసుకొని రావలెనని యుండగా ఆ రాత్రియే పేతురు రెండు సంకెళ్ళతో బంధింపబడి ఇద్దరు సైనికుల మధ్య నిద్రించుచుండెను, మరియు కావలివారు తలుపు యెదుట చెరసాల కాచుకొనుచుండిరి. 7 ఇదిగో ప్రభువు దూత అతని దగ్గర నిలిచెను. అతడుండిన గదిలో వెలుగు ప్రకాశించెను. దూత పేతురు ప్రక్కను తట్టి – త్వరగా లెమ్మని చెప్పి అతని లేపగా సంకెళ్ళు అతని చేతులనుండి ఊడిపడెను. 8 అప్పుడు దూత అతనితో నీవు నడుముకట్టుకొని చెప్పులు తొడుగుకొనుమనెను. అతడాలాగు చేసిన తరువాత, దూత – । నీ వస్త్రముపైన వేసుకొని నా వెంబడి రమ్మని అతనితో చెప్పెను. 9 అతడు వెలుపలికి వచ్చి దూత వెంబడి వెళ్ళి దూత వలన జరిగినది నిజముగా జరిగినదని గ్రహింపక, తనకు దర్శనము కలిగెనని తలంచెను. 10 మొదటి కావలిని రెండవ కావలిని దాటి పట్టణమునకు పోవు ఇనుప గవిని యొద్దకు వచ్చినప్పుడు దానంతట అదే వారికి తెరచుకొనెను. వారు బయలుదేరి యొక వీధి దాటిన వెంటనే దూత అతనిని విడిచిపోయెను. 11 పేతురుకు తెలివి వచ్చి ప్రభువు తన దూతను పంపి హేరోదు చేతినుండియు,

యూదులను ప్రజలు నాకు చేయనుద్దేశించిన వాటిన్నిటి నుండియు నన్ను తప్పించియున్నాడని
ఇప్పుడు నాకు నిజముగా తెలియునని అనుకొనెను. 12 ఇట్లు ఆలోచించుకొని అతడు
మార్కు అను మారుపేరుగల యోహాను తల్లియైన మరియ యింటికి వచ్చెను; అక్కడ
అనేకులు కూడి ప్రార్థన చేయుచుండిరి. 13 అతడు తలవాకిటి తలుపు తట్టుచుండగా రొదే
అను ఒక చిన్నది ఆలకించుటకు వచ్చెను. 14 ఆమె పేతురు స్వరము గుర్తుపట్టి
సంతోషముచేత తలుపు తీయక లోపలికి పరుగెత్తుకొని పోయి పేతురు తలుపు దగ్గర
నిలుచున్నాడని తెలిపెను. 15 అందుకు వారు – నీవు పిచ్చిదానవనిరి. అయితే తాను
చెప్పినదే నిజమని ఆమె దృఢముగా చెప్పినప్పుడు, వారు – అతని దూత అనిరి. 16 పేతురు
ఇంకను తట్టుచున్నందున వారు తలుపుతీసి అతనిని చూచి విభ్రాంతి నొందిరి. 17 అతడు
– ఊరకుండుడని వారికి చేసైగ చేసి, ప్రభువు తన్ను చెరసాలలో నుండి ఏలాగు తీసుకొని
వచ్చెనో వారికి వివరించి యాకోబుకును సహోదరులకును ఈ సంగతులను తెలియజేయుడని
చెప్పి బయలుదేరి వేరొక చోటికి వెళ్లెను. 18 తెల్లవారగానే పేతురు ఏమాయెనో అని
సైనికులలో కలిగిన గలిబిలి ఇంతంత కాదు. 19 హేరోదు అతని కోసము వెదకినప్పుడు
అతడు కనబడనందున కావలివారిని విమర్శించి వారిని చంపనాజ్ఞాపించెను. అటు తరువాత
హేరోదు యూదయనుండి కైసరయకు వెళ్లి అక్కడ నివసించెను.

A peaceful conscience, a lively hope, and the consolations of the Holy Spirit, can keep men calm in the full prospect of death; even those very persons who have been most distracted with terrors on that account. God's time to help, is when things are brought to the last extremity. Peter was assured that the Lord would cause this trial to end in the way that should be most for his glory. Those who are delivered out of spiritual imprisonment must follow their Deliverer, like the Israelites when they went out of the house of bondage. They knew not whither they went, but knew whom they followed. When God will work salvation for his people, all difficulties in their way will be overcome, even gates of iron are made to open of their own accord. This deliverance of Peter represents our redemption by Christ, which not only proclaims liberty to the captives, but brings them out of the prison-house. Peter, when he recollected himself, perceived what great things God had done for him. Thus souls delivered out of spiritual bondage, are not at first aware what God has wrought in them; many have the truth of grace, that want evidence of it. But when the Comforter comes, whom the Father will send, sooner or later, he will let them know what a blessed change is wrought. God's providence leaves room for the use of our prudence, though he has undertaken to perform and perfect what he has begun. These Christians continued in prayer for Peter, for they were truly in earnest. Thus men ought always to pray, and not to faint. As long as we are kept waiting for a mercy, we must continue praying for it. But sometimes that which we most earnestly wish for, we are most backward to believe. The Christian law of self-denial and of suffering for Christ, has not done away the natural law of caring for our own safety by lawful means. In times of public danger, all believers have God for their hiding-place; which is so secret, that the world cannot find them. Also, the instruments of persecution are themselves exposed to danger; the wrath of God hangs over all that engage in this hateful work. And the range of persecutors often vents itself on all in its way.

The death of Herod. (20-25) And Herod was highly displeased
with them of Tyre and Sidon: but they came with one accord to him,
and, having made Blastus the king's chamberlain their friend, desired
peace; because their country was nourished by the king's country.
21 And upon a set day Herod, arrayed in royal apparel, sat upon his
throne, and made an oration unto them. *22* And the people gave a
shout, saying, It is the voice of a god, and not of a man. *23* And
immediately the angel of the Lord smote him, because he gave not
God the glory: and he was eaten of worms, and gave up the ghost.
24 But the word of God grew and multiplied. *25* And Barnabas and
Saul returned from Jerusalem, when they had fulfilled their ministry,
and took with them John, whose surname was Mark.

హేరోదు మరణము

20 తూరీయులు మీదను సీదోనీయుల మీదను అతనికి అత్యాగ్రహము కలిగినందున
వారేకమనస్సుతో రాజునొద్దకు వచ్చి అంతఃపురమునకు పైవిచారణకర్త యగు బ్లాస్తును
తమ పక్షముగా చేసుకొని సమాధానపడవలెనని వేడుకొనిరి. ఎందుకనగా, రాజుయొక్క
దేశమునుండి వారి దేశమునకు గ్రాసము వచ్చుచుండెను. 21 నియమింపబడిన దినమందు
హేరోదు రాజవస్త్రములు ధరించుకొని న్యాయపీఠము మీద కూర్చుండి వారి యెదుట
ఉపన్యాసము చేయగా; 22 జనులు – ఇది దైవస్వరమే కాని మానవస్వరము కాదని కేకలు
వేసిరి. 23 అతడు దేవుని మహిమపరచనందున వెంటనే ప్రభువుదూత అతని మొత్తెను
గనుక పురుగులు పడి ప్రాణము విడిచెను. 24 దేవుని వాక్యము ప్రబలమై వ్యాపించుచుండెను.
బర్నబాయు, సౌలును తమ పరిచర్య నెరవేర్చిన తరువాత మార్కు అను మారుపేరు గల
యోహానును వెంటబెట్టుకొని యెరూషలేమునుండి తిరిగి వచ్చిరి.

Many heathen princes claimed and received Divine honours, but it was far more horrible impiety in Herod, who knew the word and worship of the living God, to accept such idolatrous honours without rebuking the blasphemy. And such men as Herod, when puffed with pride and vanity, are ripening fast for signal vengeance. God is very jealous for his own honour, and will be glorified upon those whom he is not glorified by. See what vile bodies we carry about with us; they have in them the seeds of their own dissolution, by which they will soon be destroyed, whenever God does but speak the word. We may learn wisdom from the people of Tyre and Sidon, for we have offended the Lord with our sins. We depend on him for life, and breath, and all things; it surely then behoves us to humble ourselves before him, that through the appointed Mediator, who is ever ready to befriend us, we may be reconciled to him, lest wrath come upon us to the utmost.

ACTS 13

The mission of Paul and Barnabas. (1-3) Now there were in the
church that was at Antioch certain prophets and teachers; as
Barnabas, and Simeon that was called Niger, and Lucius of Cyrene,
and Manaen, which had been brought up with Herod the tetrarch,
and Saul. *2* As they ministered to the Lord, and fasted, the Holy Ghost

said, Separate me Barnabas and Saul for the work whereunto I have
called them. *3* And when they had fasted and prayed, and laid their
hands on them, they sent them away.

13వ అధ్యాయము

అంతియొకయలోని సంఘము

అంతియొకలో నున్న సంఘములో బర్నబా, నీగెరనబడిన సుమెయోను కురేనీయుడైన
లూకియ చతుర్ధాధిపతియైన హేరోదుతో కూడా పెంచబడిన మన యేను, సౌలు అను
ప్రవక్తలును బోధకులును ఉండిరి. 2 వారు ప్రభువును సేవించుచు ఉపవాసము
చేయుచుండగా, పరిశుద్ధాత్మ – "నేను బర్నబాను సౌలును పిలిచిన పనికొరకు వారిని
నాకు ప్రత్యేకపరచుడి" అని వారితో చెప్పెను. 3 అంతట వారు ఉపవాసముండి ప్రార్ధన
చేసి వారి మీద చేతులుంచి వారిని పంపిరి.

What an assemblage was here! In these names we see that the Lord raises up instruments for his work, from various places and stations in life; and zeal for his glory induces men to give up flattering connexions and prospects to promote his cause. It is by the Spirit of Christ that his ministers are made both able and willing for his service, and taken from other cares that would hinder in it. Christ's ministers are to be employed in Christ's work, and, under the Spirit's guidance, to act for the glory of God the Father. They are separated to take pains, and not to take state. A blessing upon Barnabas and Saul in their present undertaking was sought for, and that they might be filled with the Holy Ghost in their work. Whatever means are used, or rules observed, the Holy Ghost alone can fit ministers for their important work, and call them to it.

Elymas the sorcerer. (4-12) So they, being sent forth by the Holy
Ghost, departed unto Seleucia; and from thence they sailed to Cyprus.
5 And when they were at Salamis, they preached the word of God in
the synagogues of the Jews: and they had also John to their minister.
6 And when they had gone through the isle unto Paphos, they found
a certain sorcerer, a false prophet, a Jew, whose name was Barjesus:
7 Which was with the deputy of the country, Sergius Paulus, a prudent
man; who called for Barnabas and Saul, and desired to hear the word
of God. *8* But Elymas the sorcerer (for so is his name by interpretation)
withstood them, seeking to turn away the deputy from the faith. *9* Then
Saul, (who also is called Paul,) filled with the Holy Ghost, set his
eyes on him, *10* And said, O full of all subtilty and all mischief, thou
child of the devil, thou enemy of all righteousness, wilt thou not
cease to pervert the right ways of the Lord? *11* And now, behold, the
hand of the Lord is upon thee, and thou shalt be blind, not seeing
the sun for a season. And immediately there fell on him a mist and a
darkness; and he went about seeking some to lead him by the hand.
12 Then the deputy, when he saw what was done, believed, being
astonished at the doctrine of the Lord.

పౌలు బర్నబాలు కుప్రలో నుండుట

4 కాబట్టి వీరు పరిశుద్ధాత్మ చేత పంపబడిన వారై సెలూకయకు వచ్చి అక్కడనుండి
ఓడయెక్కి కుప్రకు వెళ్లిరి. 5 వారు సలమీలో ఉండగా యూదుల సమాజమందిరములలో

Acts

33

దేవుని వాక్యము ప్రచురించుచుండిరి. యోహాను వారికి ఉపచారము చేయువాడై యుండెను.
6 వారు ఆ ద్వీపమందంతట సంచరించి పాపు అను ఊరికి వచ్చినప్పుడు గారడీవాడును
అబద్ధ ప్రవక్తయునైన బర్‌యేసు అను యొక యూదుని చూచిరి. 7 ఇతడు వివేకముగలవాడైన
సెర్గిపౌలు అను అధిపతి యొద్ద నుండెను. ། అతడు బర్నబాను, సౌలును పిలిపించి దేవుని
వాక్యము వినగోరెను. 8 అయితే ఇలుమ ఆ అధిపతిని విశ్వాసమునుండి తొలగింపవలెనని
యత్నము చేసి వారినిఎదిరించెను; ఎలుమ అను పేరునకు గారడీవాడని అర్థము. 9
అందుకు పౌలు అనబడిన సౌలు పరిశుద్ధాత్మతో నిండినవాడై, 10 అతని తేరి చూచి –
సమస్త కపటముతోను సమస్త దుర్మార్గముతోను నిండినవాడా, అపవాది కుమారుడా, సమస్త
నీతికి విరోధి, నీవు ప్రభువు యొక్క తిన్నని మార్గములు చెడగొట్టుట మానవా? 11 ఇదిగో
ప్రభువు తన చేయి నీ మీద ఎత్తియున్నాడు; నీవు కొంతకాలము గ్రుడ్డివాడవై సూర్యుని
చూడకుందువని చెప్పెను. వెంటనే మబ్బును, చీకటియు అతని కమ్మెను. గనుక అతడు
తిరుగుచు ఎవరైనా చెయ్యి పట్టుకొని నడపింతురా అని వెదకుచుండెను. 12 అంతట ఆ
అధిపతి జరిగిన దానిని చూచి, ప్రభువు బోధకు ఆశ్చర్యపడి విశ్వసించెను.

Satan is in a special manner busy with great men and men in power, to keep them from being religious, for their example will influence many. Saul is here for the first time called Paul, and never after Saul. Saul was his name as he was a Hebrew; Paul was his name as he was a citizen of Rome. Under the direct influence of the Holy Ghost, he gave Elymas his true character, but not in passion. A fulness of deceit and mischief together, make a man indeed a child of the devil. And those who are enemies to the doctrine of Jesus, are enemies to all righteousness; for in it all righteousness is fulfilled. The ways of the Lord Jesus are the only right ways to heaven and happiness. There are many who not only wander from these ways themselves, but set others against these ways. They commonly are so hardened, that they will not cease to do evil. The proconsul was astonished at the force of the doctrine upon his own heart and conscience, and at the power of God by which it was confirmed. The doctrine of Christ astonishes; and the more we know of it, the more reason we shall see to wonder at it. Those who put their hand to the plough and look back, are not fit for the kingdom of God. Those who are not prepared to face opposition, and to endure hardship, are not fitted for the work of the ministry.

Paul's discourse at Antioch. (13-41) Now when Paul and his
company loosed from Paphos, they came to Perga in Pamphylia: and
John departing from them returned to Jerusalem. *14* But when they
departed from Perga, they came to Antioch in Pisidia, and went into
the synagogue on the sabbath day, and sat down. *15* And after the
reading of the law and the prophets the rulers of the synagogue sent
unto them, saying, Ye men and brethren, if ye have any word of
exhortation for the people, say on. *16* Then Paul stood up, and
beckoning with his hand said, Men of Israel, and ye that fear God,
give audience. *17* The God of this people of Israel chose our fathers,
and exalted the people when they dwelt as strangers in the land of
Egypt, and with an high arm brought he them out of it. *18* And about
the time of forty years suffered he their manners in the wilderness.

19 And when he had destroyed seven nations in the land of Chanaan,
he divided their land to them by lot. *20* And after that he gave unto
them judges about the space of four hundred and fifty years, until
Samuel the prophet. *21* And afterward they desired a king: and God
gave unto them Saul the son of Cis, a man of the tribe of Benjamin,
by the space of forty years. *22* And when he had removed him, he
raised up unto them David to be their king; to whom also he gave
testimony, and said, I have found David the son of Jesse, a man after
mine own heart, which shall fulfil all my will. *23* Of this man's seed
hath God according to his promise raised unto Israel a Saviour, Jesus:
24 When John had first preached before his coming the baptism of
repentance to all the people of Israel. *25* And as John fulfilled his
course, he said, Whom think ye that I am? I am not he. But, behold,
there cometh one after me, whose shoes of his feet I am not worthy
to loose. *26* Men and brethren, children of the stock of Abraham, and
whosoever among you feareth God, to you is the word of this salvation
sent. *27* For they that dwell at Jerusalem, and their rulers, because
they knew him not, nor yet the voices of the prophets which are read
every sabbath day, they have fulfilled them in condemning him. *28* And
though they found no cause of death in him, yet desired they Pilate
that he should be slain. *29* And when they had fulfilled all that was
written of him, they took him down from the tree, and laid him in a
sepulchre. *30* But God raised him from the dead: *31* And he was seen
many days of them which came up with him from Galilee to Jerusalem,
who are his witnesses unto the people. *32* And we declare unto you
glad tidings, how that the promise which was made unto the fathers,
33 God hath fulfilled the same unto us their children, in that he hath
raised up Jesus again; as it is also written in the second psalm,
Thou art my Son, this day have I begotten thee. *34* And as concerning
that he raised him up from the dead, now no more to return to
corruption, he said on this wise, I will give you the sure mercies of
David. *35* Wherefore he saith also in another psalm, Thou shalt not
suffer thine Holy One to see corruption. *36* For David, after he had
served his own generation by the will of God, fell on sleep, and was
laid unto his fathers, and saw corruption: *37* But he, whom God raised
again, saw no corruption. *38* Be it known unto you therefore, men
and brethren, that through this man is preached unto you the
forgiveness of sins: *39* And by him all that believe are justified from
all things, from which ye could not be justified by the law of Moses.
40 Beware therefore, lest that come upon you, which is spoken of in
the prophets; *41* Behold, ye despisers, and wonder, and perish: for I
work a work in your days, a work which ye shall in no wise believe,
though a man declare it unto you.

పిసిదియలోని అంతియొకయ

13 తరువాత పౌలును అతనితో కూడ ఉన్నవారును ఓడయెక్కి పాపునుండి
బయలుదేరి పంఫూలియాలో ఉన్న పెర్గేకువచ్చిరి. అచ్చట యోహాను వారిని విడిచిపెట్టి,
యెరూషలేమునకు తిరిగి వెళ్ళెను. 14 అప్పుడు వారు పెర్గే నుండి బయలు దేరి పిసిదియలో

Acts

34

నున్న అంతియొకయకు వచ్చి, విశ్రాంతి దినమందు సమాజమందిరములోనికి వెళ్ళి
కూర్చుండిరి. 15 ధర్మశాస్త్రమును ప్రవక్తల లేఖనములను చదివిన తర్వాత సమాజ మందిరపు
అధికారులు– సహోదరులారా, ప్రజలకు మీరేదైన బోధ వాక్యము చెప్పవలెనని యున్నయెడల
చెప్పుడని వారికి వర్తమానము చేసిరి. 16 అప్పుడు పౌలు నిలువబడి చేసైగ చేసి ఇట్లనెను
– 17 ఇశ్రాయేలీయులారా, దేవునికి భయపడువారలారా, వినుడి. ఇశ్రాయేలను ఈ ప్రజల
దేవుడు మన పితరులను ఏర్పరచుకొని వారు ఐగుప్తు దేశమందు పరదేశులై యున్నప్పుడు
ఆ ప్రజలను హెచ్చించి, తన భుజ బలముచేత వారి నక్కడనుండి తీసుకొని వచ్చి,
18 ఇంచుమించు నలువది ఏండ్లమట్టుకు అరణ్యములో వారి చేష్టలను సహించెను.
19 మరియు కనాను దేశములో ఏడు జాతుల వారిని నాశనముచేసి వారి దేశములను
వీరికి స్వాస్థ్యముగా పంచియిచ్చెను. 20 ఇంచుమించు నాలుగువందల యేబది
సంవత్సములు యిట్లు జరిగెను. అటు తరువాత ప్రవక్తయైన సమూయేలు వరకు ఆయన
వారికి న్యాయాధిపతులను దయచేసెను 21 ఆ తరువాత వారు రాజు కావలెనని కోరగా,
దేవుడు బెన్యామీను గోత్రీయుడును, కీషు కుమారుడు నైన సౌలును వారికి నలువది
యేండ్లవరకు దయచేసెను. 22 తరువాత అతనిని తొలగించి, దావీదును వారికి రాజుగా
ఏర్పరచెను. మరియు ఆయన – నేను యెష్షయి కుమారుడైన దావీదును కనుగొంటిని;
అతడు నా ఇష్టానుసారుడైన మనుష్యుడు. అతడు నా ఉద్దేశ్యములన్నియు నెరవేర్చునని చెప్పి
అతనిని గూర్చి సాక్ష్య మిచ్చెను. 23 అతని సంతానమునుండి దేవుడు తన వాగ్దానము
చొప్పున ఇశ్రాయేలు కొరకు రక్షకుడగు యేసును పుట్టించెను. 24 ఆయన రాకముందు
యోహాను ఇశ్రాయేలు ప్రజలకందరికి మారుమనస్సు విషయమైన బాప్తిస్మము ప్రకటించెను.
25 యోహాను తన పనిని నెరవేర్చుచుండగా – నేనెవడనని మీరు తలంచుచున్నారు? నేను
ఆయనను కాను; ఇదిగో నా వెనుక ఒకడు వచ్చుచున్నాడు, ఆయన కాళ్ల చెప్పులు విప్పుటకైనను
నేను పాత్రుడను కానని చెప్పెను. 26 సహోదరులారా, అబ్రాహాము వంశస్థులారా, దేవునికి
భయపడువారలారా, ఈ రక్షణ వాక్యము మన యొద్దకు పంపబడియున్నది.
27 యెరూషలేములో కాపురముండు వారును, వారి అధికారులును అయనైనను ప్రతి
విశ్రాంతి దినము చదువబడుచున్న ప్రవక్తల వచనములనైనను గ్రహింపక ఆయనకు శిక్ష
విధించుట చేత ఆ వచనములను నెరవేర్చిరి. 28 ఆయనయందు మరణమునకు తగిన
హేతువేదియు కనబడక పోయినను ఆయనను చంపించవలెనని వారు పిలాతును వేడుకొనిరి.
29 వారు ఆయనను గూర్చి వ్రాయబడిన వన్నియు నెరవేర్చిన తరువాత. ఆయనను
మ్రానుమీదనుండి దింపి, సమాధిలో పెట్టిరి. 30 అయితే దేవుడు మృతులలోనుండి ఆయనను
లేపెను. 31 ఆయన గలిలయనుండి యెరూషలేమునకు తనతో కూడ వచ్చినవారికి అనేక
దినములు కనబడెను; వారిప్పుడు ప్రజల యెదుట ఆయనకు సాక్ష్యులై యున్నారు.
32 దేవుడు యేసును లేపి, పితరులకు చేసిన వాగ్ధానమును మన పిల్లలకు నెరవేర్చియున్నాడని
మేమును మీకు సువార్త ప్రకటించు చున్నాము. 33 ఆలాగే – "నీవు నా కుమారుడవు,
నేడు నేను నిన్ను కంటిని" అని రెండవ కీర్తనయందు వ్రాయబడియున్నది 34 మరియు

"ఇక కుళ్ళు పట్టకుండా ఆయనను మృతులలోనుండి లేపుటను బట్టి, దావీదునకు
అనుగ్రహించిన పవిత్రమైన వరములను మీకనుగ్రహింతును, అవి నమ్మకములైనవి" అని
చెప్పెను. 35 కాబట్టి వేరొక కీర్తనయందు,- । నీ పరిశుద్ధుని కుళ్ళు పట్టనీయవని
చెప్పుచున్నాడు. 36 దావీదు దేవుని సంకల్పము చొప్పున తన తరమువారికి సేవచేసి
నిద్రించి, 37 తన పితరులయొద్దకు చేర్చబడి కుళ్ళిపోయెను గాని దేవుడు లేపిన వాడు
కుళ్ళుపట్టలేదు. 38 కాబట్టి సహోదరులారా, మీకు ఈయన ద్వారానే పాపక్షమాపణ
ప్రచురమగుచున్నదనియు, 39 మీరు మోషే ధర్మశాస్త్రమువలన ఏ విషయములలో
నీతిమంతులుగా తీర్చబడలేకపోతిరో ఆ విషయములన్నిటిలో విశ్వసించు ప్రతివాడును
ఈయన వలననే నీతిమంతుడుగా తీర్చబడుననియు మీకు తెలియుగాక 40 ప్రవక్తల
గ్రంథమందు చెప్పబడినది మీ మీదికి రాకుండా చూచుకొనుడి. అదేమనగా – 41 ఇదిగో
తిరస్కరించువారలారా, ఆశ్చర్యపడుడి, నశించుడి. మీ దినములలో నేనొక కార్యము చేసెదను,
ఆ కార్యము ఒకడు మీకు వివరించినను మీరెంత మాత్రమును నమ్మరు అనెను

When we come together to worship God, we must do it, not only by prayer and praise, but by the reading and hearing of the word of God. The bare reading of the Scriptures in public assemblies is not enough; they should be expounded, and the people exhorted out of them. This is helping people in doing that which is necessary to make the word profitable, to apply it to themselves. Every thing is touched upon in this sermon, which might best prevail with Jews to receive and embrace Christ as the promised Messiah. And every view, however short or faint, of the Lord's dealings with his church, reminds us of his mercy and long-suffering, and of man's ingratitude and perverseness. Paul passes from David to the Son of David, and shows that this Jesus is his promised Seed; a Saviour to do that for them, which the judges of old could not do, to save them from their sins, their worst enemies. When the apostles preached Christ as the Saviour, they were so far from concealing his death, that they always preached Christ crucified. Our complete separation from sin, is represented by our being buried with Christ. But he rose again from the dead, and saw no corruption: this was the great truth to be preached The resurrection of Christ was the great proof of his being the Son of God. It was not possible he should be held by death, because he was the Son of God, and therefore had life in himself, which he could not lay down but with a design to take it again. The sure mercies of David are that everlasting life, of which the resurrection was a sure pledge; and the blessings of redemption in Christ are a certain earnest, even in this world. David was a great blessing to the age wherein he lived. We were not born for ourselves, but there are those living around us, to whom we must study to be serviceable. Yet here is the difference; Christ was to serve all generations. May we look to Him who is declared to be the Son of God by his resurrection from the dead, that by faith in him we may walk with God, and serve our generation according to his will; and when death comes, may we fall asleep in him, with a joyful hope of a blessed resurrection. Let all that hear the gospel of Christ, know these two things: 1. That through this Man, who died and rose again, is preached unto you the forgiveness of sins. Your sins, though many and great, may be forgiven, and they may be so without any injury to God's honour. 2. It is by Christ only that those who believe in him, and none else, are justified from all things; from all the guilt and stain of sin, from which they could not be justified

అపొస్తలుల కార్యములు 13వ అధ్యాయము

by the law of Moses. The great concern of convinced sinners is, to be justified, to be acquitted from all their guilt, and accepted as righteous in God's sight, for if any is left charged upon the sinner, he is undone. By Jesus Christ we obtain a complete justification; for by him a complete atonement was made for sin. We are justified, not only by him as our Judge but by him as the Lord our Righteousness. What the law could not do for us, in that it was weak, the gospel of Christ does. This is the most needful blessing, bringing in every other. The threatenings are warnings; what we are told will come upon impenitent sinners, is designed to awaken us to beware lest it come upon us. It ruins many, that they despise religion. Those that will not wonder and be saved, shall wonder and perish.

He preaches to the Gentiles, and is persecuted by the Jews. (42-52) And when the Jews were gone out of the synagogue, the Gentiles besought that these words might be preached to them the next sabbath. *43* Now when the congregation was broken up, many of the Jews and religious proselytes followed Paul and Barnabas: who, speaking to them, persuaded them to continue in the grace of God. *44* And the next sabbath day came almost the whole city together to hear the word of God. *45* But when the Jews saw the multitudes, they were filled with envy, and spake against those things which were spoken by Paul, contradicting and blaspheming. *46* Then Paul and Barnabas waxed bold, and said, It was necessary that the word of God should first have been spoken to you: but seeing ye put it from you, and judge yourselves unworthy of everlasting life, lo, we turn to the Gentiles. *47* For so hath the Lord commanded us, saying, I have set thee to be a light of the Gentiles, that thou shouldest be for salvation unto the ends of the earth. *48* And when the Gentiles heard this, they were glad, and glorified the word of the Lord: and as many as were ordained to eternal life believed. *49* And the word of the Lord was published throughout all the region. *50* But the Jews stirred up the devout and honourable women, and the chief men of the city, and raised persecution against Paul and Barnabas, and expelled them out of their coasts. *51* But they shook off the dust of their feet against them, and came unto Iconium. *52* And the disciples were filled with joy, and with the Holy Ghost.

42 వారు సమాజ మందిరములో నుండి వెళ్ళుచుండగా, ఈ మాటలను మరుసటి
విశ్రాంతి దినమున తమతో చెప్పవలెనని జనులు వేడుకొనిరి. 43 సమాజ మందిర ములోని
వారు లేచిన తరువాత అనేకులు యూదులును, భక్తిపరులైన యూద మత ప్రవిష్టులును
పౌలును బర్నబాను వెంబడించిరి. వీరు వారితో మాటలాడుచు దేవుని కృపయందు నిలకడగా
నుండవలెనని వారిని హెచ్చరించిరి.

అపొస్తలులు అన్యజనులయొద్దకు వెళ్ళుట

44 మరుసటి విశ్రాంతి దినమున దాదాపుగా ఆ పట్టణమంతయు దేవుని వాక్యము
వినుటకు కూడివచ్చెను. 45 యూదులు జనసమూహములను చూచి, మత్సరముతో
నిండుకొని, దూషించుచు, పౌలు చెప్పిన వాటికి అడ్డము చెప్పిరి. 46 అప్పుడు పౌలును
బర్నబాయు ధైర్యముగా ఇట్లనిరి – దేవుని వాక్యము మొదట మీకు చెప్పుట అవశ్యకమే.

అయినను మీరు దానిని త్రోసివేసి మిమ్మును మీరే నిత్యజీవమునకు అపాత్రులుగా
ఎంచుకొనుచున్నారు, గనుక ఇదిగో మేము అన్యజనులయొద్దకు వెళ్ళు చున్నాము.
47 ఏలయనగా – నీవు భూదిగంతముల వరకు రక్షణార్థముగా ఉండునట్లు నిన్ను
అన్యజనులకు వెలుగుగా యుంచియున్నానని ప్రభువు మాకాజ్ఞాపించెననిరి. 48 అన్యజనులును
ఆ మాట విని సంతోషించి దేవుని వాక్యమును మహిమపరచిరి. మరియు నిత్యజీవమునకు
నిర్ణయింపబడిన వారందరు విశ్వసించిరి. 49 ప్రభువు వాక్యము ఆ ప్రదేశమందంతట
వ్యాపించెను గాని, 50 యూదులు భక్తి మర్యాదలు గల స్త్రీలను ఆ పట్టణపు ప్రముఖులను
రేపి పౌలునకును బర్నబాకును హింస కలుగజేసి, వారిని తమ ప్రాంతములనుండి వెళ్లగొట్టిరి.
51 వీరు తమ పాదధూళిని వారి తట్టు దులిపి వేసి ఈకొనియకు వచ్చిరి. 52 అయితే
శిష్యులు ఆనందభరితులై పరిశుద్ధాత్మతో నిండిన వారైరి.

The Jews opposed the doctrine the apostles preached; and when they could find no objection, they blasphemed Christ and his gospel. Commonly those who begin with contradicting, end with blaspheming. But when adversaries of Christ's cause are daring, its advocates should be the bolder. And while many judge themselves unworthy of eternal life, others, who appear less likely, desire to hear more of the glad tidings of salvation. This is according to what was foretold in the Old Testament. What light, what power, what a treasure does this gospel bring with it! How excellent are its truths, its precepts, its promises! Those came to Christ whom the Father drew, and to whom the Spirit made the gospel call effectual, <u>romans 8:30</u> . As many as were disposed to eternal life, as many as had concern about their eternal state, and aimed to make sure of eternal life, believed in Christ, in whom God has treasured up that life, and who is the only Way to it; and it was the grace of God that wrought it in them. It is good to see honourable women devout; the less they have to do in the world, the more they should do for their own souls, and the souls of others: but it is sad, when, under colour of devotion to God, they try to show hatred to Christ. And the more we relish the comforts and encouragements we meet with in the power of godliness, and the fuller our hearts are of them, the better prepared we are to face difficulties in the profession of godliness.

ACTS 14

Paul and Barnabas at Iconium. (1-7) And it came to pass in Iconium,
that they went both together into the synagogue of the Jews, and so
spake, that a great multitude both of the Jews and also of the Greeks
believed. *2* But the unbelieving Jews stirred up the Gentiles, and
made their minds evil affected against the brethren. *3* Long time
therefore abode they speaking boldly in the Lord, which gave testimony
unto the word of his grace, and granted signs and wonders to be done
by their hands. *4* But the multitude of the city was divided: and part
held with the Jews, and part with the apostles. *5* And when there
was an assault made both of the Gentiles, and also of the Jews with
their rulers, to use them despitefully, and to stone them, *6* They
were ware of it, and fled unto Lystra and Derbe, cities of Lycaonia,
and unto the region that lieth round about: *7* And there they preached
the gospel.

14వ అధ్యాయము

పౌలు బర్నబాలు ఈకొనియలో

ఈకొనియలో జరిగినదేమనగా, వారు కూడి యూదుల సమాజ మందిరములో
ప్రవేశించి తేటగా బోధించినందున అనేకులు, యూదులును గ్రీసు దేశస్థులును విశ్వసించిరి.
2 అయితే అవిధేయులైన యూదులు అన్యజనులను పురికొలిపి వారి మనస్సులలో
సహోదరుల మీద పగ పుట్టించిరి. 3 కాబట్టి వారు ప్రభువును ఆనుకొని ధైర్యముగా
మాటలాడుచు అక్కడ బహుకాలము గడిపిరి. ప్రభువు వారి చేత సూచక క్రియలను
అద్భుతములను చేయించి తన కృపా వాక్యమునకు సాక్ష్యమిప్పించుచుండెను. 4 ఆ పట్టణపు
జన సమూహములో భేదములు పుట్టగా కొందరు యూదుల పక్షము గాను, కొందరు
అపొస్తలుల పక్షముగా నుండిరి. 5 మరియు అన్యజనులను యూదులును తమ అధికారులతో
కలిసి వారి మీద పడి వారిని అవమానపరచి, రాళ్లు రువ్వి చంపవలెనని యుండిరి.
6 వారా సంగతి తెలిసికొని లుకయొనియలోని పట్టణములగు లుస్త్రకును దెర్బేకును
చుట్టుపట్లనున్న ప్రదేశములకును పారిపోయి అక్కడ సువార్త ప్రకటించుచుండిరి.

The apostles spake so plainly, with such evidence and proof of the Spirit, and with such power; so warmly, and with such concern for the souls of men; that those who heard them could not but say, God was with them of a truth. Yet the success was not to be reckoned to the manner of their preaching, but to the Spirit of God who used that means. Perseverance in doing good, amidst dangers and hardships, is a blessed evidence of grace. Wherever God's servants are driven, they should seek to declare the truth. When they went on in Christ's name and strength, he failed not to give testimony to the word of his grace. He has assured us it is the word of God, and that we may venture our souls upon it. The Gentiles and Jews were at enmity with one another, yet united against Christians. If the church's enemies join to destroy it, shall not its friends unite for its preservation? God has a shelter for his people in a storm; he is, and will be their Hiding-place. In times of persecution, believers may see cause to quit a spot, though they do not quit their Master's work.

*A cripple healed at Lystra, The people would have sacrificed to
Paul and Barnabas. (8-18)* And there sat a certain man at Lystra, impotent
in his feet, being a cripple from his mother's womb, who never had
walked: *9* The same heard Paul speak: who stedfastly beholding him,
and perceiving that he had faith to be healed, *10* Said with a loud
voice, Stand upright on thy feet. And he leaped and walked. *11* And
when the people saw what Paul had done, they lifted up their voices,
saying in the speech of Lycaonia, The gods are come down to us in
the likeness of men. *12* And they called Barnabas, Jupiter; and Paul,
Mercurius, because he was the chief speaker. *13* Then the priest of
Jupiter, which was before their city, brought oxen and garlands unto
the gates, and would have done sacrifice with the people. *14* Which
when the apostles, Barnabas and Paul, heard of, they rent their
clothes, and ran in among the people, crying out, *15* And saying, Sirs,
why do ye these things? We also are men of like passions with you,

and preach unto you that ye should turn from these vanities unto the living God, which made heaven, and earth, and the sea, and all things that are therein: *16* Who in times past suffered all nations to walk in their own ways. *17* Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness. *18* And with these sayings scarce restrained they the people, that they had not done sacrifice unto them.

లుస్త్రలో

7 లుస్త్రలో బలహీన పాదములుగల యొకడుండెను. 8 అతడు పుట్టినది మొదలుకొని కుంటివాడై ఎన్నడును నడువలేక కూర్చుండియుండువాడు. 9 అతడు పౌలు మాట లాడుట వినెను. । పౌలు అతనివైపు తేరి చూచి, స్వస్థతపొందుటకు అతనికి విశ్వాసముండెనని గ్రహించి, 10 నీ పాదములు మోపి సరిగా నిలువుమని బిగ్గరగా చెప్పినప్పుడు, అతడు గంతులు వేసి నడువసాగెను. 11 జనసమూహములు పౌలు చేసిన దానిని చూచి, లుకయోనియ భాషలో – దేవతలు మనుష్యరూపము దాల్చి మనయొద్దకు దిగి వచ్చియున్నారని కేకలు వేసి, 12 బర్నబాకు ద్యుపతి అనగా బృహస్పతి అనియు, పౌలు ముఖ్య ప్రసంగియైనందున అతనికి హెర్మేయనియు పేర్లు పెట్టిరి. 13 పట్టణమునకు ఎదురుగానున్న ద్యుపతియొక్క పూజారి యెడ్లను పూదండలను ద్వారముల యొద్దకు తీసికొని వచ్చి సమూహముతో కలిపి బలి అర్పింపవలెనని యుండెను. 14 అపొస్తలులైన బర్నబాయు, పౌలును ఈ సంగతి విని తమ వస్త్రములు చించుకొని సమూహములోనికి చొరబడి– 15 అయ్యలారా, మీరెందుకీలాగు చేయుచున్నారు? మేము కూడ మీ స్వభావమువంటి స్వభావముగల మనుష్యులమే. మీరు ఈ వ్యర్థమైన వాటిని విడిచిపెట్టి ఆకాశమును భూమిని సముద్రమును వాటిలో నుండు సమస్తమును సృజించిన జీవముగల దేవుని వైపు తిరుగవలెనని మీకు సువార్త ప్రకటించుచున్నాము. 16 ఆయన గత కాలములలో సమస్త జనులను తమతమ మార్గములయందు నడువనిచ్చెను. 17 అయినను ఆయన ఆకాశమునుండి మీకు వర్షమును, ఫలవంతమైన రుతువులను దయచేయుచు ఆహారము ననుగ్రహించుచు, ఉల్లాసముతో మీ హృదయములను నింపుచు మేలు చేయుట చేత తన్ను గూర్చి సాక్ష్యము లేకుండా చేయలేదని బిగ్గరగా చెప్పిరి. 18 వారీలాగు చెప్పి తమకు బలి అర్పించకుండ సమూహముల ఆపుచేయుట బహు ప్రయాసమాయెను.

All things are possible to those that believe. When we have faith, that most precious gift of God, we shall be delivered from the spiritual helplessness in which we were born, and from the dominion of sinful habits since formed; we shall be made able to stand upright and walk cheerfully in the ways of the Lord. When Christ, the Son of God, appeared in the likeness of men, and did many miracles, men were so far from doing sacrifice to him, that they made him a sacrifice to their pride and malice; but Paul and Barnabas, upon their working one miracle, were treated as gods. The same power of the god of this world, which closes the carnal mind against truth, makes errors and mistakes find easy admission. We do not learn that they rent their clothes when the

people spake of stoning them; but when they spake of worshipping them; they could not bear it, being more concerned for God's honour than their own. God's truth needs not the services of man's falsehood. The servants of God might easily obtain undue honours if they would wink at men's errors and vices; but they must dread and detest such respect more than any reproach. When the apostles preached to the Jews, who hated idolatry, they had only to preach the grace of God in Christ; but when they had to do with the Gentiles, they must set right their mistakes in natural religion. Compare their conduct and declaration with the false opinions of those who think the worship of a God, under any name, or in any manner, is equally acceptable to the Lord Almighty. The most powerful arguments, the most earnest and affectionate addresses, even with miracles, are scarcely enough to keep men from absurdities and abominations; much less can they, without special grace, turn the hearts of sinners to God and to holiness.

*Paul stoned at Lystra, The churches visited again. (19-28)*And there came thither certain Jews from Antioch and Iconium, who persuaded the people, and, having stoned Paul, drew him out of the city, supposing he had been dead. *20* Howbeit, as the disciples stood round about him, he rose up, and came into the city: and the next day he departed with Barnabas to Derbe. *21* And when they had preached the gospel to that city, and had taught many, they returned again to Lystra, and to Iconium, and Antioch, *22* Confirming the souls of the disciples, and exhorting them to continue in the faith, and that we must through much tribulation enter into the kingdom of God. *23* And when they had ordained them elders in every church, and had prayed with fasting, they commended them to the Lord, on whom they believed. *24* And after they had passed throughout Pisidia, they came to Pamphylia. *25* And when they had preached the word in Perga, they went down into Attalia: *26* And thence sailed to Antioch, from whence they had been recommended to the grace of God for the work which they fulfilled. *27* And when they were come, and had gathered the church together, they rehearsed all that God had done with them, and how he had opened the door of faith unto the Gentiles. *28* And there they abode long time with the disciples.

19 అంతి యొకయనుండియు ఈకొనియనుండియు యూదులు వచ్చి, జనసమూహములను తమ పక్షముగా చేసికొని, పౌలు మీద రాళ్ళు రువ్వి అతడు చనిపోయెనని అనుకొని పట్టణపు వెలుపలికి అతనిని ఈడ్చిరి. 20 అయితే శిష్యులు అతని చుట్టు నిలిచి యుండగా అతడు లేచి పట్టణములో ప్రవేశించి, మరునాడు బర్నబాతో కూడ దెర్బేకు బయలుదేరి పోయెను.

అంతియొకయకు తిరిగి వచ్చుట

21 వారు ఆ పట్టణములో సువార్త ప్రకటించి అనేకులను శిష్యులనుగా చేసిన తరువాత, లుస్త్రకును ఈకొనియకును అంతియొకయకును తిరిగివచ్చి, 22 శిష్యుల మనస్సులను దృఢపరచి, మనము విశ్వాసమందు నిలకడగా ఉండవలెననియు అనేక శ్రమలను అనుభవించి మనము దేవుని రాజ్యములో ప్రవేశింపవలెననియు వారిని హెచ్చరించిరి. 23 మరియు ప్రతి సంఘములో వారికి పెద్దలను ఏర్పరచి, ఉపవాసముండి ప్రార్థన చేసి

వారు నమ్మిన ప్రభువునకు వారిని అప్పగించిరి. 24 తరువాత పిసిదియ దేశమంతట
సంచరించి పంఫూలియకు వచ్చిరి. 25 మరియు పెర్గేలో వాక్యము బోధించి, అత్తాలియకు
దిగి వెళ్ళిరి. 26 అక్కడనుండి ఓడ యెక్కి తాము నెరవేర్చిన పని నిమిత్తము దేవుని కృపకు
అప్పగింపబడిన వారై మొదట బయలుదేరిన అంతియొకయకు తిరిగి వచ్చిరి. 27 వారు
వచ్చి సంఘమును సమకూర్చి దేవుడు తమకు తోడైయుండి చేసిన కార్యములన్నియు,
అన్యజనులు విశ్వసించుటకు ఆయన ద్వారము తెరచిన సంగతియు వివరించిరి. 28 పిమ్మట
వారు శిష్యుల యొద్ద బహుకాలము గడిపిరి.

See how restless the rage of the Jews was against the gospel of Christ. The people stoned Paul, in a popular tumult. So strong is the bent of the corrupt and carnal heart, that as it is with great difficulty that men are kept back from evil on one side, so it is with great ease they are persuaded to evil on the other side. If Paul would have been Mercury, he might have been worshipped; but if he will be a faithful minister of Christ, he shall be stoned, and thrown out of the city. Thus men who easily submit to strong delusions, hate to receive the truth in the love of it. All who are converted need to be confirmed in the faith; all who are planted need to be rooted. Ministers' work is to establish saints as well as to awaken sinners. The grace of God, and nothing less, effectually establishes the souls of the disciples. It is true, we must count upon much tribulation, but it is encouragement that we shall not be lost and perish in it. The Person to whose power and grace the converts and the newly-established churches are commended, clearly was the Lord Jesus, "on whom they had believed." It was an act of worship. The praise of all the little good we do at any time, must be ascribed to God; for it is He who not only worketh in us both to will and to do, but also worketh with us to make what we do successful. All who love the Lord Jesus, will rejoice to hear that he has opened the door of faith wide, to those who were strangers to him and to his salvation. And let us, like the apostles, abide with those who know and love the Lord.

ACTS 15

The dispute raised by Judaizing teachers. (1-6) And certain men
which came down from Judaea taught the brethren, and said, Except
ye be circumcised after the manner of Moses, ye cannot be saved.
2 When therefore Paul and Barnabas had no small dissension and
disputation with them, they determined that Paul and Barnabas, and
certain other of them, should go up to Jerusalem unto the apostles
and elders about this question. *3* And being brought on their way by
the church, they passed through Phenice and Samaria, declaring the
conversion of the Gentiles: and they caused great joy unto all the
brethren. *4* And when they were come to Jerusalem, they were received
of the church, and of the apostles and elders, and they declared all
things that God had done with them. *5* But there rose up certain of
the sect of the Pharisees which believed, saying, That it was needful
to circumcise them, and to command them to keep the law of Moses.
6 And the apostles and elders came together for to consider of this
matter. And when there had been much disputing, Peter rose up, and
said unto them,

15వ అధ్యాయము

అన్యజనులలో నుండి వచ్చిన క్రైస్తవులు – మోషే ధర్మశాస్త్రము

కొందరు యూదయనుండి వచ్చి, మీకు మోషే నియమించిన ఆచారము చొప్పున
సున్నతి పొందితేనే గాని రక్షణ పొందలేరని సహోదరులకు బోధించిరి. 2 పౌలునకును
బర్నబాకును వారితో విశేష వివాదమును తర్కమును కలిగినప్పుడు, ఈ అంశము విషయమై
పౌలును బర్నబాయు, తమలో మరికొందరును యెరూష లేములో అపొస్తలుల యొద్దకును,
పెద్దల యొద్దకును వెళ్ళవలెనని సహోదరులు నిశ్చయించిరి. 3 కాబట్టి వారు సంఘమువలన
సాగనంపబడి ఫేనీకే సమరయ దేశముల ద్వారా వెళ్లుచు, అన్యజనులు దేవునివైపు తిరిగిన
సంగతి తెలియపరచి సహోదరులకందరికిని మహాసంతోషము కలుగజేసిరి. 4 వారు
యెరూషలేముకు రాగా సంఘపు వారును అపొస్తలును పెద్దలును వారిని చేర్చుకొనిరి.
దేవుడు తమకు తోడైయుండి చేసినవన్నియు వారు వివరించిరి. 5 పరిసయ్యులు తెగలో
విశ్వాసులైన కొందరు లేచి అన్యజనులకు సున్నతి చేయింపవలెననియు, మోషే ధర్మశాస్త్రమును
గైకొనుడని వారికి ఆజ్ఞాపించవలెననియు వారికి చెప్పిరి. 6 అప్పుడు అపొస్తలులును పెద్దలును
ఈ సంగతిని గూర్చి ఆలోచించుటకు కూడి వచ్చిరి. బహు తర్కము జరిగిన తరువాత
పేతురు లేచి వారితో ఇట్లనెను –

Some from Judea taught the Gentile converts at Antioch, that they could not be saved, unless they observed the whole ceremonial law as given by Moses; and thus they sought to destroy Christian liberty. There is a strange proneness in us to think that all do wrong who do not just as we do. Their doctrine was very discouraging. Wise and good men desire to avoid contests and disputes as far as they can; yet when false teachers oppose the main truths of the gospel, or bring in hurtful doctrines, we must not decline to oppose them.

The council at Jerusalem. (7-21) 7 Men and brethren, ye know
how that a good while ago God made choice among us, that the Gentiles
by my mouth should hear the word of the gospel, and believe. *8* And
God, which knoweth the hearts, bare them witness, giving them the
Holy Ghost, even as he did unto us; *9* And put no difference between
us and them, purifying their hearts by faith. *10* Now therefore why
tempt ye God, to put a yoke upon the neck of the disciples, which
neither our fathers nor we were able to bear? *11* But we believe that
through the grace of the Lord Jesus Christ we shall be saved, even as
they. *12* Then all the multitude kept silence, and gave audience to
Barnabas and Paul, declaring what miracles and wonders God had
wrought among the Gentiles by them. *13* And after they had held their
peace, James answered, saying, Men and brethren, hearken unto me:
14 Simeon hath declared how God at the first did visit the Gentiles,
to take out of them a people for his name. *15* And to this agree the
words of the prophets; as it is written, *16* After this I will return, and
will build again the tabernacle of David, which is fallen down; and I
will build again the ruins thereof, and I will set it up: *17* That the
residue of men might seek after the Lord, and all the Gentiles, upon

whom my name is called, saith the Lord, who doeth all these things.
18 Known unto God are all his works from the beginning of the world.
19 Wherefore my sentence is, that we trouble not them, which from
among the Gentiles are turned to God: *20* But that we write unto
them, that they abstain from pollutions of idols, and from fornication,
and from things strangled, and from blood. *21* For Moses of old time
hath in every city them that preach him, being read in the synagogues
every sabbath day.

యెరూషలేములోని సభ

7 సహోదరులారా, ఆరంభమందు అన్యజనులు నా నోట సువార్త వాక్యము విని
విశ్వసించులాగున మీలో నన్ను దేవుడేర్పరచుకొనెనని మీకు తెలియును. 8 మరియు
హృదయములను ఎరిగిన దేవుడు మనకు అనుగ్రహించినట్లుగానే వారికిని పరిశుద్ధాత్మను
అనుగ్రహించి వారిని గూర్చి సాక్ష్యమిచ్చెను. 9 వారి హృదయములను విశ్వాసము వలన
పవిత్రపరచి, మనకును వారికిని ఏ భేదమైనను కనపరచలేదు. 10 గనుక మన పితరులైనను
మనమైనను మోయలేని కాడిని శిష్యుల మెడ మీద పెట్టి మీరెందుకు దేవుని శోధించుచున్నారు?
11 ప్రభువైన యేసు కృప చేత మనము రక్షణ పొందుదుమని నమ్ముచున్నాము గదా?
అలాగే వారును రక్షణ పొందుదు రనెను. 12 అంతట ఆ జన సమూహమంతయు ఊరకుండి
బర్నబాయు పౌలును తమ ద్వారా దేవుడు అన్యజనులలో చేసి సూచక క్రియలను,
అద్భుతములను వివరించగా ఆలకించెను. 13 వారు చాలించిన తరువాత యాకోబు
ఇట్లనెను – సహోదరులారా, నా మాట ఆలకించుడి. 14 అన్యజనులలో నుండి దేవుడు తన
నామము కొరకు ఒక జనమును ఏర్పరచు కొనుటకు వారిని ఏలాగు మొదట కటాక్షించెనో
సుమెయోను వివరించి యున్నాడు.

15 ఇందుకు ప్రవక్తల వాక్యములు సరిపడి యున్నవి; ఎట్లనగా –
16 ఆ తరువాత నేను తిరిగి వచ్చెదను, మనుష్యులలో కడమవారును
నా నామము ఎవరికి పెట్టబడెనో
ఆ సమస్తమైన అన్యజనులును ప్రభువును వెదకునట్లు
17 పడిపోయిన దావీదు గుడారమును తిరిగి కట్టెదను,
దాని పాడైన వాటిని తిరిగి కట్టి దానిని నిలబెట్టెదనని
18 అనాది కాలము నుండి ఈ సంగతులను తెలియపరచిన ప్రభువు సెలవిచ్చు
చున్నాడు అని వ్రాయబడియున్నది.

19 కాబట్టి అన్యజనులలో నుండి దేవుని వైపు తిరుగుచున్న వారిని మనము కష్టపెట్టక,
20 విగ్రహ సంబంధమైన అపవిత్రతను, జారత్వమును, గొంతు పిసికి చంపినదానిని,
రక్తమును విసర్జించుటకు వారికి పత్రిక వ్రాసి పంపవలెనని నా అభిప్రాయము.
21 ఏలయనగా, సమాజ మందిరములలో ప్రతి విశ్రాంతిదినమున మోషే లేఖనములు
చదువుట వలన మునుపటి తరముల నుండి అతని నియమమును ప్రకటించువారు ప్రతి
పట్టణములో ఉన్నారని చెప్పెను.

Acts

39

We see from the words "purifying their hearts by faith," and the address of St. Peter, that justification by faith, and sanctification by the Holy Ghost, cannot be separated; and that both are the gift of God. We have great cause to bless God that we have heard the gospel. May we have that faith which the great Searcher of hearts approves, and attests by the seal of the Holy Spirit. Then our hearts and consciences will be purified from the guilt of sin, and we shall be freed from the burdens some try to lay upon the disciples of Christ. Paul and Barnabas showed by plain matters of fact, that God owned the preaching of the pure gospel to the Gentiles without the law of Moses; therefore to press that law upon them, was to undo what God had done. The opinion of James was, that the Gentile converts ought not to be troubled about Jewish rites, but that they should abstain from meats offered to idols, so that they might show their hatred of idolatry. Also, that they should be cautioned against fornication, which was not abhorred by the Gentiles as it should be, and even formed a part of some of their rites. They were counselled to abstain from things strangled, and from eating blood; this was forbidden by the law of Moses, and also here, from reverence to the blood of the sacrifices, which being then still offered, it would needlessly grieve the Jewish converts, and further prejudice the unconverted Jews. But as the reason has long ceased, we are left free in this, as in the like matters. Let converts be warned to avoid all appearances of the evils which they formerly practised, or are likely to be tempted to; and caution them to use Christian liberty with moderation and prudence.

The letter from the council. (22-35) Then pleased it the apostles
and elders, with the whole church, to send chosen men of their own
company to Antioch with Paul and Barnabas; namely, Judas surnamed
Barsabas, and Silas, chief men among the brethren: *23* And they wrote
letters by them after this manner; The apostles and elders and
brethren send greeting unto the brethren which are of the Gentiles
in Antioch and Syria and Cilicia: *24* Forasmuch as we have heard,
that certain which went out from us have troubled you with words,
subverting your souls, saying, Ye must be circumcised, and keep the
law: to whom we gave no such commandment: *25* It seemed good unto
us, being assembled with one accord, to send chosen men unto you
with our beloved Barnabas and Paul, *26* Men that have hazarded their
lives for the name of our Lord Jesus Christ. *27* We have sent therefore
Judas and Silas, who shall also tell you the same things by mouth.
28 For it seemed good to the Holy Ghost, and to us, to lay upon you
no greater burden than these necessary things; *29* That ye abstain
from meats offered to idols, and from blood, and from things strangled,
and from fornication: from which if ye keep yourselves, ye shall do
well. Fare ye well. *30* So when they were dismissed, they came to
Antioch: and when they had gathered the multitude together, they
delivered the epistle: *31* Which when they had read, they rejoiced for
the consolation. *32* And Judas and Silas, being prophets also
themselves, exhorted the brethren with many words, and confirmed
them. *33* And after they had tarried there a space, they were let go in
peace from the brethren unto the apostles. *34* Notwithstanding it
pleased Silas to abide there still. *35* Paul also and Barnabas continued
in Antioch, teaching and preaching the word of the Lord, with many
others also.

అన్యజనులలో నుండి వచ్చిన క్రైస్తవులకు ఉత్తరము

22 అప్పుడు సహోదరులలో ముఖ్యులైన బర్సబ్బా అను మారుపేరు గల యూదాను, సీలను తమలో ఏర్పరచుకొని, పౌలుతోను బర్నబాతోను అంతియొకయకు పంపుట యుక్తమని అపొస్తలులకును పెద్దలకును సంఘమంతటికిని తోచెను 23 వీరు వ్రాసి వారిచేత పంపినదేమనగా – అపొస్తలులను, పెద్దలైన సహోదరులును, అంతియొకయలోను, సిరియలోను, కిలికియలోను నివసించుచు అన్యజనులుగా నుండిన సహోదరులకు శుభము – 24 కొందరు మా యొద్ద నుండి వెళ్ళి తమ బోధ చేత మిమ్మును కలవరపరచి మీ మనస్సులను చెరుపుచున్నారని వింటిమి. వారికి మేమధికారమిచ్చి యుండలేదు. 25 గనుక మనుష్యులను ఏర్పరచి మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు పేరు కొరకు తమ్మును తాము అప్పగించుకొనిన బర్నబా, పౌలు అను మన ప్రియులతో కూడా 26 మీ యొద్దకు పంపుట యుక్తమని మాకందరికి ఏకాభిప్రాయము కలిగెను. 27 కాగా యూదాను సీలను పంపియున్నాము, వారును నోటి మాటతో ఈ సంగతులు మీకు తెలియజేతురు. 28 విగ్రహములకు అర్పించిన వాటిని, రక్తమును, గొంతు పిసికి చంపినదానిని, జారత్వమును విసర్జింపవలెను. 29 ఈ అవశ్యమైన వాటి కంటె ఎక్కువైన భారమును మీ మీద మోపకూడదని పరిశుద్ధాత్మకును మాకును తోచెను. వీటికి దూరముగా ఉండుటకు జాగ్రత్తపడితిరా అది మీకు మేలు. మీకు క్షేమము కలుగునుగాక. 30 అంతట వారు సెలవు పుచ్చుకొని అంతియొకయకు వచ్చి శిష్యులను సమకూర్చి ఆ పత్రిక యిచ్చిరి. 31 వారు దానిని చదువుకొని అందువలన ఆదరణ పొంది సంతోషించిరి. 32 మరియు యూదాయు సీలయు కూడా ప్రవక్తలై యుండినందున పెక్కు మాటలతో సహోదరులను ఆదరించి స్థిరపరచిరి 33 వారు అక్కడ కొంత కాలము గడిపి సహోదరుల యొద్ద నుండి 34 తమ్మును పంపిన వారి యొద్దకు వెళ్లుటకు సమాధానముతో సెలవు పుచ్చుకొనిరి. 35 అయితే పౌలును బర్నబాయు అంతియొకయలో నిలిచి ఇంక అనేకులతో కూడా ప్రభువు వాక్యము బోధించుచు, ప్రకటించుచునుండిరి.

Being warranted to declare themselves directed by the immediate influence of the Holy Ghost, the apostles and disciples were assured that it seemed good unto God the Holy Spirit, as well as to them, to lay upon the converts no other burden than the things before mentioned, which were necessary, either on their own account, or from present circumstances. It was a comfort to hear that carnal ordinances were no longer imposed on them, which perplexed the conscience, but could not purify or pacify it; and that those who troubled their minds were silenced, so that the peace of the church was restored, and that which threatened division was removed. All this was consolation for which they blessed God. Many others were at Antioch. Where many labour in the word and doctrine, yet there may be opportunity for us: the zeal and usefulness of others should stir us up, not lay us asleep.

Paul and Barnabas separate. (36-41) And some days after Paul said unto Barnabas, Let us go again and visit our brethren in every city where we have preached the word of the Lord, and see how they do. *37* And Barnabas determined to take with them John, whose surname was Mark. *38* But Paul thought not good to take him with them, who departed from them from Pamphylia, and went not with them to the work. *39* And the contention was so sharp between them, that they departed asunder one from the other: and so Barnabas took Mark, and sailed unto Cyprus; *40* And Paul chose Silas, and departed, being recommended by the brethren unto the grace of God. *41* And he went through Syria and Cilicia, confirming the churches.

పౌలు బర్నబాలు వేరగుట

36 కొన్ని దినములైన తరువాత – ఏ ఏ పట్టణములలో ప్రభువు వాక్యము ప్రచురపరచితిమో ఆయా ప్రతి పట్టణములో ఉన్న సహోదరుల యొద్దకు తిరిగి వెళ్లి వారే లాగున్నారో మనము చూతమని పౌలు బర్నబాతో ననెను. 37 అప్పుడు మార్కు అను మారుపేరు గల యోహానును వెంటబెట్టుకొని పోవుటకు బర్నబా ఇష్టపడెను. 38 అయితే పౌలు పంఫూలియలో పని కొరకు తమతో కూడ రాక తమ్మును విడచిన వానిని వెంటబెట్టుకొని పోవుట యుక్తము కాదని తలచెను. 39 వారిలో తీవ్రమైన వాదము కలిగినందున వారు ఒకనిని ఒకడు విడిచి వేరైపోయిరి. బర్నబా మార్కును వెంటబెట్టుకొని ఓడ ఎక్కి కుప్రకు వెళ్లెను. 40 పౌలు సీలను ఏర్పరచుకొని, సహోదరులచేత ప్రభువు కృపకు అప్పగించబడినవాడై బయలుదేరి, 41 సంఘములను స్థిరపరచుచు సిరియ కిలికియ దేశముల ద్వారా సంచారము చేయుచుండెను.

Here we have a private quarrel between two ministers, no less than Paul and Barnabas, yet made to end well. Barnabas wished his nephew John Mark to go with them. We should suspect ourselves of being partial, and guard against this in putting our relations forward. Paul did not think him worthy of the honour, nor fit for the service, who had departed from them without their knowledge, or without their consent: see ch. 13:13. Neither would yield, therefore there was no remedy but they must part. We see that the best of men are but men, subject to like passions as we are. Perhaps there were faults on both sides, as usual in such contentions. Christ's example alone, is a copy without a blot. Yet we are not to think it strange, if there are differences among wise and good men. It will be so while we are in this imperfect state; we shall never be all of one mind till we come to heaven. But what mischief the remainders of pride and passion which are found even in good men, do in the world, and do in the church! Many who dwelt at Antioch, who had heard but little of the devotedness and piety of Paul and Barnabas, heard of their dispute and separation; and thus it will be with ourselves, if we give way to contention. Believers must be constant in prayer, that they may never be led by the allowance of unholy tempers, to hurt the cause they really desire to serve. Paul speaks with esteem and affection both of Barnabas and Mark, in his epistles, written after this event. May all who profess thy name, O loving Saviour, be thoroughly reconciled by that love derived from thee which is not easily provoked, and which soon forgets and buries injuries.

ACTS 16

Paul takes Timothy to be his assistant. (1-5) Then came he to Derbe
and Lystra: and, behold, a certain disciple was there, named
Timotheus, the son of a certain woman, which was a Jewess, and
believed; but his father was a Greek: *2* Which was well reported of by
the brethren that were at Lystra and Iconium. *3* Him would Paul have
to go forth with him; and took and circumcised him because of the
Jews which were in those quarters: for they knew all that his father
was a Greek. *4* And as they went through the cities, they delivered
them the decrees for to keep, that were ordained of the apostles and
elders which were at Jerusalem. *5* And so were the churches
established in the faith, and increased in number daily.

16వ అధ్యాయము

తిమోతి లుస్త్రలో పౌలును కలిసికొనుట

పౌలు దెర్బేకును లుస్త్రకును వచ్చెను. అక్కడ తిమోతి అను ఒక శిష్యుడుండెను.
అతడు విశ్వసించిన ఒక యూదురాలి కుమారుడు. అతని తండ్రి గ్రీసు దేశస్థుడు. 2 అతడు
లుస్త్రలోను ఈకొనియలోను ఉన్న సహోదరుల వలన మంచి పేరు పొందిన వాడు.
3 అతడు తనతో కూడ బయలుదేరి రావలెనని పౌలు కోరి అతని తండ్రి గ్రీసు దేశస్థుడు
అని ఆ ప్రదేశములోని యూదులందరికి తెలియును గనుక వారిని బట్టి అతని తీసుకొని
సున్నతి చేయించెను. 4 వారు ఆయా పట్టణముల ద్వారా వెళ్లుచు, యెరూషలేములోనున్న
అపొస్తలులును పెద్దలును నిర్ణయించిన విధులను గైకొనుటకు వాటిని వారికి అప్పగించిరి.
5 కనుక సంఘములు విశ్వాసమందు స్థిరపడి అనుదినము లెక్కకు విస్తరించుచుండెను.

Well may the church look for much service from youthful ministers who set out in the same spirit as Timothy. But when men will submit in nothing, and oblige in nothing, the first elements of the Christian temper seem to be wanting; and there is great reason to believe that the doctrines and precepts of the gospel will not be successfully taught. The design of the decree being to set aside the ceremonial law, and its carnal ordinances, believers were confirmed in the Christian faith, because it set up a spiritual way of serving God, as suited to the nature both of God and man. Thus the church increased in numbers daily.

Paul proceeds to Macedonia, The conversion of Lydia. (6-15) Now
when they had gone throughout Phrygia and the region of Galatia,
and were forbidden of the Holy Ghost to preach the word in Asia,
7 After they were come to Mysia, they assayed to go into Bithynia:
but the Spirit suffered them not. *8* And they passing by Mysia came
down to Troas. *9* And a vision appeared to Paul in the night; There
stood a man of Macedonia, and prayed him, saying, Come over into
Macedonia, and help us. *10* And after he had seen the vision,
immediately we endeavoured to go into Macedonia, assuredly gathering
that the Lord had called us for to preach the gospel unto them.
11 Therefore loosing from Troas, we came with a straight course to
Samothracia, and the next day to Neapolis; *12* And from thence to
Philippi, which is the chief city of that part of Macedonia, and a colony:

Acts

41

and we were in that city abiding certain days. *13* And on the sabbath
we went out of the city by a river side, where prayer was wont to be
made; and we sat down, and spake unto the women which resorted
thither. *14* And a certain woman named Lydia, a seller of purple, of
the city of Thyatira, which worshipped God, heard us: whose heart
the Lord opened, that she attended unto the things which were spoken
of Paul. *15* And when she was baptized, and her household, she
besought us, saying, If ye have judged me to be faithful to the Lord,
come into my house, and abide there. And she constrained us.

ఆసియలో పౌలు ప్రయాణము

6 ఆసియలో వాక్యము చెప్పకూడదని పరిశుద్ధాత్మ వారిని ఆటంకపరచినందున
వారు ప్రుగియ గలతీయ ప్రదేశముల ద్వారా వెళ్లిరి. ముసియ దగ్గరకు వచ్చి బితూనియకు
వెళ్లుటకు ప్రయత్నము చేసిరి, గాని 7 యేసు యొక్క ఆత్మ వారిని వెళ్లనీయలేదు. 8 అంతట
వారు ముసియను దాటిపోయి త్రోయకు వచ్చిరి. 9 అప్పుడు మాసిదోనియ దేశస్థుడొకడు
నిలిచి నీవు మాసిదోనియకు వచ్చి మాకు సహాయము చేయుమని తనను వేడుకొనుచున్నట్టు
రాత్రివేళ పౌలునకు దర్శనము కలిగెను. 10 అతనికి ఆ దర్శనము కలిగినప్పుడు వారికి
సువార్త ప్రకటించుటకు దేవుడు మమ్మును పిలిచియున్నాడని మేము నిశ్చయించుకొని వెంటనే
మాసిదోనియకు బయలుదేరుటకు యత్నము చేసితిమి.

పౌలు మాసిదోనియకు వెళ్లుట – ఫిలిప్పీలో

11 కాబట్టి మేము త్రోయను విడిచి ఓడ యెక్కి తిన్నగా సమొత్రాకేకును, మరునాడు
నెయపొలికిని, అక్కడ నుండి ఫిలిప్పీకిని వచ్చితిమి. 12 మాసిదోనియ దేశములో ఆ
ప్రాంతమునకు అది ముఖ్య పట్టణమును, రోమీయుల ప్రవాసస్థానమునై యున్నది. మేము
కొన్నిదినములు ఆ పట్టణములో ఉంటిమి. 13 విశ్రాంతి దినమున గవిని దాటి నదీతీరమున
ప్రార్థన జరుగుననుకొని అక్కడకు వచ్చి కూర్చుండి కూడి వచ్చిన స్త్రీలతో మాటలాడుచుంటిమి.
14 అప్పుడు లూదియ అను దైవభక్తి గల ఒక స్త్రీ వినుచుండెను. ఆమె ఊదా రంగు పొడిని
అమ్ము తుయతైర పట్టణస్థురాలు. ప్రభువు ఆమె హృదయమును తెరచెను గనుక పౌలు
చెప్పిన మాటలయందు లక్ష్యముంచెను. 15 ఆమెయు ఆమె యింటివారును బాప్తిస్మము
పొందినప్పుడు ఆమె నేను ప్రభువు నందు విశ్వాసముగల దానినని మీరు ఎంచితే నా
యింటికి వచ్చియుండుడని వేడుకొని మమ్మును బలవంతము చేసెను.

The removals of ministers, and the dispensing the means of grace by them, are in particular under Divine conduct and direction. We must follow Providence: and whatever we seek to do, if that suffer us not, we ought to submit and believe to be for the best. People greatly need help for their souls, it is their duty to look out for it, and to invite those among them who can help them. And God's calls must be complied with readily. A solemn assembly the worshippers of God must have, if possible, upon the sabbath day. If we have not synagogues, we must be thankful for more private places, and resort to them; not forsaking the assembling together, as our opportunities are. Among the hearers of Paul was a woman, named Lydia. She had an honest calling, which the historian notices to her praise. Yet though she had a calling to mind, she found

time to improve advantages for her soul. It will not excuse us from religious duties, to say, We have a trade to mind; for have not we also a God to serve, and souls to look after? Religion does not call us from our business in the world, but directs us in it. Pride, prejudice, and sin shut out the truths of God, till his grace makes way for them into the understanding and affections; and the Lord alone can open the heart to receive and believe his word. We must believe in Jesus Christ; there is no coming to God as a Father, but by the Son as Mediator.

An evil spirit cast out, Paul and Silas scourged and imprisoned.
(16-24) And it came to pass, as we went to prayer, a certain damsel
possessed with a spirit of divination met us, which brought her
masters much gain by soothsaying: *17* The same followed Paul and
us, and cried, saying, These men are the servants of the most high
God, which shew unto us the way of salvation. *18* And this did she
many days. But Paul, being grieved, turned and said to the spirit, I
command thee in the name of Jesus Christ to come out of her. And
he came out the same hour. *19* And when her masters saw that the
hope of their gains was gone, they caught Paul and Silas, and drew
them into the marketplace unto the rulers, *20* And brought them to
the magistrates, saying, These men, being Jews, do exceedingly
trouble our city, *21* And teach customs, which are not lawful for us to
receive, neither to observe, being Romans. *22* And the multitude rose
up together against them: and the magistrates rent off their clothes,
and commanded to beat them. *23* And when they had laid many stripes
upon them, they cast them into prison, charging the jailor to keep
them safely: *24* Who, having received such a charge, thrust them into
the inner prison, and made their feet fast in the stocks.

16 మేము ప్రార్థనాస్థలమునకు వెళ్లుచుండగా పుతోను అను దయ్యము పట్టినదై,
సోదె చెప్పుట చేత తన యజమానులకు బహు లాభము సంపాదించుచున్న యొక చిన్నది
మాకు ఎదురుగా వచ్చెను. 17 ఆమె పౌలును మమ్మును వెంబడించి ఈ మనుష్యులు
సర్వోన్నతుడైన దేవుని దాసులు. వీరు మీకు రక్షణ మార్గము ప్రచురించువారై యున్నారని
కేకలు వేసి చెప్పెను. 18 ఆమె ఈలాగు అనేక దినములు చేయుచుండెను. గనుక పౌలు
వ్యాకులపడి దానివైపు తిరిగి నీవు ఈమెను వదలి పొమ్మని యేసుక్రీస్తు నామమున
ఆజ్ఞాపించుచున్నానని ఆ దయ్యముతో చెప్పెను. వెంటనే అది ఆమెను వదలి పోయెను.

పౌలు సీలలు చెరసాలలో వేయబడుట

19 ఆమె యజమానులు తమ లాభసాధనము పోయెనని చూచి పౌలును సీలను
పట్టుకొని గ్రామపు చావడిలోనికి అధికారుల యొద్దకు ఈడ్చుకొని పోయిరి. । 20 అంతట
న్యాయాధిపతులయొద్దకు వారిని తీసుకొని వచ్చి – ఈ మనుష్యులు యూదులైయుండి,
21 రోమీయులమైన మనము అంగీకరించుటకైనను చేయుట కైనను కూడని ఆచారములు
ప్రకటించుచు మన పట్టణము గలిబిలి చేయుచున్నారని చెప్పిరి. 22 అప్పుడు జనసమూహము
వారి మీదికి దొమ్మిగా వచ్చెను. న్యాయాధి పతులును వారి వస్త్రములాగివేసి వారిని
బెత్తములతో కొట్టవలెనని ఆజ్ఞాపించిరి. 23 వారు చాల దెబ్బలు కొట్టి వారిని చెరసాలలో
వేసి భద్రముగా కనిపెట్టవలెనని చెరసాల నాయకుని కాజ్ఞాపించిరి. 24 అతడు అట్టి ఆజ్ఞను
పొంది వారిని లోపలి చెరసాలలోనికి త్రోసి వారి కాళ్లకు బొండ వేసి బిగెంచెను.

Acts

42

అపొస్తలుల కార్యములు 16వ అధ్యాయము

Satan, though the father of lies, will declare the most important truths, when he can thereby serve his purposes. But much mischief is done to the real servants of Christ, by unholy and false preachers of the gospel, who are confounded with them by careless observers. Those who do good by drawing men from sin, may expect to be reviled as troublers of the city. While they teach men to fear God, to believe in Christ, to forsake sin, and to live godly lives, they will be accused of teaching bad customs.

The conversion of the jailer at Philippi. (25-34) And at midnight
Paul and Silas prayed, and sang praises unto God: and the prisoners
heard them. *26* And suddenly there was a great earthquake, so that
the foundations of the prison were shaken: and immediately all the
doors were opened, and every one's bands were loosed. *27* And the
keeper of the prison awaking out of his sleep, and seeing the prison
doors open, he drew out his sword, and would have killed himself,
supposing that the prisoners had been fled. *28* But Paul cried with a
loud voice, saying, Do thyself no harm: for we are all here. *29* Then
he called for a light, and sprang in, and came trembling, and fell down
before Paul and Silas, *30* And brought them out, and said, Sirs, what
must I do to be saved? *31* And they said, Believe on the Lord Jesus
Christ, and thou shalt be saved, and thy house. *32* And they spake
unto him the word of the Lord, and to all that were in his house.
33 And he took them the same hour of the night, and washed their
stripes; and was baptized, he and all his, straightway. *34* And when
he had brought them into his house, he set meat before them, and
rejoiced, believing in God with all his house.

25 అయితే మధ్య రాత్రి వేళ పౌలును సీలయు దేవునికి ప్రార్థించుచు కీర్తనలు
పాడుచుండిరి; ఖైదీలు వినుచుండిరి. 26 అప్పుడు అకస్మాత్తుగా మహా భూకంపము కలిగెను.
చెరసాల పునాదులు అదిరెను. వెంటనే తలుపులన్నియు తెరచుకొనెను. అందరి బంధకములు
ఊడెను. 27 అంతలో చెరసాల నాయకుడు మేలుకొని చెరసాల తలుపులన్నియు తెరచి
యుండుట చూచి ఖైదీలు పారిపోయిరనుకొని, కత్తి దూసి తన్ను తాను చంపుకొనబోయెను.
28 అప్పుడు పౌలు–నీవు ఏ హానియు చేసుకొనవద్దు. మేమందరము ఇక్కడనే యున్నామని
బిగ్గరగా చెప్పెను. 29 అతడు దీపము తెమ్మని చెప్పి, లోపలికి వచ్చి వణకుచు పౌలుకును
సీలకును సాగిలపడి, 30 వారిని వెలుపలికి తీసుకొని వచ్చి – అయ్యలారా, రక్షణ పొందుటకు
నేనేమి చేయవలెను? 31 అందుకు వారు – ప్రభువైన యేసు నందు విశ్వాసముంచుము.
అప్పుడు నీవు నీ ఇంటి వారును రక్షింపబడుదురని చెప్పి, 32 అతనికిని అతని ఇంట నున్న
వారి కందరికిని దేవుని వాక్యము బోధించిరి. 33 రాత్రి ఆ ఘడియలోనే అతడు వారిని
తీసుకొని వచ్చి వారి గాయములు కడిగెను. వెంటనే అతడును అతని ఇంటివారందరును
బాప్తిస్మము పొందిరి. 34 మరియు అతడు వారిని ఇంటికి తోడుకొని వచ్చి భోజనము పెట్టి
దేవుని యందు విశ్వాసముంచిన వాడై తన ఇంటి వారందరితో కూడ ఆనందించెను.

The consolations of God to his suffering servants are neither few nor small. How much more happy are true Christians than their prosperous enemies! As in the dark, so out of the depths, we may cry unto God. No place, no time is amiss for prayer, if the heart be lifted up to God. No trouble, however grievous, should hinder us from

praise. Christianity proves itself to be of God, in that it obliges us to be just to our own lives. Paul cried aloud to make the jailer hear, and to make him heed, saying, Do thyself no harm. All the cautions of the word of God against sin, and all appearances of it, and approaches to it, have this tendency. Man, woman, do not ruin thyself; hurt not thyself, and then none else can hurt thee; do not sin, for nothing but that can hurt thee. Even as to the body, we are cautioned against the sins which do harm to that. Converting grace changes people's language of and to good people and good ministers. How serious the jailer's inquiry! His salvation becomes his great concern; that lies nearest his heart, which before was furthest from his thoughts. It is his own precious soul that he is concerned about. Those who are thoroughly convinced of sin, and truly concerned about their salvation, will give themselves up to Christ. Here is the sum of the whole gospel, the covenant of grace in a few words; Believe in the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved, and thy house. The Lord so blessed the word, that the jailer was at once softened and humbled. He treated them with kindness and compassion, and, professing faith in Christ, was baptized in that name, with his family. The Spirit of grace worked such a strong faith in them, as did away further doubt; and Paul and Silas knew by the Spirit, that a work of God was wrought in them. When sinners are thus converted, they will love and honour those whom they before despised and hated, and will seek to lessen the suffering they before desired to increase. When the fruits of faith begin to appear, terrors will be followed by confidence and joy in God.

*Paul and Silas released. (35-40)*And when it was day, the
magistrates sent the serjeants, saying, Let those men go. *36* And the
keeper of the prison told this saying to Paul, The magistrates have
sent to let you go: now therefore depart, and go in peace. *37* But Paul
said unto them, They have beaten us openly uncondemned, being
Romans, and have cast us into prison; and now do they thrust us out
privily? nay verily; but let them come themselves and fetch us out.
38 And the serjeants told these words unto the magistrates: and they
feared, when they heard that they were Romans. *39* And they came
and besought them, and brought them out, and desired them to depart
out of the city. *40* And they went out of the prison, and entered into
the house of Lydia: and when they had seen the brethren, they
comforted them, and departed.

35 ఉదయమైనప్పుడు న్యాయాధిపతులు – ఆ మనుష్యులను విడుదల చేయుమని
చెప్పుటకు బంటులను పంపిరి. 36 చెరసాల నాయకుడీ మాటలు పౌలునకు తెలిపి మిమ్మును
విడుదలచేయుమని న్యాయాధిపతులు వర్తమానము పంపియున్నారు గనుక మీరిప్పుడు
బయలు దేరి సుఖముగా పొండని చెప్పెను. । 37 అయితే పౌలు – వారు న్యాయము
విచారింపకయే రోమీయులమైన మమ్మును బహిరంగముగా కొట్టించి చెరసాలలో వేయించి
ఇప్పుడు మమ్మును రహస్యముగా వెళ్లగొట్టుదురా ? మేము ఒప్పము, వారే వచ్చి మమ్మును
వెలుపలికి తీసుకొని పోవలయునని చెప్పెను. 38 ఆ బంటులు ఈ మాటలు
న్యాయాధిపతులకు తెలుపగా, వీరు రోమీయులని వారు విని భయపడి వచ్చి, 39 వారిని
బతిమాలు కొని వెలుపలికి తీసుకొని పోయి – పట్టణము విడిచి పొండని వారిని వేడుకొనిరి.
40 వారు చెరసాలలో నుండి వెలుపలికి వచ్చి లూదియ యింటికి వెళ్లిరి. అక్కడ సహోదరులను
చూచి ఆదరించి బయలుదేరిపోయిరి.

Acts

43

Paul, though willing to suffer for the cause of Christ, and without any desire to avenge himself, did not choose to depart under the charge of having deserved wrongful punishment, and therefore required to be dismissed in an honourable manner. It was not a mere point of honour that the apostle stood upon, but justice, and not to himself so much as to his cause. And when proper apology is made, Christians should never express personal anger, nor insist too strictly upon personal amends. The Lord will make them more than conquerors in every conflict; instead of being cast down by their sufferings, they will become comforters of their brethren.

ACTS 17

Paul at Thessalonica. (1-9) Now when they had passed through
Amphipolis and Apollonia, they came to Thessalonica, where was a
synagogue of the Jews: *2* And Paul, as his manner was, went in unto
them, and three sabbath days reasoned with them out of the
scriptures, *3* Opening and alleging, that Christ must needs have
suffered, and risen again from the dead; and that this Jesus, whom I
preach unto you, is Christ. *4* And some of them believed, and
consorted with Paul and Silas; and of the devout Greeks a great
multitude, and of the chief women not a few. *5* But the Jews which
believed not, moved with envy, took unto them certain lewd fellows of
the baser sort, and gathered a company, and set all the city on an
uproar, and assaulted the house of Jason, and sought to bring them
out to the people. *6* And when they found them not, they drew Jason
and certain brethren unto the rulers of the city, crying, These that
have turned the world upside down are come hither also; *7* Whom
Jason hath received: and these all do contrary to the decrees of Caesar,
saying that there is another king, one Jesus. *8* And they troubled the
people and the rulers of the city, when they heard these things. *9* And
when they had taken security of Jason, and of the other, they let them go.

17వ అధ్యాయము

థెస్సలొనీకలో

వారు అంఫిపొలి, అపొల్లోనియ పట్టణముల మీదుగా వెళ్లి థెస్సలొనీకకు వచ్చిరి.
అక్కడ యూదుల సమాజ మందిరమొకటి యుండెను. 2 కనుక పౌలు తన వాడుక చొప్పున
సమాజపు వారి యొద్దకు వెళ్లి, 3 క్రీస్తు శ్రమ పడి మృతులలో నుండి లేచుట ఆవశ్యకమనియు,
నేను మీకు ప్రచురము చేయు యేసే క్రీస్తయి యున్నాడనియు లేఖనములలో నుండి
దృష్టాంతములనెత్తి విప్పిచెప్పుచు వారితో మూడు వారములు అనగా మూడు విశ్రాంతి
దినములు తర్కించుచుండెను. 4 వారిలో కొందరును భక్తిపరులగు గ్రీసు దేశస్థులలో
చాలమందియు ప్రముఖులును ఘనత గల స్త్రీలలో అనేకులును ఒప్పుకొని పౌలుతోను
సీలతోను కలిసికొనిరి. 5 అయితే యూదులు మత్సరపడి, పని పాటలు లేక తిరుగు
కొందరు దుష్టులను వెంట పెట్టుకొని గుంపు గూర్చి పట్టణమెల్ల అల్లరి చేయుచు, యాసోను
యింటి మీద పడి వారిని జనుల సభ యెదుటికి తీసుకొని వచ్చుటకు యత్నము చేసిరి.
6 అయితే వారు కనబడనందున యాసోనును, కొందరు సహోదరులను ఆ పట్టణపు
అధికారుల యొద్దకు ఈడ్చుకొనిపోయి – భూలోకమును తలక్రిందు చేసిన వీరు ఇక్కడికి

కూడ వచ్చియున్నారు; యాసోను వీరిని చేర్చుకొనియున్నాడు. 7 వీరందరు యేసు అను
వేరొక రాజున్నాడని చెప్పి, కైసరు చట్టములకు విరోధముగా నడచు కొనువారు అని కేకలు
వేసిరి. 8 ఈ మాటలు వినుచున్న జనసమూహమును, పట్టణపు అధికారులను కలవరపరచిరి.
9 వారు యాసోను నొద్దను, మిగిలిన వారి వద్దను జామీను తీసుకొని వారిని విడుదల చేసిరి.

The drift and scope of Paul's preaching and arguing, was to prove that Jesus is the Christ. He must needs suffer for us, because he could not otherwise purchase our redemption for us; and he must needs have risen again, because he could not otherwise apply the redemption to us. We are to preach concerning Jesus that he is Christ; therefore we may hope to be saved by him, and are bound to be ruled by him. The unbelieving Jews were angry, because the apostles preached to the Gentiles, that they might be saved. How strange it is, that men should grudge others the privileges they will not themselves accept! Neither rulers nor people need be troubled at the increase of real Christians, even though turbulent spirits should make religion the pretext for evil designs. Of such let us beware, from such let us withdraw, that we may show a desire to act aright in society, while we claim our right to worship God according to our consciences.

The noble conduct of the Bereans. (10-15) And the brethren
immediately sent away Paul and Silas by night unto Berea: who coming
thither went into the synagogue of the Jews. *11* These were more
noble than those in Thessalonica, in that they received the word
with all readiness of mind, and searched the scriptures daily, whether
those things were so. *12* Therefore many of them believed; also of
honourable women which were Greeks, and of men, not a few. *13* But
when the Jews of Thessalonica had knowledge that the word of God
was preached of Paul at Berea, they came thither also, and stirred up
the people. *14* And then immediately the brethren sent away Paul to
go as it were to the sea: but Silas and Timotheus abode there still.
15 And they that conducted Paul brought him unto Athens: and
receiving a commandment unto Silas and Timotheus for to come to
him with all speed, they departed

10 వెంటనే సహోదరులు రాత్రివేళ పౌలును సీలను బెరకు పంపించిరి. వారు
వచ్చి యూదుల సమాజమందిరములో ప్రవేశించిరి. 11 వీరు థెస్సలోనీకలో ఉన్న వారికంటె
ఘనులైయుండిరి గనుక ఆసక్తితో వాక్యమును అంగీకరించి, పౌలును సీలయును చెప్పిన
సంగతులు ఆలాగున్నవో లేవో అని ప్రతి దినమును లేఖనములు పరిశోధించుచు వచ్చిరి.
12 అందుచేత వారిలో అనేకులును, ఘనతగల గ్రీసు దేశస్థులైన స్త్రీలలోను పురుషులలోను
చాలమంది విశ్వసించిరి. 13 అయితే బెరలోకూడ పౌలు దేవుని వాక్యము
ప్రచురించుచున్నాడని థెస్సలొనీకలో ఉండు యూదులు తెలిసికొని అక్కడికిని వచ్చి
జనసమూహములను రేపి కలవరపరచిరి. 14 వెంటనే సహోదరులు పౌలును సముద్రము
వరకు వెళ్లుమని పంపిరి; అయితే సీలయు తిమోతియు అక్కడనే నిలిచిపోయిరి.
15 పౌలును సాగనంప వెళ్లినవారు అతనిని ఏథెన్సు పట్టణము వరకు తోడుకొని వచ్చి,
సీలయు తిమోతియు సాధ్యయమైనంత శీఘ్రముగా అతని యొద్దకు రావలెనని ఆజ్ఞపొంది
బయలుదేరి పోయిరి.

Acts

44

The Jews in Berea applied seriously to the study of the word preached unto them. They not only heard Paul preach on the sabbath, but daily searched the Scriptures, and compared what they read with the facts related to them. The doctrine of Christ does not fear inquiry; advocates for his cause desire no more than that people will fully and fairly examine whether things are so or not. Those are truly noble, and likely to be more and more so, who make the Scriptures their rule, and consult them accordingly. May all the hearers of the gospel become like those of Berea, receiving the word with readiness of mind, and searching the Scriptures daily, whether the things preached to them are so.

Paul at Athens. (16-21) Now while Paul waited for them at Athens,
his spirit was stirred in him, when he saw the city wholly given to
idolatry. *17* Therefore disputed he in the synagogue with the Jews,
and with the devout persons, and in the market daily with them that
met with him. *18* Then certain philosophers of the Epicureans, and of
the Stoicks, encountered him. And some said, What will this babbler
say? other some, He seemeth to be a setter forth of strange gods:
because he preached unto them Jesus, and the resurrection. *19* And
they took him, and brought him unto Areopagus, saying, May we know
what this new doctrine, whereof thou speakest, is? *20* For thou bringest
certain strange things to our ears: we would know therefore what
these things mean. *21* (For all the Athenians and strangers which
were there spent their time in nothing else, but either to tell, or to
hear some new thing.)

ఏథెన్సులో

16 పౌలు ఏథెన్సులో వారి కొరకు కనిపెట్టుకొనియుండగా, ఆ పట్టణము
విగ్రహములతో నిండియుండుట చూచినందున అతని ఆత్మ పరితాపము పట్ట లేక
పోయెను. 17 కాబట్టి సమాజ మందిరములలో యూదులతోను, భక్తిపరులైన వారితోను
ప్రతి దినమున సంత వీధులలో తన్ను కలుసుకొను వారితో తర్కములాడుచుండెను.
18 ఎపికూరీయులలోను స్తోయికులలోను ఉన్న కొందరు జ్ఞానులతనితో వాదించిరి. కొందరు
ఈ వదరుబోతు చెప్పునది ఏమిటని చెప్పుకొనిరి. అతడు యేసును గూర్చియు,
పునరుత్థానమును గూర్చియు ప్రకటించెను గనుక మరికొందరు – వీడు అన్యదేవతలను
అనగా దయ్యములను ప్రచురించుచున్నాడని చెప్పుకొనిరి. 19 అంతటవారు అతని వెంట
బెట్టుకొని అరేయొపగు అను సభ యొద్దకు తీసుకొని పోయి – నీవు చేయుచున్న ఈ
నూతన బోధ ఎట్టిదో మేము తెలుసుకొనవచ్చునా? 20 కొన్ని క్రొత్త సంగతులు మా చెవికి
వినిపించుచున్నావు గనుక వీటి భావమేమో మేము తెలిసికొన గోరుచున్నామని చెప్పిరి.
21 ఏథెన్సు వారందరును, అక్కడ నివసించు పరదేశులును ఏదో యొక క్రొత్త సంగతి
చెప్పుట యందును వినుటయందును మాత్రమే తమ కాలము గడుపుచుండెడి వారు.

Athens was then famed for polite learning, philosophy, and the fine arts; but none are more childish and superstitious, more impious, or more credulous, than some persons, deemed eminent for learning and ability. It was wholly given to idolatry. The zealous advocate for the cause of Christ will be ready to plead for it in all companies, as occasion offers. Most of these learned men took no notice of Paul; but some, whose

principles were the most directly contrary to Christianity, made remarks upon him. The apostle ever dwelt upon two points, which are indeed the principal doctrines of Christianity, Christ and a future state; Christ our way, and heaven our end. They looked on this as very different from the knowledge for many ages taught and professed at Athens; they desire to know more of it, but only because it was new and strange. They led him to the place where judges sat who inquired into such matters. They asked about Paul's doctrine, not because it was good, but because it was new. Great talkers are always busy-bodies. They spend their time in nothing else, and a very uncomfortable account they have to give of their time who thus spend it. Time is precious, and we are concerned to employ it well, because eternity depends upon it, but much is wasted in unprofitable conversation.

He preaches there. (22-31) Then Paul stood in the midst of Mars' hill, and said, Ye men of Athens, I perceive that in all things ye are too superstitious. *23* For as I passed by, and beheld your devotions, I found an altar with this inscription, TO THE UNKNOWN GOD. Whom therefore ye ignorantly worship, him declare I unto you. *24* God that made the world and all things therein, seeing that he is Lord of heaven and earth, dwelleth not in temples made with hands; *25* Neither is worshipped with men's hands, as though he needed any thing, seeing he giveth to all life, and breath, and all things; *26* And hath made of one blood all nations of men for to dwell on all the face of the earth, and hath determined the times before appointed, and the bounds of their habitation; *27* That they should seek the Lord, if haply they might feel after him, and find him, though he be not far from every one of us: *28* For in him we live, and move, and have our being; as certain also of your own poets have said, For we are also his offspring. *29* Forasmuch then as we are the offspring of God, we ought not to think that the Godhead is like unto gold, or silver, or stone, graven by art and man's device. *30* And the times of this ignorance God winked at; but now commandeth all men every where to repent: *31* Because he hath appointed a day, in the which he will judge the world in righteousness by that man whom he hath ordained; whereof he hath given assurance unto all men, in that he hath raised him from the dead.

అరేయొపగు సభలో పౌలు మాటలాడుట

22. పౌలు అరేయొపగు మధ్య నిలిచి చెప్పినదేమనగా, ఏథెన్సు వారలారా, మీరు సమస్త విషయములలో అతి దేవతాభక్తి గలవారై యున్నట్లు నాకు కనబడుచున్నది. 23 నేను సంచరించుచు మీ దేవతా ప్రతిమలను చూచుచుండగా, ఒక బలిపీఠము నాకు కనబడెను. – దాని మీద– తెలియబడని దేవునికి అని వ్రాయబడియున్నది. కాబట్టి మీరు తెలియక దేని యందు భక్తి కలిగి యున్నారో దానినే నేను మీకు ప్రచుర పరచుచున్నాను. 24 జగత్తును అందలి సమస్తమును, నిర్మించిన దేవుడు తానే ఆకాశమునకును భూమికిని ప్రభువైయున్నందువలన హస్తకృతములైన ఆలయములో నివసింపడు. 25 ఆయన అందరికిని జీవమును ఊపిరిని సమస్తమును దయచేయువాడు గనుక తనకు ఏదైనను కొదువ యున్నట్టు మనుష్యుల చేతులలో సేవింపబడువాడు కాడు. 26 మరియు యావద్భూమి మీద

Acts

45

అపొస్తలుల కార్యములు 17వ అధ్యాయము

కాపురముండుటకు ఆయన యొకని నుండి ప్రతి జాతి మనుష్యులను సృష్టించి, వారు ఒకవేళ దేవునిని తడవులాడి కనుగొందురేమోయని తన్ను వెదకు నిమిత్తము నిర్ణయ కాలమును, వారి నివాస స్థలము యొక్క పొలిమేరలను ఏర్పరచెను. 27 ఆయన మనలో ఎవరికిని దూరముగా ఉండువాడు కాడు. 28 మనమాయన యందు బ్రతుకు చున్నాము, చలించు చున్నాము, ఉనికి కలిగియున్నాము. అటువలె మన మాయన సంతానమని మీ కవీశ్వరులలో కొందరును చెప్పుచున్నారు. 29 కాబట్టి మనము దేవుని సంతానమై యుండి మనుష్యుల చమత్కార కల్పనల వలన మలచబడిన బంగారమునైనను వెండినైనను రాతినైనను దేవత్వము పోలియున్నదని తలంపకూడదు. 30 ఆ అజ్ఞాన కాలములను దేవుడు చూచి చూడనట్లుగా నుండెను. ఇప్పుడైతే అంతటను అందరును మారుమనస్సు పొందవలెనని మనుష్యులకు ఆజ్ఞాపించుచున్నాడు. 31 ఎందుకనగా, తాను నియమించిన మనుష్యుని చేత నీతిని అనుసరించి భూలోకమునకు తీర్పు తీర్చబోయెడి యొక దినమును నిర్ణయించి యున్నాడు. మృతులలో నుండి ఆయనను లేపి యుండినందున దీని నమ్ముటకు అందరికిని ఆధారము కలుగజేసి యున్నాడు.

Here we have a sermon to heathens, who worshipped false gods, and were without the true God in the world; and to them the scope of the discourse was different from what the apostle preached to the Jews. In the latter case, his business was to lead his hearers by prophecies and miracles to the knowledge of the Redeemer, and faith in him; in the former, it was to lead them, by the common works of providence, to know the Creator, and worship Him. The apostle spoke of an altar he had seen, with the inscription, "TO THE UNKNOWN GOD." This fact is stated by many writers. After multiplying their idols to the utmost, some at Athens thought there was another god of whom they had no knowledge. And are there not many now called Christians, who are zealous in their devotions, yet the great object of their worship is to them an unknown God? Observe what glorious things Paul here says of that God whom he served, and would have them to serve. The Lord had long borne with idolatry, but the times of this ignorance were now ending, and by his servants he now commanded all men every where to repent of their idolatry. Each sect of the learned men would feel themselves powerfully affected by the apostle's discourse, which tended to show the emptiness or falsity of their doctrines.

The scornful conduct of the Athenians. (32-34) And when they heard of the resurrection of the dead, some mocked: and others said, We will hear thee again of this matter. *33* So Paul departed from among them. *34* Howbeit certain men clave unto him, and believed: among the which was Dionysius the Areopagite, and a woman named Damaris, and others with them.

32 మృతుల పునరుత్థానము గురించి వారు వినినప్పుడు, కొందరు అపహస్యము చేసిరి, మరికొందరు – దీని గూర్చి నీవు చెప్పునది మరి ఇంకొకసారి విందుమని చెప్పిరి. 33 అలాగుండగా పౌలు వారి మధ్య నుండి వెళ్లిపోయెను. 34 అయితే కొందరు మనుష్యులు అతనిని హత్తుకొని విశ్వసించిరి. వారిలో అరేయొపగీతుడైన దియొనూసియు, దమరి అను ఒక స్త్రీయు, వీరితో కూడ మరికొందరును యుండిరి.

The apostle was treated with more outward civility at Athens than in some other places; but none more despised his doctrine, or treated it with more indifference. Of all subjects, that which deserves the most attention gains the least. But those who scorn, will have to bear the consequences, and the word will never be useless. Some will be found, who cleave to the Lord, and listen to his faithful servants. Considering the judgement to come, and Christ as our Judge, should urge all to repent of sin, and turn to Him. Whatever matter is used, all discourses must lead to Him, and show his authority; our salvation, and resurrection, come from and by Him.

ACTS 18

Paul at Corinth, with Aquila and Priscilla. (1-6) After these things
Paul departed from Athens, and came to Corinth; *2* And found a certain
Jew named Aquila, born in Pontus, lately come from Italy, with his
wife Priscilla; (because that Claudius had commanded all Jews to
depart from Rome:) and came unto them. *3* And because he was of
the same craft, he abode with them, and wrought: for by their
occupation they were tentmakers. *4* And he reasoned in the synagogue
every sabbath, and persuaded the Jews and the Greeks. *5* And when
Silas and Timotheus were come from Macedonia, Paul was pressed in
the spirit, and testified to the Jews that Jesus was Christ. *6* And
when they opposed themselves, and blasphemed, he shook his
raiment, and said unto them, Your blood be upon your own heads; I
am clean: from henceforth I will go unto the Gentiles.

18వ అధ్యాయము

కొరింథులో

అటు తర్వాత పౌలు ఏథెన్సు నుండి బయలు దేరి కొరింథునకు వచ్చి పొంతు
వంశీయుడైన అకుల అను యొక యూదుని అతని భార్యయైన ప్రిస్కిల్లను కనుగొని వారి
యొద్దకు వెళ్లెను 2 యూదులందరు రోమా విడిచి వెళ్లిపోవలెనని క్లౌదియ చక్రవర్తి
ఆజ్ఞాపించినందున వారు ఇటలీ నుండి క్రొత్తగా వచ్చినవారు. 3 వారు వృత్తికి డేరాలు
కుట్టువారు. పౌలు అదే వృత్తి కలవాడు గనుక వారితో కాపురముండెను. వారు కలిసి పని
చేయుచుండిరి. 4 అతడు ప్రతి విశ్రాంతిదినమున సమాజమందిరములో తర్కించుచు,
యూదులను గ్రీసు దేశస్థులను ఒప్పించుచు నుండెను. 5 సీలయు తిమోతియు మాసిదోనియ
నుండి వచ్చినప్పుడు పౌలు వాక్యము బోధించుటయందు ఆతురత గలవాడై యేసే క్రీస్తని
యూదులకు దృఢముగా సాక్ష్యమిచ్చుచుండెను. 6 వారు ఎదురాడి దూషించినప్పుడు, అతడు
తన వస్త్రములు దులుపుకొని, మీ రక్తము మీ తల మీదనే యుండును. మీ నాశనమునకు
మీరే ఉత్తరవాదులు. నేను నిర్దోషిని; ఇక మీదట అన్యజనులయొద్దకు పోవుదునని వారితో చెప్పి,

Though Paul was entitled to support from the churches he planted, and from the people to whom he preached, yet he worked at his calling. An honest trade, by which a man may get his bread, is not to be looked upon with contempt by any. It was the custom of the Jews to bring up their children to some trade, though they gave them learning or estates. Paul was careful to prevent prejudices, even the most unreasonable. The love of

Acts

అపొస్తలుల కార్యములు 18వ అధ్యాయము

Christ is the best bond of the saints; and the communings of the saints with each other, sweeten labour, contempt, and even persecution. Most of the Jews persisted in contradicting the gospel of Christ, and blasphemed. They would not believe themselves, and did all they could to keep others from believing. Paul hereupon left them. He did not give over his work; for though Israel be not gathered, Christ and his gospel shall be glorious. The Jews could not complain, for they had the first offer. When some oppose the gospel, we must turn to others. Grief that many persist in unbelief should not prevent gratitude for the conversion of some to Christ.

He continues to preach at Corinth. (7-11) And he departed thence,
and entered into a certain man's house, named Justus, one that
worshipped God, whose house joined hard to the synagogue. *8* And
Crispus, the chief ruler of the synagogue, believed on the Lord with
all his house; and many of the Corinthians hearing believed, and
were baptized. *9* Then spake the Lord to Paul in the night by a vision,
Be not afraid, but speak, and hold not thy peace: *10* For I am with
thee, and no man shall set on thee to hurt thee: for I have much
people in this city. *11* And he continued there a year and six months,
teaching the word of God among them.

7 అక్కడ నుండి వెళ్లి దేవుని యందు భక్తి గల తీతుయు యూస్తు అను ఒకని
యింటికి వచ్చెను. అతని యిల్లు సమాజ మందిరమును ఆనుకొని యుండెను. 8 ఆ
సమాజ మందిరపు అధికారియైన క్రిస్పు తన యింటి వారందరితో కూడ ప్రభువునందు
విశ్వాస ముంచెను. మరియు కొరింథీయులలో అనేకులు విని విశ్వసించి బాప్తిస్మము పొందిరి.
9 రాత్రివేళ దర్శనమందు ప్రభువు – నీవు భయపడక మాటలాడుము, మౌనముగా
నుండకుము, 10 నేను నీకు తోడైయున్నాను. నీకు హాని చేయుటకు నీ మీదికి ఎవడును
రాడు; ఈ పట్టణములో నాకు బహుజన మున్నదని పౌలుతో చెప్పగా, 11 అతడు వారి
మధ్య దేవుని వాక్యము బోధించుచు ఒక సంవత్సరము మీద ఆరు నెలలు అక్కడ నివసించెను.

The Lord knows those that are his, yea, and those that shall be his; for it is by his work upon them that they become his. Let us not despair concerning any place, when even in wicked Corinth Christ had much people. He will gather in his chosen flock from the places where they are scattered Thus encouraged, the apostle continued at Corinth, and a numerous and flourishing church grew up.

Paul before Gallio. (12-17) And when Gallio was the deputy of
Achaia, the Jews made insurrection with one accord against Paul,
and brought him to the judgment seat, *13* Saying, This fellow
persuadeth men to worship God contrary to the law. *14* And when
Paul was now about to open his mouth, Gallio said unto the Jews, If
it were a matter of wrong or wicked lewdness, O ye Jews, reason
would that I should bear with you: *15* But if it be a question of words
and names, and of your law, look ye to it; for I will be no judge of such
matters. *16* And he drave them from the judgment seat. *17* Then all
the Greeks took Sosthenes, the chief ruler of the synagogue, and
beat him before the judgment seat. And Gallio cared for none of those
things.

గల్లియోను పౌలు

12 గల్లియోను అకయకు అధిపతిగా ఉన్నప్పుడు యూదులు ఏకీభవించి పౌలు మీదికి లేచి న్యాయపీఠము యెదుటకు అతనిని తీసుకొని వచ్చి, 13 వీడు ధర్మశాస్త్ర మునకు వ్యతిరిక్తముగ దేవుని ఆరాధించుటకు జనులను ప్రేరేపించుచున్నాడని చెప్పిరి. 14 పౌలు నోరు తెరచి మాటలాడు బోవుచుండగా, గల్లియోను – యూదులారా, ఇది యొక అన్యాయము గాని చెడ్డ నేరము గానియైన యెడల నేను మీ మాట సహనముగా వినుట న్యాయమే. 15 ఇది ఏదో ఒక ఉపదేశమును పేళ్లను మీ ధర్మశాస్త్రమును గూర్చిన వాదమైతే మీరే దాని చూచుకొనుడి; ఈలాటి సంగతులను గూర్చి విమర్శ చేయుటకు నాకు మనస్సు లేదని యూదులతో చెప్పి, 16 వారిని న్యాయ పీఠము యెదుట నుండి తోలివేసెను. 17 అప్పుడందరు సమాజమందిరపు అధికారియైన సోస్తెనేసును పట్టుకొని న్యాయపీఠము యెదుట కొట్టసాగిరి. అయితే గల్లియోను వీటిలో ఏ సంగతిని గూర్చియు లక్ష్యపెట్టలేదు.

Paul was about to show that he did not teach men to worship God contrary to law; but the judge would not allow the Jews to complain to him of what was not within his office. It was right in Gallio that he left the Jews to themselves in matters relating to their religion, but yet would not let them, under pretence of that, persecute another. But it was wrong to speak slightly of a law and religion which he might have known to be of God, and which he ought to have acquainted himself with. In what way God is to be worshipped, whether Jesus be the Messiah, and whether the gospel be a Divine revelation, are not questions of words and names, they are questions of vast importance. Gallio spoke as if he boasted of his ignorance of the Scriptures, as if the law of God was beneath his notice. Gallio cared for none of these things. If he cared not for the affronts of bad men, it was commendable; but if he concerned not himself for the abuses done to good men, his indifference was carried too far. And those who see and hear of the sufferings of God's people, and have no feeling with them, or care for them, who do not pity and pray for them, are of the same spirit as Gallio, who cared for none of these things.

He visits Jerusalem. (18-23) And Paul after this tarried there yet a good while, and then took his leave of the brethren, and sailed thence into Syria, and with him Priscilla and Aquila; having shorn his head in Cenchrea: for he had a vow. *19* And he came to Ephesus, and left them there: but he himself entered into the synagogue, and reasoned with the Jews. *20* When they desired him to tarry longer time with them, he consented not; *21* But bade them farewell, saying, I must by all means keep this feast that cometh in Jerusalem: but I will return again unto you, if God will. And he sailed from Ephesus. *22* And when he had landed at Caesarea, and gone up, and saluted the church, he went down to Antioch. *23* And after he had spent some time there, he departed, and went over all the country of Galatia and Phrygia in order, strengthening all the disciples.

పౌలు సిరియకు తిరిగి వచ్చుట

18 పౌలు యింకను బహు దినములక్కడ యుండిన తరువాత సహోదరుల యొద్ద సెలవు పుచ్చుకొని, తనకు మ్రొక్కుబడి యున్నదున కెంక్రేయలో తలవెండ్రుకలు కత్తిరించుకొని ఓడ యెక్కి సిరియకు బయలు దేరెను. ప్రిస్కిల్ల అకుల అను వారు అతనితో కూడ వెళ్లిరి.

19 వారు ఎఫెసుకు వచ్చినప్పుడు అతడు వారినక్కడ విడిచి పెట్టి, తాను మాత్రము సమాజ మందిరములో ప్రవేశించి యూదులతో తర్కించుచుండెను. 20 వారంకను కొంతకాలము ఉండుమని అతని వేడుకొనగా, 21 అతడు ఒప్పక – దేవుని చిత్తమైతే మీయొద్దకు తిరిగి వత్తునని చెప్పి వారి యొద్ద సెలవు పుచ్చుకొని ఓడ యెక్కి ఎఫెసునుండి బయలుదేరెను. 22 తరువాత కైసరయ రేవులో దిగి యెరూషలేమునకు వెళ్లి సంఘపువారిని కుశలమడిగి అంతియొకయకు వచ్చెను. 23 అక్కడ కొంత కాలముండిన తరువాత బయలు దేరి, వరుసగా గలతీయ ప్రాంతమందును, ఫ్రుగియ యందును సంచరించుచు శిష్యులనందరిని స్థిరపరచెను.

While Paul found he laboured not in vain, he continued labouring. Our times are in God's hand; we purpose, but he disposes; therefore we must make all promises with submission to the will of God; not only if providence permits, but if God does not otherwise direct our motions. A very good refreshment it is to a faithful minister, to have for awhile the society of his brethren. Disciples are compassed about with infirmity; ministers must do what they can to strengthen them, by directing them to Christ, who is their Strength. Let us earnestly seek, in our several places, to promote the cause of Christ, forming plans that appear to us most proper, but relying on the Lord to bring them to pass if he sees good.

*Apollos teaches at Ephesus and in Achaia. (24-28)*And a certain Jew named Apollos, born at Alexandria, an eloquent man, and mighty in the scriptures, came to Ephesus. *25* This man was instructed in the way of the Lord; and being fervent in the spirit, he spake and taught diligently the things of the Lord, knowing only the baptism of John. *26* And he began to speak boldly in the synagogue: whom when Aquila and Priscilla had heard, they took him unto them, and expounded unto him the way of God more perfectly. *27* And when he was disposed to pass into Achaia, the brethren wrote, exhorting the disciples to receive him: who, when he was come, helped them much which had believed through grace: *28* For he mightily convinced the Jews, and that publickly, shewing by the scriptures that Jesus was Christ.

ఎఫెసులోని అపొల్లో

24 అలెక్సంద్రియ వాడైన అపొల్లో అను నొక యూదుడు ఎఫెసునకు వచ్చెను. అతడు విద్వాంసుడును లేఖనములయందు ప్రవీణుడునై యుండెను. 25 అతడు ప్రభువు మార్గము విషయమై ఉపదేశము పొంది, తన ఆత్మ యందు తీవ్ర పడి యోహాను బాప్తిస్మము మాత్రమే తెలిసికొనిన వాడైనను, యేసుని గూర్చిన సంగతులు వివరముగా చెప్పి, బోధించుచు సమాజమందిరములలో ధైర్యముగా మాటలాడనారంభించెను. 26 ప్రిస్కిల్ల అకులయు విని అతని చేర్చుకొని దేవుని మార్గము మరి పూర్తిగా అతనికి విశదపరచిరి. 27 తరువాత అతడు అకయకు పోదలచుకొన్నప్పుడు, అతనిని చేర్చుకొనవలెనని సహోదరులను ప్రోత్సాహ పరచుచు అక్కడి శిష్యులకు వ్రాసిరి. అతడక్కడికి వచ్చి కృప చేత విశ్వసించిన వారికి చాల సహాయము చేసెను. 28 యేసే క్రీస్తని లేఖనముల ద్వారా అతడు దృష్టాంత పరచి యూదుల వాదమును బహిరంగముగాను, గట్టిగాను ఖండించుచు వచ్చెను.

Apollos taught in the gospel of Christ, as far as John's ministry would carry him, and no further. We cannot but think he had heard of Christ's death and resurrection, but he was not informed as to the mystery of them. Though he had not the miraculous gifts of the Spirit, as the apostles, he made use of the gifts he had. The dispensation of the Spirit, whatever the measure of it may be, is given to every man to profit withal. He was a lively, affectionate preacher; fervent in spirit. He was full of zeal for the glory of God and the salvation of precious souls. Here was a complete man of God, thoroughly furnished for his work. Aquila and Priscilla encouraged his ministry, by attendance upon it. They did not despise Apollos themselves, or undervalue him to others; but considered the disadvantages he had laboured under. And having themselves got knowledge in the truths of the gospel by their long intercourse with Paul, they told what they knew to him. Young scholars may gain a great deal by converse with old Christians. Those who do believe through grace, yet still need help. As long as they are in this world, there are remainders of unbelief, and something lacking in their faith to be perfected, and the work of faith to be fulfilled. If the Jews were convinced that Jesus is Christ, even their own law would teach them to hear him. The business of ministers is to preach Christ. Not only to preach the truth, but to prove and defend it, with meekness, yet with power.

ACTS 19

Paul instructs the disciples of John at Ephesus. (1-7) And it came to pass, that, while Apollos was at Corinth, Paul having passed through the upper coasts came to Ephesus: and finding certain disciples, *2* He said unto them, Have ye received the Holy Ghost since ye believed? And they said unto him, We have not so much as heard whether there be any Holy Ghost. *3* And he said unto them, Unto what then were ye baptized? And they said, Unto John's baptism. *4* Then said Paul, John verily baptized with the baptism of repentance, saying unto the people, that they should believe on him which should come after him, that is, on Christ Jesus. *5* When they heard this, they were baptized in the name of the Lord Jesus. *6* And when Paul had laid his hands upon them, the Holy Ghost came on them; and they spake with tongues, and prophesied. *7* And all the men were about twelve.

19వ అధ్యాయము

ఎఫెసులో బాప్తిస్మమిచ్చు యోహాను శిష్యులు

అపొల్లో కొరింథులో నున్నపుడు జరిగిన దేమనగా, పౌలుపై ప్రదేశములలో సంచరించి ఎఫెసునకు వచ్చి, కొందరు శిష్యులను చూచి – మీరు విశ్వసించినప్పుడు పరిశుద్ధాత్మను పొందితిరా ? అని వారి నడుగగా, 2 వారు – పరిశుద్ధాత్ముడున్నాడన్న సంగతియే మేము వినలేదని చెప్పిరి. 3 అప్పుడతడు – ఆలాగైతే మీరు దేనిని బట్టి బాప్తిస్మము పొందితిరని అడుగగా, వారు – యోహాను బాప్తిస్మమును బట్టియే అని చెప్పిరి. 4 అందుకు పౌలు – యోహాను తన వెనుక వచ్చు వాని యందు అనగా యేసునందు విశ్వాసముంచవలెనని ప్రజలతో చెప్పుచు, మారుమనస్సు విషయమైన బాప్తిస్మమిచ్చెనని చెప్పెను. 5 వారు ఆ

Acts

48

మాటలు విని ప్రభువైన యేసు నామము నందు బాప్తిస్మము పొందిరి. 6 తరువాత పౌలు వారి మీద చేతులుంచగా పరిశుద్ధాత్మ వారి మీదికి వచ్చెను. అప్పుడు వారు భాషలతో మాటలాడుచు ప్రవచించుటకు మొదలు పెట్టిరి. 7 వారందరు ఇంచుమించు పన్నెండుగురు పురుషులు.

Paul, at Ephesus, found some religious persons, who looked to Jesus as the Messiah. They had not been led to expect the miraculous powers of the Holy Ghost, nor were they informed that the gospel was especially the ministration of the Spirit. But they spake as ready to welcome the notice of it. Paul shows them that John never design that those he baptized should rest there, but told them that they should believe on Him who should come after him, that is, on Christ Jesus. They thankfully accepted the discovery, and were baptized in the name of the Lord Jesus. The Holy Ghost came upon them in a surprising, overpowering manner; they spake with tongues, and prophesied, as the apostles and the first Gentile coverts did. Though we do not now expect miraculous powers, yet all who profess to be disciples of Christ, should be called on to examine whether they have received the seal of the Holy Ghost, in his sanctifying influences, to the sincerity of their faith. Many seem not to have heard that there is a Holy Ghost, and many deem all that is spoken concerning his graces and comforts, to be delusion. Of such it may properly be inquired, "Unto what, then, were ye baptized?" for they evidently know not the meaning of that outward sign on which they place great dependence.

He teaches there. (8-12) And he went into the synagogue, and spake boldly for the space of three months, disputing and persuading the things concerning the kingdom of God. *9* But when divers were hardened, and believed not, but spake evil of that way before the multitude, he departed from them, and separated the disciples, disputing daily in the school of one Tyrannus. *10* And this continued by the space of two years; so that all they which dwelt in Asia heard the word of the Lord Jesus, both Jews and Greeks. *11* And God wrought special miracles by the hands of Paul: *12* So that from his body were brought unto the sick handkerchiefs or aprons, and the diseases departed from them, and the evil spirits went out of them.

పౌలు ఎఫెసులో నుండుట

8 తర్వాత అతడు సమాజమందిరములోనికి వెళ్లి ప్రసంగించుచు, దేవుని రాజ్యమును గూర్చి తర్కించుచు, ఒప్పించుచు, ధైర్యముగా మాటలాడుచు మూడు నెలలు గడిపెను. 9 అయితే కొందరు కఠిన పరచ బడిన వారై, యొప్పుకొనక జనసమూహము యెదుట ఈ మార్గమును దూషించుచున్నందున అతడు వారిని విడిచి, శిష్యులను ప్రత్యేకపరచుకొని ప్రతిదినము తురన్ను అను ఒకని పాఠశాలలో తర్కించుచు వచ్చెను. 10 రెండేండ్ల వరకు ఈలాగు జరిగెను. గనుక యూదులేమి గ్రీసు దేశస్థులేమి ఆసియలో కాపురమున్న వారందరును ప్రభువు వాక్యము వినిరి. 11 మరియు దేవుడు పౌలు చేత విశేషమైన అద్భుతములు చేయించెను. 12 అతని శరీరమునకు తగిలిన చేతి గుడ్డలైనను నడికట్లయినను రోగుల యొద్దకు తెచ్చినప్పుడు రోగములు వారిని విడిచెను, దయ్యములు కూడ వదలిపోయెను.

When arguments and persuasions only harden men in unbelief and blasphemy, we must separate ourselves and others from such unholy company. God was pleased to confirm the teaching of these holy men of old, that if their hearers believed them not, they might believe the works.

The Jewish exorcists disgraced. Some Ephesians burn their evil books. (13-20) Then certain of the vagabond Jews, exorcists, took upon them to call over them which had evil spirits the name of the Lord Jesus, saying, We adjure you by Jesus whom Paul preacheth. *14* And there were seven sons of one Sceva, a Jew, and chief of the priests, which did so. *15* And the evil spirit answered and said, Jesus I know, and Paul I know; but who are ye? *16* And the man in whom the evil spirit was leaped on them, and overcame them, and prevailed against them, so that they fled out of that house naked and wounded. *17* And this was known to all the Jews and Greeks also dwelling at Ephesus; and fear fell on them all, and the name of the Lord Jesus was magnified. *18* And many that believed came, and confessed, and shewed their deeds. *19* Many of them also which used curious arts brought their books together, and burned them before all men: and they counted the price of them, and found it fifty thousand pieces of silver. *20* So mightily grew the word of God and prevailed.

13 అప్పుడు దేశ సంచారులును మాంత్రికులునైన కొందరు యూదులు – పౌలు ప్రకటించు యేసు తోడు, మిమ్మును ఉచ్చాటన చేయుచున్నాను అను మాట చెప్పి దయ్యములు పట్టిన వారి మీద ప్రభువైన యేసు నామమును ఉచ్చరించుటకు పూనుకొనిరి. 14 యూదుడైన స్కెవయను ఒక ప్రధాన యాజకుని కుమారులు ఏడుగురు ఆలాగు చేయుచుండిరి. 15 అందుకు ఆ దయ్యము నేను యేసును గుర్తెరుగుదును, పౌలును కూడ యెరుగుదును, గాని మీరెవరని అడుగగా–16 ఆ దయ్యము పట్టినవాడు యెగిరి, వారి మీదపడి వారి ఇద్దరిని లొంగదీసి గెలిచెను; అందుచేత వారు దిగంబరులై గాయము తగిలి ఆ యింట నుండి పారిపోయిరి. 17 ఈ సంగతి ఎఫెసులో కాపురమున్న సమస్తమైన యూదులకును, గ్రీసు దేశస్థులకును తెలియవచ్చి నప్పుడు వారికందరికి భయము కలిగెను గనుక ప్రభువైన యేసు నామము ఘనపరచబడెను. 18 విశ్వసించినవారు అనేకులు వచ్చి తాము చేసిన వాటిని తెలియజేసి ఒప్పుకొనిరి. 19 మరియ మాంత్రిక విద్య నభ్యసించిన వారనేకులు తమ పుస్తకములు తెచ్చి, అందరి యెదుట వాటిని కాల్చి వేసిరి. । వారు లెక్క చూడగా, వాటి వెల యేబది వేల వెండి రూకలాయెను. 20 ఇంత ప్రభావముతో ప్రభువు వాక్యము ప్రబలమై వ్యాపించెను.

It was common, especially among the Jews, for persons to profess or to try to cast out evil spirits. If we resist the devil by faith in Christ, he will flee from us; but if we think to resist him by the using of Christ's name, or his works, as a spell or charm, Satan will prevail against us. Where there is true sorrow for sin, there will be free confession of sin to God in every prayer and to man whom we have offended, when the case requires it. Surely if the word of God prevailed among us, many lewd, infidel, and wicked books would be burned by their possessors. Will not these Ephesian converts

rise up in judgement against professors, who traffic in such works for the sake of gain, or allow themselves to possess them? If we desire to be in earnest in the great work of salvation, every pursuit and enjoyment must be given up which hinders the effect of the gospel upon the mind, or loosens its hold upon the heart.

The tumult at Ephesus. (21-31) After these things were ended, Paul purposed in the spirit, when he had passed through Macedonia and Achaia, to go to Jerusalem, saying, After I have been there, I must also see Rome. *22* So he sent into Macedonia two of them that ministered unto him, Timotheus and Erastus; but he himself stayed in Asia for a season. *23* And the same time there arose no small stir about that way. *24* For a certain man named Demetrius, a silversmith, which made silver shrines for Diana, brought no small gain unto the craftsmen; *25* Whom he called together with the workmen of like occupation, and said, Sirs, ye know that by this craft we have our wealth. *26* Moreover ye see and hear, that not alone at Ephesus, but almost throughout all Asia, this Paul hath persuaded and turned away much people, saying that they be no gods, which are made with hands: *27* So that not only this our craft is in danger to be set at nought; but also that the temple of the great goddess Diana should be despised, and her magnificence should be destroyed, whom all Asia and the world worshippeth. *28* And when they heard these sayings, they were full of wrath, and cried out, saying, Great is Diana of the Ephesians. *29* And the whole city was filled with confusion: and having caught Gaius and Aristarchus, men of Macedonia, Paul's companions in travel, they rushed with one accord into the theatre. *30* And when Paul would have entered in unto the people, the disciples suffered him not. *31* And certain of the chief of Asia, which were his friends, sent unto him, desiring him that he would not adventure himself into the theatre.

పౌలు ఏర్పాటులు

21 ఈలాగు జరిగిన తరువాత పౌలు మాసిదోనియ అకయ దేశముల మార్గమున వచ్చి యెరూషలేమునకు వెళ్లవలెనని మనస్సులో నుద్దేశించి – నేనక్కడికి వెళ్లిన తరువాత రోమా కూడ చూడవలెననుకొనెను. 22 అప్పుడు తనకు పరిచర్య చేయువారిలో తిమోతి ఎరస్తు అనువారి ఇద్దరిని మాసిదోనియకు పంపి తాను ఆసియలో కొంత కాలము నిలిచియుండెను.

ఎఫెసులో అల్లరి

23 ఆ కాలమందు క్రీస్తు మార్గమును గూర్చి చాల అల్లరి కలిగెను. 24 ఏలాగనగా – దేమేత్రి అను ఒక కంసాలి అర్తెమిదేవికి వెండి గుళ్లను చేయించుటవలన ఆ పని వారికి మిగుల లాభము కలిగించుచుండెను. 25 అతడు వారిని అట్టి పని చేయు ఇతరులను జమ గూర్చి –– అయ్యలారా, ఈ పని వలన మనకు జీవనము బహు బాగుగా జరుగుచున్నదని మీకు తెలియును. 26 అయితే చేతులతో చేయబడినవి దేవతలు కావని ఈ పౌలు చెప్పి, ఎఫెసులో మాత్రము కాదు, దాదాపు ఆసియ యందంతట బహు జనమును ఒప్పించి,

త్రిప్పియున్న సంగతి మీరు చూచియు వినియు ఉన్నారు, 27 మరియు ఈ మన వృత్తియందు లక్ష్యము తప్పి పోవుటయే గాక మహాదేవియైన అర్తెమి దేవి యొక్క గుడి కూడ తృణీకరింపబడి, ఆసియ యందంతటను భూలోకమందును పూజింపబడు చున్న ఈమె యొక్క గొప్ప తనము తొలగిపోవునని భయము తోచుచున్నదని వారితో చెప్పెను. 28 వారు విని రౌద్రముతో నిండిన వారై, – ఎఫెసీయుల అర్తెమి దేవి మహాదేవియని కేకలు వేసిరి. 29 పట్టణము బహు గలిబిలిగా నుండెను. మరియు వారు పౌలుతో ప్రయాణమై వచ్చిన మాసిదోనియ వారైన గాయియును, అరిస్తార్కును పట్టుకొని దొమ్మిగా నాటకశాలలో చొరబడిరి. 30 పౌలు జనుల సభ యొద్దకు వెళ్లదలచెను గాని శిష్యులు వెళ్ల నీయలేదు. 31 మరియు ఆసియ దేశాధికారులలో కొందరు అతనికి స్నేహితులై యుండి అతని యొద్దకు వర్తమానము పంపి, నీవు నాటకశాలలోనికి వెళ్లవద్దని అతని వేడుకొనిరి.

Persons who came from afar to pay their devotions at the temple of Ephesus, bought little silver shrines, or models of the temple, to carry home with them. See how craftsmen make advantage to themselves of people's superstition, and serve their worldly ends by it. Men are jealous for that by which they get their wealth; and many set themselves against the gospel of Christ, because it calls men from all unlawful crafts, however much wealth is to be gotten by them. There are persons who will stickle for what is most grossly absurd, unreasonable, and false; as this, that those are gods which are made with hands, Hiif it has but worldly interest on its side. The whole city was full of confusion, the common and natural effect of zeal for false religion. Zeal for the honour of Christ, and love to the brethren, encourage zealous believers to venture into danger. Friends will often be raised up among those who are strangers to true religion, but have observed the honest and consistent behaviour of Christians

The tumult appeased. (32-41) 32 Some therefore cried one thing, and some another: for the assembly was confused; and the more part knew not wherefore they were come together. *33* And they drew Alexander out of the multitude, the Jews putting him forward. And Alexander beckoned with the hand, and would have made his defence unto the people. *34* But when they knew that he was a Jew, all with one voice about the space of two hours cried out, Great is Diana of the Ephesians. *35* And when the townclerk had appeased the people, he said, Ye men of Ephesus, what man is there that knoweth not how that the city of the Ephesians is a worshipper of the great goddess Diana, and of the image which fell down from Jupiter? *36* Seeing then that these things cannot be spoken against, ye ought to be quiet, and to do nothing rashly. *37* For ye have brought hither these men, which are neither robbers of churches, nor yet blasphemers of your goddess. *38* Wherefore if Demetrius, and the craftsmen which are with him, have a matter against any man, the law s open, and there are deputies: let them implead one another. *39* But if ye enquire any thing concerning other matters, it shall be determined in a lawful ssembly. *40* For we are in danger to be called in question for this day's uproar, there being no cause whereby we may give an account of this concourse. *41* And when he had thus spoken, he dismissed the assembly.

32 ఆ సభ గలిబిలిగా నుండెను గనుక కొందరీలాగున కొందరాలాగున కేకలు వేసిరి. । తామెందు నిమిత్తము కూడుకొనిరో చాలమందికి తెలియలేదు. 33 అప్పుడు యూదులు అలెక్సంద్రును ముందుకు త్రోయగా కొందరు సమూహములో నుండి అతనిని యెదుటికి తెచ్చిరి. అలెక్సంద్రు సైగచేసి జనముతో సమాధానము చెప్పుకొనవలెనని యుండెను. 34 అయితే అతడు యూదుడని వారు తెలిసికొనినప్పుడు అందరును ఏక శబ్దముతో రెండు గంటల సేపు ఎఫెసీయుల అర్తెమిదేవి మహాదేవి అని కేకలు వేసిరి. 35 అంతట కరణము సమూహమును సముదాయించి, – ఎఫెసీయులారా, ఎఫెసీయుల పట్టణము అర్తెమి మహా దేవికిని, ద్యుపతి యొద్దనుండి పడిన మూర్తికిని పాలకురాలై యున్నదని తెలియనివాడెవడు? 36 ఈ సంగతులు నిరాక్షేపమైనవి గనుక మీరు శాంతము కలిగి ఏదియు ఆతురత పడి చేయకుండుట అవశ్యకము. 37 మీరు ఈ మనుష్యులను తీసుకొని వచ్చితిరి. వీరు గుడి దోచినవారు కారు, మన దేవతను దూషింపనూ లేదు. 38 దేమేత్రికిని అతనితో కూడనున్న కంసాలులకును ఎవని మీదనైనను వ్యవహారమేమైన యున్న యెడల న్యాయసభలు జరుగుచున్నవి, అధిపతులున్నారు గనుక వారు ఒకరితో నొకరు వ్యాజ్యెమాడవచ్చును. 39 అయితే మీరు ఇతర సంగతులను గూర్చి ఏమైనను విచారణ చేయవలెనని యుంటే అది క్రమమైన సభలో పరిష్కారమగును. 40 మనము ఈ గలిబిలిని గూర్చి చెప్పదగిన కారణమేమియు లేనందున నేడు జరిగిన అల్లరిని గూర్చి మనలను విచారణలోనికి తెచ్చెదరేమోయని భయమగుచున్నది. ఇట్లు గుంపు కూడినందుకు తగిన కారణము చెప్పజాలమని వారితో అనెను. 41 అతడీలాగు చెప్పి సభను ముగించెను.

The Jews came forward in this tumult. Those who are thus careful to distinguish themselves from the servants of Christ now, and are afraid of being taken for them, shall have their doom accordingly in the great day. One, having authority, at length stilled the noise. It is a very good rule at all times, both in private and public affairs, not to be hasty and rash in our motions, but to take time to consider; and always to keep our passions under check. We ought to be quiet, and to do nothing rashly; to do nothing in haste, of which we may repent at leisure. The regular methods of the law ought always to stop popular tumults, and in well-governed nations will do so. Most people stand in awe of men's judgments more than of the judgement of God. How well it were if we would thus quiet our disorderly appetites and passions, by considering the account we must shortly give to the Judge of heaven and earth! And see how the overruling providence of God keeps the public peace, by an unaccountable power over the spirits of men. Thus the world is kept in some order, and men are held back from devouring each other. We can scarcely look around but we see men act like Demetrius and the workmen. It is as safe to contend with wild beasts as with men enraged by party zeal and disappointed covetousness, who think that all arguments are answered, when they have shown that they grow rich by the practices which are opposed. Whatever side in religious disputes, or whatever name this spirit assumes, it is worldly, and should be discountenanced by all who regard truth and piety. And let us not be dismayed; the Lord on high is mightier than the noise of many waters; he can still the rage of the people.

ACTS 20

Paul's journeys. (1-6) And after the uproar was ceased, Paul called unto him the disciples, and embraced them, and departed for to go into Macedonia. *2* And when he had gone over those parts, and had given them much exhortation, he came into Greece, *3* And there abode three months. And when the Jews laid wait for him, as he was about to sail into Syria, he purposed to return through Macedonia. *4* And there accompanied him into Asia Sopater of Berea; and of the Thessalonians, Aristarchus and Secundus; and Gaius of Derbe, and Timotheus; and of Asia, Tychicus and Trophimus. *5* These going before tarried for us at Troas. *6* And we sailed away from Philippi after the days of unleavened bread, and came unto them to Troas in five days; where we abode seven days.

20వ అధ్యాయము

పౌలు మాసిదోనియ, గ్రీసు, త్రోయలకు వెళ్లుట

ఆ అల్లరి అణిగిన తరువాత పౌలు శిష్యులను తన యొద్దకు పిలిపించి హెచ్చరించిన మీదట వారి యొద్ద సెలవు పుచ్చుకొని మాసిదోనియకు వెళ్లుటకు బయలు దేరెను. 2 ఆ ప్రదేశములయందు సంచరించి పెక్కు మాటలతో వారిని హెచ్చరించి గ్రీసునకు వచ్చెను. 3 అతడు అక్కడ మూడు నెలలు గడిపి ఓడ ఎక్కి సిరియకు వెళ్లవలెనని యుండగా అతని విషయమై యూదులు కుట్ర చేయుచున్నందున మాసిదోనియ మీదుగా తిరిగి రావలెనని నిశ్చయించుకొనెను. 4 మరియు పుర్రు కుమారుడును బెరయ పట్టణస్థుడైన సోపత్రును థెస్సలోనీకయులలో అరిస్తర్కును, సెకెందును, దెర్బే పట్టణస్థుడైన గాయియును, తిమోతియును, ఆసియ దేశస్థులైన తుకికు, త్రోఫిమును అతనితో కూడ వచ్చిరి. 5 వీరు ముందుగా వెళ్లి త్రోయలో మా కొరకు కనిపెట్టుకొని యుండిరి. 6 పులియని రొట్టెల దినములైన తరువాత మేము ఓడ యెక్కి ఫిలిప్పి విడిచి, అయిదు దినములలో త్రోయకు వచ్చి, అక్కడ వారి యొద్ద ఏడు దినములు గడిపితిమి.

Tumults or opposition may constrain a Christian to remove from his station or alter his purpose, but his work and his pleasure will be the same, wherever he goes. Paul thought it worth while to bestow five days in going to Troas, though it was but for seven days' stay there; but he knew, and so should we, how to redeem even journeying time, and to make it turn to some good account.

Eutychus restored to life. (7-12) And upon the first day of the week, when the disciples came together to break bread, Paul preached unto them, ready to depart on the morrow; and continued his speech until midnight. *8* And there were many lights in the upper chamber, where they were gathered together. *9* And there sat in a window a certain young man named Eutychus, being fallen into a deep sleep: and as Paul was long preaching, he sunk down with sleep, and fell down from the third loft, and was taken up dead. *10* And Paul went down, and fell on him, and embracing him said, Trouble not yourselves; for his life is in him. *11* When he therefore was come up again, and had broken bread, and eaten, and talked a long while, even till break of day, so he departed. *12* And they brought the young man alive, and were not a little comforted.

ఐతుకు అను యవనస్థుడు

7 ఆదివారమున మేము రొట్టె విరుచుటకు కూడినప్పుడు, పౌలు మరునాడు వెళ్లనైయుండి, వారితో ప్రసంగించుచు అర్ధరాత్రి వరకు విస్తరించి మాటలాడుచుండెను. 8 మేము కూడి యున్న మేడ గదిలో అనేక దీపములుండెను. 9 అప్పుడు ఐతుకు అను నొక యౌవనస్థుడు కిటికీలో కూర్చుండి గాఢనిద్ర పోయి, పౌలు చాలసేపు ప్రసంగించుచుండగా నిద్రాభారము వలన జోగి, మూడవ అంతస్తునుండి క్రింద పడి చనిపోయినవాడై ఎత్తబడెను. 10 అంతట పౌలు క్రిందికి వెళ్లి అతని మీద పడి కౌగలించుకొని – మీరు తొందరపడకుడి, అతని ప్రాణమతనిలో ఉన్నదని వారితో చెప్పెను. 11 అతడు మరల పైకి వచ్చి రొట్టె విరిచి పుచ్చుకొని, తెల్లవారు వరకు విస్తారముగా సంభాషించి బయలుదేరెను. 12 వారు బ్రతికిన ఆ చిన్నవానిని తీసుకొని వచ్చినప్పుడు వారికి విశేషమైన ఆదరణ కలిగెను.

Though the disciples read, and meditated, and prayed, and sung apart, and thereby kept up communion with God, yet they came together to worship God, and so kept up their communion with one another. They came together on the first day of the week, the Lord's day. It is to be religiously observed by all disciples of Christ. In the breaking of the bread, not only the breaking of Christ's body for us, to be a sacrifice for our sins, is remembered, but the breaking of Christ's body to us, to be food and a feast for our souls, is signified. In the early times it was the custom to receive the Lord's supper every Lord's day, thus celebrating the memorial of Christ's death. In this assembly Paul preached. The preaching of the gospel ought to go with the sacraments. They were willing to hear, he saw they were so, and continued his speech till midnight. Sleeping when hearing the word, is an evil thing, a sign of low esteem of the word of God. We must do what we can to prevent being sleepy; not put ourselves to sleep, but get our hearts affected with the word we hear, so as to drive sleep far away. Infirmity requires tenderness; but contempt requires severity. It interrupted the apostle's preaching; but was made to confirm his preaching. Eutychus was brought to life again. And as they knew not when they should have Paul's company again, they made the best use of it they could, and reckoned a night's sleep well lost for that purpose. How seldom are hours of repose broken for the purposes of devotion! but how often for mere amusement or sinful revelry! So hard is it for spiritual life to thrive in the heart of man! so naturally do carnal practices flourish there!

Paul travels towards Jerusalem. (13-16) And we went before to ship, and sailed unto Assos, there intending to take in Paul: for so had he appointed, minding himself to go afoot. *14* And when he met with us at Assos, we took him in, and came to Mitylene. *15* And we sailed thence, and came the next day over against Chios; and the next day we arrived at Samos, and tarried at Trogyllium; and the next day we came to Miletus. *16* For Paul had determined to sail by Ephesus, because he would not spend the time in Asia: for he hasted, if it were possible for him, to be at Jerusalem the day of Pentecost.

మిలేతుకు ప్రయాణము

13 మేము ముందుగా ఓడ ఎక్కి అస్సులో పౌలును ఎక్కించు కొనవలెనని అక్కడికి
వెళ్లితిమి. తాను కాలినడకను వెళ్లవలెనని అతడా ప్రకారముగా మాకు నియమించియుండెను.
14 అస్సులో అతడు మాతో కలిసినప్పుడు మేమతని ఎక్కించుకొని మితులేనేకు వచ్చితిమి.
15 అక్కడి నుండి వెళ్లి మరునాడు కీయొసునకు ఎదురుగా వచ్చితిమి. మరునాడు సమొసునకు
చేరి ఆ మరునాడు మిలేతుకు వచ్చితిమి. 16 సాధ్యమైతే పెంతుకొస్తు దినమున
యెరూషలేములో ఉండవలెనని పౌలు త్వరపడుచుండెను గనుక అతడు ఆసియలో
కాలహరణము చేయకుండ ఎఫెసును దాటిపోవలెనని నిశ్చయించుకొనియుండెను.

Paul hastened to Jerusalem, but tried to do good by the way, when going from place to place, as every good man should do. In doing God's work, our own wills and those of our friends must often be crossed; we must not spend time with them when duty calls us another way.

Paul's discourse to the elders of Ephesus. (17-27) And from Miletus
he sent to Ephesus, and called the elders of the church. *18* And when
they were come to him, he said unto them, Ye know, from the first
day that I came into Asia, after what manner I have been with you at
all seasons, *19* Serving the Lord with all humility of mind, and with
many tears, and temptations, which befell me by the lying in wait of
the Jews: *20* And how I kept back nothing that was profitable unto
you, but have shewed you, and have taught you publickly, and from
house to house, *21* Testifying both to the Jews, and also to the Greeks,
repentance toward God, and faith toward our Lord Jesus Christ. *22* And
now, behold, I go bound in the spirit unto Jerusalem, not knowing
the things that shall befall me there: *23* Save that the Holy Ghost
witnesseth in every city, saying that bonds and afflictions abide me.
24 But none of these things move me, neither count I my life dear
unto myself, so that I might finish my course with joy, and the ministry,
which I have received of the Lord Jesus, to testify the gospel of the
grace of God. *25* And now, behold, I know that ye all, among whom I
have gone preaching the kingdom of God, shall see my face no more.
26 Wherefore I take you to record this day, that I am pure from the
blood of all men. *27* For I have not shunned to declare unto you all
the counsel of God.

మిలేతులో ఎఫెసు పెద్దలతో మాటలాడుట

17 అతడు మిలేతు నుండి ఎఫెసుకు వర్తమానము పంపి సంఘపు పెద్దలను
పిలిపించెను. వారు తనయొద్దకు వచ్చినప్పుడు అతడు వారితో ఇట్లనెను – 18 నేను
ఆసియలో కాలుపెట్టిన దినము నుండి ఎల్లకాలము మీ మధ్య ఏలాగు నడచుకొంటినో
మీరే ఎరుగుదురు. 19 యూదుల కుట్రల వలన నాకు శోధనలు సంభవించినను, కన్నీళ్లు
విడుచుచు పూర్ణమైన వినయభావముతో నేనేలాగు ప్రభువును సేవించు చుంటినో మీకే
తెలియును. 20 మరియు ప్రయోజన కరమైనదేదియు దాచుకొనక బహిరంగముగాను,

Acts

52

ఇంటింటను మీకు తెలియజేయుచు బోధించుచు, దేవుని యెదుట మారుమనస్సు పొంది,
మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు నందు విశ్వాస ముంచవలెనని 21 యూదులకును గ్రీసు
దేశస్థులకును ఏలాగు సాక్ష్యమిచ్చుచుంటినో ఇదంతయు మీకు తెలియును. 22 ఇదిగో
నేనిప్పుడు ఆత్మ యందు బంధింపబడినవాడనై. యెరూష లేమునకు వెళ్లుచున్నాను, అక్కడ
నాకేమేమి సంభవించునో తెలియదు గాని 23 బంధకములును శ్రమలును నాకొరకు
కాచుకొని యున్నవని పరిశుద్ధాత్మ ప్రతి పట్టణములోను నాకు సాక్ష్యమిచ్చుచున్నాడని
తెలియును. 24 అయితే దేవుని కృపా సువార్తను గూర్చి సాక్ష్యమించుటయందు నా పరుగును,
నేను ప్రభువైన యేసు వలన పొందిన పరిచర్యను తుదముట్టించవలెనని నా ప్రాణమును
నాకెంత మాత్రమును ప్రియమైనదిగా ఎంచుకొనుట లేదు. 25 ఇదిగో దేవుని రాజ్యమును
గూర్చి ప్రకటించుచు నేను మీ మధ్యను సంచరించుచుంటిని; మీలో ఎవరును ఇక మీదట
నా ముఖము చూడరని నాకిప్పుడు తెలియును. 26 కాబట్టి మీలో ఎవరి నాశనము
విషయమైనను నేను దోషిని కానని నేడు మిమ్మును సాక్ష్యము పెట్టుచున్నాను. 27 దేవుని
సంకల్పమంతయు మీకు తెలుపకుండ నేనేమియు దాచుకొనలేదు.

The elders knew that Paul was no designing, self-seeking man. Those who would in any office serve the Lord acceptably, and profitably to others, must do it with humility. He was a plain preacher, one that spoke his message so as to be understood. He was a powerful preacher; he preached the gospel as a testimony to them if they received it; but as a testimony against them if they rejected it. He was a profitable preacher; one that aimed to inform their judgments, and reform their hearts and lives. He was a painful preacher, very industrious in his work. He was a faithful preacher; he did not keep back reproofs when necessary, nor keep back the preaching of the cross. He was a truly Christian, evangelical preacher; he did not preach notions or doubtful matters; nor affairs of state or the civil government; but he preached faith and repentance. A better summary of these things, without which there is no salvation, cannot be given: even repentance towards God, and faith towards our Lord Jesus Christ, with their fruits and effects. Without these no sinner can escape, and with these none will come short of eternal life. Let them not think that Paul left Asia for fear of persecution; he was in full expectation of trouble, yet resolved to go on, well assured that it was by Divine direction. Thanks be to God that we know not the things which shall befall us during the year, the week, the day which has begun. It is enough for the child of God to know that his strength shall be equal to his day. He knows not, he would not know, what the day before him shall bring forth. The powerful influences of the Holy Spirit bind the true Christian to his duty. Even when he expects persecution and affliction, the love of Christ constrains him to proceed. None of these things moved Paul from his work; they did not deprive him of his comfort. It is the business of our life to provide for a joyful death. Believing that this was the last time they should see him, he appeals concerning his integrity. He had preached to them the whole counsel of God. As he had preached to them the gospel purely, so he had preached it to them entire; he faithfully did his work, whether men would bear or forbear.

Their farewell. (28-38) 28 Take heed therefore unto yourselves, and to all the flock, over the which the Holy Ghost hath made you overseers, to feed the church of God, which he hath purchased with his own blood. *29* For I know this, that after my departing shall grievous wolves enter in among you, not sparing the flock. *30* Also of your own selves shall men arise, speaking perverse things, to draw away disciples after them. *31* Therefore watch, and remember, that by the space of three years I ceased not to warn every one night and day with tears. *32* And now, brethren, I commend you to God, and to the word of his grace, which is able to build you up, and to give you an inheritance among all them which are sanctified. *33* I have coveted no man's silver, or gold, or apparel. *34* Yea, ye yourselves know, that these hands have ministered unto my necessities, and to them that were with me. *35* I have shewed you all things, how that so labouring ye ought to support the weak, and to remember the words of the Lord Jesus, how he said, It is more blessed to give than to receive. 35 And when he had thus spoken, he kneeled down, and prayed with them all. *37* And they all wept sore, and fell on Paul's neck, and kissed him, *38* Sorrowing most of all for the words which he spake, that they should see his face no more. And they accompanied him unto the ship.

28 దేవుడు తన స్వరక్తమిచ్చి సంపాదించిన తన సంఘమును కాయుటకు పరిశుద్ధాత్మ మిమ్మును దేనియందు అధ్యక్షులను ఉంచెనో ఆ యావత్తు మందను గూర్చియు, మీ మట్టుకు మిమ్మును గూర్చియు, జాగ్రత్తగా ఉండుడి. 29 నేను వెళ్ళిపోయిన తరువాత క్రూరమైన తోడేళ్లు మీలో ప్రవేశించునని నాకు తెలియును, వారు మందను కనికరింపరు. 30 మరియు శిష్యులను తమ వెంట ఈడ్చుకొని పోవలెనని వంకరమాటలు పలుకు మనుష్యులు మీలోనే బయలు దేరుదురు. 31 కావున నేను మూడు సంవత్సరములు రాత్రింబగళ్లు కన్నీళ్లు విడుచుచు ప్రతి మనుష్యునికి మానక బుద్ధి చెప్పితినని మీరు జ్ఞాపకము చేసుకొని మెలకువగా ఉండుడి. 32 ఇప్పుడు దేవునికిని, ఆయన కృపా వాక్యమునకును మిమ్మును అప్పగించుచున్నాను. ఆయన మీకు క్షేమాభివృద్ధి కలుగజేయుటకును పరిశుద్ధ పరచబడినవారందరిలో స్వాస్థ్యమనుగ్రహించుటకును శక్తిమంతుడు. 33 ఎవని వెండినైనను బంగారమైనను వస్త్రములనైనను నేను ఆశింపలేదు. 34 నా అవసరముల నిమిత్తమును నాతో ఉన్నవారి నిమిత్తమును, ఈ నా చేతులు కష్టపడినవని మీకే తెలియును. 35 మీరును ఈలాగు ప్రయాసపడి బలహీనులను సంరక్షింపవలెననియు – పుచ్చుకొనుట కంటే యిచ్చుట ధన్యము అని ప్రభువైన యేసు చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకము చేసుకొనవలెననియు, అన్ని విషయములలో మీకు మాదిరి చూపితినని చెప్పెను. 36 అతడీలాగు చెప్పి మోకాళ్లూని వారందరితో ప్రార్థన చేసెను. 37 అప్పుడు వారందరు చాలా ఏడ్చిరి. మీరు ఇక మీదట నా ముఖము చూడరని అతడు చెప్పిన మాటకు విశేషముగా దుఃఖించుచు, 38 పౌలు మెడ మీద పడి అతనిని ముద్దుపెట్టుకొని, వారు ఓడ వరకు అతనిని సాగనంపిరి.

If the Holy Ghost has made ministers overseers of the flock, that is, shepherds, they must be true to their trust. Let them consider their Master's concern for the flock committed to their charge. It is the church He has purchased with his own blood. The blood was his as Man; yet so close is the union between the Divine and human nature,

that it is there called the blood of God, for it was the blood of Him who is God. This put such dignity and worth into it, as to ransom believers from all evil, and purchase all good. Paul spake about their souls with affection and concern. They were full of care what would become of them. Paul directs them to look up to God with faith, and commends them to the word of God's grace, not only as the foundation of their hope and the fountain of their joy, but as the rule of their walking. The most advanced Christians are capable of growing, and will find the word of grace help their growth. As those cannot be welcome guests to the holy God who are unsanctified; so heaven would be no heaven to them; but to all who are born again, and on whom the image of God is renewed, it is sure, as almighty power and eternal truth make it so. He recommends himself to them as an example of not caring as to things of the present world; this they would find help forward their comfortable passage through it. It might seem a hard saying, therefore Paul adds to it a saying of their Master's, which he would have them always remember; "It is more blessed to give than to receive:" it seems they were words often used to his disciples. The opinion of the children of this world, is contrary to this; they are afraid of giving, unless in hope of getting. Clear gain, is with them the most blessed thing that can be; but Christ tell us what is more blessed, more excellent. It makes us more like to God, who gives to all, and receives from none; and to the Lord Jesus, who went about doing good. This mind was in Christ Jesus, may it be in us also. It is good for friends, when they part, to part with prayer. Those who exhort and pray for one another, may have many weeping seasons and painful separations, but they will meet before the throne of God, to part no more. It was a comfort to all, that the presence of Christ both went with him and stayed with them.

ACTS 21

Paul's voyage towards Jerusalem. (1-7) And it came to pass, that after we were gotten from them, and had launched, we came with a straight course unto Coos, and the day following unto Rhodes, and from thence unto Patara: *2* And finding a ship sailing over unto Phenicia, we went aboard, and set forth. *3* Now when we had discovered Cyprus, we left it on the left hand, and sailed into Syria, and landed at Tyre: for there the ship was to unlade her burden. *4* And finding disciples, we tarried there seven days: who said to Paul through the Spirit, that he should not go up to Jerusalem. *5* And when we had accomplished those days, we departed and went our way; and they all brought us on our way, with wives and children, till we were out of the city: and we kneeled down on the shore, and prayed. *6* And when we had taken our leave one of another, we took ship; and they returned home again. *7* And when we had finished our course from Tyre, we came to Ptolemais, and saluted the brethren, and abode with them one day.

21వ అధ్యాయము

మిలేతు నుండి తూరుకు

మేము వారిని విడిచిపెట్టి ఓడ ఎక్కి తిన్నగా వెళ్లి కోసుకును, మరునాడు రొదుకును, అక్కడనుండి పతరకును వచ్చితిమి 2 అప్పుడు ఫేనీకేకు వెళ్ళబోవుచున్న ఒక ఓడను చూచి దానిని ఎక్కి బయలుదేరితిమి. 3 కుప్రకు ఎదురుగా వచ్చి దానిని ఎడమ తట్టున విడిచి,

సిరియ వైపుగా వెళ్ళి, తూరులో దిగితిమి. అక్కడ ఓడ సరుకు దిగుమతి చేయవలసియుండెను. 4 మేమక్కడ ఉన్న శిష్యులను కనుగొని ఏడు దినములక్కడ నుంటిమి. వారు – నీవు యెరూషలేములో కాలు పెట్టవద్దని ఆత్మ ద్వారా పౌలుతో చెప్పిరి. 5 ఆ దినములు గడిపిన తరువాత ప్రయాణమై పోవుచుండగా, భార్యలతోను, పిల్లలతోను వారందరు మమ్మును పట్టణము వెలుపలి వరకు సాగనంపవచ్చిరి. వారును మేమును సముద్రతీరమున మోకాళ్లూని ప్రార్థన చేసి ఒకరియొద్ద నొకరము సెలవు పుచ్చుకొంటిమి. 6 అంతట మేము ఓడ ఎక్కితిమి, వారు తమ తమ ఇండ్లకు తిరిగి వెళ్లిరి. 7 మేము తూరునుండి చేసిన ప్రయాణమును ముగించి, తొలెమాయికి వచ్చి, సహోదరులను కుశలమడిగి వారి యొద్ద ఒక దినముంటిమి.

Providence must be acknowledged when our affairs go on well. Wherever Paul came, he inquired what disciples were there, and found them out. Foreseeing his troubles, from love to him, and concern for the church, they wrongly thought it would be most for the glory of God that he should continue at liberty; but their earnestness to dissuade him from it, renders his pious resolution the more illustrious. He has taught us by example, as well as by rule, to pray always, to pray without ceasing. Their last farewell was sweetened with prayer.

Paul at Cesarea. The prophecy of Agabus, Paul at Jerusalem. (8-18) And the next day we that were of Paul's company departed, and came unto Caesarea: and we entered into the house of Philip the evangelist, which was one of the seven; and abode with him. *9* And the same man had four daughters, virgins, which did prophesy. *10* And as we tarried there many days, there came down from Judaea a certain prophet, named Agabus. *11* And when he was come unto us, he took Paul's girdle, and bound his own hands and feet, and said, Thus saith the Holy Ghost, So shall the Jews at Jerusalem bind the man that owneth this girdle, and shall deliver him into the hands of the Gentiles. *12* And when we heard these things, both we, and they of that place, besought him not to go up to Jerusalem. *13* Then Paul answered, What mean ye to weep and to break mine heart? for I am ready not to be bound only, but also to die at Jerusalem for the name of the Lord Jesus. *14* And when he would not be persuaded, we ceased, saying, The will of the Lord be done.

కైసరయకు

8 మరునాడు మేము బయలుదేరి కైసరయకు వచ్చి, ఏడుగురిలో నొకడును సువార్తికుడునైన ఫిలిప్పు ఇంట ప్రవేశించి అతని యొద్ద ఉంటిమి. 9 కన్యకలుగా నున్న నలుగురు కుమార్తెలతనికుండిరి, వారు ప్రవచించువారు. 10 మేమనేక దినము లక్కడ ఉండగా, అగబు అను ఒక ప్రవక్త యూదయనుండి వచ్చెను. 11 అతడు మా యొద్దకు వచ్చి పౌలు నడికట్టు తీసుకొని, తన చేతులను కాళ్లను కట్టుకొని – యెరూషలేములోని యూదులు ఈ నడికట్టుగల మనుష్యుని ఈలాగు బంధించి, అన్యజనుల చేతికి అప్పగింతురని పరిశుద్ధాత్మ చెప్పుచున్నాడనెను. 12 ఈ మాట వినినప్పుడు మేమును అక్కడివారును – యెరూషలేమునకు వెళ్లవద్దని అతని బతిమాలుకొంటిమి గాని, 13 పౌలు – ఇదెందుకు?

మీరు ఏడ్చి నా గుండె బద్దలు చేసెదరేల? నేనైతే ప్రభువైన యేసు నామము నిమిత్తము యెరూషలేములో బంధింపబడుటకును మాత్రమే గాక చనిపోవుటకును సిద్ధముగా ఉన్నానని చెప్పెను. 14 అతడు ఒప్పుకొననందున మేము – ప్రభువు చిత్తము జరుగును గాక అని ఊరకుంటిమి.

యెరూషలేమునకు

15 ఆ దినములైన తరువాత మాకు కావలసిన సామాగ్రి తీసుకొని యెరూషలేమునకు ఎక్కిపోతిమి. 16 మరియు కైసరయనుండి కొందరు శిష్యులు, మొదటనుండి శిష్యుడుగా నుండి కుప్రీయుడైన మ్నాసోను ఇంట మేము దిగవలెనను ఉద్దేశ్యముతో అతనిని వెంటబెట్టుకొని మాతో కూడ వచ్చిరి. 17 మేము యెరూషలేమునకు వచ్చినప్పుడు సహోదరులు మమ్మును సంతోషముతో చేర్చుకొనిరి. 18 మరునాడు పెద్దలందరు అక్కడికి వచ్చియుండగా, పౌలు మాతో కూడ యాకోబునొద్దకు వచ్చెను.

Paul had express warning of his troubles, that when they came, they might be no surprise or terror to him. The general notice given us, that through much tribulation we must enter into the kingdom of God, should be of the same use to us. Their weeping began to weaken and slacken his resolution Has not our Master told us to take up our cross? It was a trouble to him, that they should so earnestly press him to do that in which he could not gratify them without wronging his conscience. When we see trouble coming, it becomes us to say, not only, The will of the Lord must be done, and there is no remedy; but, Let the will of the Lord be done; for his will is his wisdom, and he doeth all according to the counsel of it. When a trouble is come, this must allay our griefs, that the will of the Lord is done; when we see it coming, this must silence our fears, that the will of the Lord shall be done; and we ought to say, Amen, let it be done. It is honourable to be an old disciple of Jesus Christ, to have been enabled by the grace of God to continue long in a course of duty, stedfast in the faith, growing more and more experienced, to a good old age. And with these old disciples one would choose to lodge; for the multitude of their years shall teach wisdom. Many brethren at Jerusalem received Paul gladly. We think, perhaps, that if we had him among us, we should gladly receive him; but we should not, if, having his doctrine, we do not gladly receive that.

He is persuaded to join in ceremonial observances. (19-26) And after those days we took up our carriages, and went up to Jerusalem. *16* There went with us also certain of the disciples of Caesarea, and brought with them one Mnason of Cyprus, an old disciple, with whom we should lodge. *17* And when we were come to Jerusalem, the brethren received us gladly. *18* And the day following Paul went in with us unto James; and all the elders were present. *19* And when he had saluted them, he declared particularly what things God had wrought among the Gentiles by his ministry. *20* And when they heard it, they glorified the Lord, and said unto him, Thou seest, brother, how many thousands of Jews there are which believe; and they are all zealous of the law: *21* And they are informed of thee, that thou teachest all the Jews which are among the Gentiles to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise their children, neither to

walk after the customs. *22* What is it therefore? the multitude must needs come together: for they will hear that thou art come. *23* Do therefore this that we say to thee: We have four men which have a vow on them; *24* Them take, and purify thyself with them, and be at charges with them, that they may shave their heads: and all may know that those things, whereof they were informed concerning thee, are nothing; but that thou thyself also walkest orderly, and keepest the law. *25* As touching the Gentiles which believe, we have written and concluded that they observe no such thing, save only that they keep themselves from things offered to idols, and from blood, and from strangled, and from fornication. *26* Then Paul took the men, and the next day purifying himself with them entered into the temple, to signify the accomplishment of the days of purification, until that an offering should be offered for every one of them

యూదా క్రైస్తవులను సమాధాన పరచుట

19 అతడు వారికి కుశలమడిగి, తన పరిచర్య వలన దేవుడు అన్యజనులలో జరిగించిన వాటిని వివరముగా తెలియజెప్పెను. 20 వారు విని, దేవుని మహిమ పరిచి అతని చూచి – సహోదరుడా, యూదులలో విశ్వాసులైన వారు ఎన్ని వేలమంది యున్నారో చూచుచున్నావు గదా? వారందరును ధర్మశాస్త్రమునందు ఆసక్తి గలవారు. 21 అన్యజనులలో ఉన్న యూదులు తమ పిల్లలకు సున్నతి చేయకూడదనియు, మన ఆచారముల చొప్పున నడువకూడదనియు నీవు చెప్పుట వలన వారందరు మోషేను విడిచిపెట్టవలెనని నీవు బోధించుచున్నట్టు వీరు నిన్ను గూర్చి వర్తమానము వినియున్నారు. 22 కావున మనమేమి చేయుదము? నీవు వచ్చిన సంగతి వారు తప్పక విందురు. 23 కాబట్టి మేము నీకు చెప్పినట్టు చేయుము. మ్రొక్కుబడి యున్న నలుగురు మనుష్యులు మా యొద్దనున్నారు. 24 నీవు వారిని వెంటబెట్టుకొని పోయి వారితో కూడ శుద్ధిచేసుకొని వారు తల క్షౌరము చేయించుకొనుటకు వారి కయ్యేడి తగులుబడి పెట్టుకొనుము. అప్పుడు నిన్ను గూర్చి వారు వినిన వర్తమానము నిజము కాదనియు, నీవును ధర్మశాస్త్రము గైకొని యథావిధిగా నడచుకొనుచున్నావనియు తెలిసికొందురు. 25 అయితే విశ్వసించిన అన్యజనులను గూర్చి – వారు విగ్రహముల కర్పించిన వాటి రక్తమును గొంతు పిసికి చంపిన దానిని, జారత్వమును మానవలసి నదని నిర్ణయించి వారికి వ్రాసియున్నామని చెప్పిరి. 26 అంతట పౌలు మరునాడు ఆ మనుష్యులను వెంటబెట్టుకొని పోయి, వారితో కూడ శుద్ధి చేసుకొని, దేవాలయములో ప్రవేశించి, వారిలో ప్రతి వానికొరకు కానుక అర్పించువరకు శుద్ధి దినములు నెరవేర్చుదమని తెలిపెను.

Paul ascribed all his success to God, and to God they gave the praise. God had honoured him more than any of the apostles, yet they did not envy him; but on the contrary, glorified the Lord. They could not do more to encourage Paul to go on cheerfully in his work. James and the elders of the church at Jerusalem, asked Paul to gratify the believing Jews, by some compliance with the ceremonial law. They thought it was prudent in him to conform thus far. It was great weakness to be so fond of the

shadows, when the substance was come. The religion Paul preached, tended not to destroy the law, but to fulfil it. He preached Christ, the end of the law for righteousness, and repentance and faith, in which we are to make great use of the law. The weakness and evil of the human heart strongly appear, when we consider how many, even of the disciples of Christ, had not due regard to the most eminent minister that even lived. Not the excellence of his character, nor the success with which God blessed his labours, could gain their esteem and affection, seeing that he did not render the same respect as themselves to mere ceremonial observances. How watchful should we be against prejudices! The apostles were not free from blame in all they did; and it would be hard to defend Paul from the charge of giving way too much in this matter. It is vain to attempt to court the favour of zealots, or bigots to a party. This compliance of Paul did not answer, for the very thing by which he hoped to pacify the Jews, provoked them, and brought him into trouble. But the all-wise God overruled both their advice and Paul's compliance with it, to serve a better purpose than was intended. It was in vain to think of pleasing men who would be pleased with nothing but the rooting out of Christianity. Integrity and uprightness will be more likely to preserve us than insincere compliances. And it should warn us not to press men to doing what is contrary to their own judgment to oblige us

Being in danger from the Jews, he is rescued by the Romans. (27-40) And when the seven days were almost ended, the Jews which were of Asia, when they saw him in the temple, stirred up all the people, and laid hands on him, *28* Crying out, Men of Israel, help: This is the man, that teacheth all men every where against the people, and the law, and this place: and further brought Greeks also into the temple, and hath polluted this holy place. *29* (For they had seen before with him in the city Trophimus an Ephesian, whom they supposed that Paul had brought into the temple.) *30* And all the city was moved, and the people ran together: and they took Paul, and drew him out of the temple: and forthwith the doors were shut. *31* And as they went about to kill him, tidings came unto the chief captain of the band, that all Jerusalem was in an uproar. *32* Who immediately took soldiers and centurions, and ran down unto them: and when they saw the chief captain and the soldiers, they left beating of Paul. *33* Then the chief captain came near, and took him, and commanded him to be bound with two chains; and demanded who he was, and what he had done. *34* And some cried one thing, some another, among the multitude: and when he could not know the certainty for the tumult, he commanded him to be carried into the castle. *35* And when he came upon the stairs, so it was, that he was borne of the soldiers for the violence of the people. *36* For the multitude of the people followed after, crying, Away with him. *37* And as Paul was to be led into the castle, he said unto the chief captain, May I speak unto thee? Who said, Canst thou speak Greek? *38* Art not thou that Egyptian, which before these days madest an uproar, and leddest out into the wilderness four thousand men that were murderers? *39* But Paul said, I am a man which am a Jew of Tarsus, a city in Cilicia, a citizen of no mean city: and, I beseech thee, suffer me to speak unto the people. *40* And when he had given him licence, Paul stood on the stairs, and beckoned with the hand unto the people. And when there was made a great silence, he spake unto them in the Hebrew tongue, saying,

యెరూషలేములో అల్లరి – పౌలును పట్టుకొనుట

27 ఏడు దినములు కావచ్చినప్పుడు ఆసియనుండి వచ్చిన యూదులు
దేవాలయములో అతని చూచి, సమూహమంతటిని కలవరపరచి అతనిని బలవంత ముగా
పట్టుకొని 28 – ఇశ్రాయేలీయులారా, సహాయము చేయరండి. ప్రజలకును ధర్మ
శాస్త్రమునకును ఈ స్థలమునకు విరోధముగా అందరికిని అంతటను బోధించుచున్నవాడు
వీడే. మరియు వీడు గ్రీసు దేశస్థులను దేవాలయములోనికి తీసుకొని వచ్చి ఈ పరిశుద్ధ
స్థలమును అపవిత్రపరచియున్నాడని కేకలు వేసిరి. 29 ఏలయనగా ఎఫెసీయుడైన త్రోఫిమును,
అతనితో కూడ పట్టణములో అంతకు ముందు వారు చూచియున్నందున పౌలు
దేవాలయములోనికి అతనికి తీసుకొని వచ్చెనని ఊహించిరి. 30 పట్టణమంతయు గలిబిలిగా
నుండెను. జనులు గుంపులు గుంపులుగా పరుగెత్తుకొని వచ్చి, పౌలును పట్టుకొని
దేవాలయములోనుండి అతనిని వెలుపలికి ఈడ్చిరి; వెంటనే తలుపులు మూయబడెను.
31 వారతని చంపవలెనని యత్నించుచుండగా యెరూషలేమంతయు గలిబిలిగానున్నదని
పటాలపు పైఅధికారికి వర్తమానము వచ్చెను. 32 వెంటనే అతడు సైనికులను శతాధిపతులను
వెంట బెట్టుకొని వారి యొద్దకు పరుగెత్తి వచ్చెను; వారు పై అధికారిని, సైనికులను,
రాణువ వారిని చూచి పౌలును కొట్టుట మానిరి. 33 పైఅధికారి దగ్గరకు వచ్చి అతని
పట్టుకొని, రెండు సంకెళ్లతో బంధించమని ఆజ్ఞాపించి, – ఇతడెవడు? ఏమి చేసెనని
అడుగగా, 34 సమూహములో కొందరీలాగు కొందరాలాగు కేకలు వేయుచున్నప్పుడు,
అల్లరి చేత అతడు నిజము తెలిసికొనలేక కోటలోనికి అతని తీసుకొని పొమ్మని ఆజ్ఞాపించెను.
35 పౌలు మెట్ల మీదికి వచ్చినప్పుడు జనులు గుంపు గూడి బలవంతము చేయుచున్నందున
సైనికులు అతని మోసికొని పోవలసి వచ్చెను. 36 ఏలయనగా – వానిని చంపుమని జన
సమూహము కేకలు వేయుచు వెంబడించెను. 37 వారు పౌలును కోటలోనికి తీసుకొని
పోవనై యుండగా అతడు పై అధికారిని చూచి నేను నీతోనొక మాట చెప్పవచ్చునా? అని
అడిగెను. । అందుకతడు – గ్రీకు భాష నీకు తెలియునా? 38 ఈ దినములకు మునుపు
రాజద్రోహమునకు రేపి, నరహంతకులైన నాలుగువేల మంది మనుష్యులను అరణ్యమునకు
వెంటబెట్టు కొనిపోయిన ఐగుప్తీయుడవు నీవు కావా? అని అడిగెను. 39 అందుకు పౌలు –
నేను కిలికియలోని తార్సువాడనైన యూదుడను; ఆ గొప్ప పట్టణపు పౌరుడను. జనులతో
మాటలాడుటకు నాకు సెలవిమ్మని వేడుకొనుచున్నానని చెప్పెను. 40 అతడు సెలవిచ్చిన
తరువాత పౌలు మెట్ల మీద నిలువబడి జనులకు చేసైగ చేసెను. వారు నిశ్శబ్దముగా
ఉన్నప్పుడు అతడు హెబ్రీ భాషలో ఇట్లనెను –

In the temple, where Paul should have been protected as in a place of safety, he was violently set upon. They falsely charged him with ill doctrine and ill practice against the Mosaic ceremonies. It is no new thing for those who mean honestly and act regularly, to have things laid to their charge which they know not and never thought of. It is common for the wise and good to have that charged against them by malicious people, with which they thought to have obliged them. God often makes those a protection to his people, who have no affection to them, but only have compassion for sufferers, and

regard to the public peace. And here see what false, mistaken notions of good people and good ministers, many run away with. But God seasonably interposes for the safety of his servants, from wicked and unreasonable men; and gives them opportunities to speak for themselves, to plead for the Redeemer, and to spread abroad his glorious gospel.

ACTS 22

Paul's account of his conversion. (1-11) Men, brethren, and fathers,
hear ye my defence which I make now unto you. *2* (And when they
heard that he spake in the Hebrew tongue to them, they kept the
more silence: and he saith,) 3 I am verily a man which am a Jew, born
in Tarsus, a city in Cilicia, yet brought up in this city at the feet of
Gamaliel, and taught according to the perfect manner of the law of
the fathers, and was zealous toward God, as ye all are this day. *4* And
I persecuted this way unto the death, binding and delivering into
prisons both men and women. *5* As also the high priest doth bear me
witness, and all the estate of the elders: from whom also I received
letters unto the brethren, and went to Damascus, to bring them which
were there bound unto Jerusalem, for to be punished. *6* And it came
to pass, that, as I made my journey, and was come nigh unto
Damascus about noon, suddenly there shone from heaven a great
light round about me. *7* And I fell unto the ground, and heard a voice
saying unto me, Saul, Saul, why persecutest thou me? *8* And I
answered, Who art thou, Lord? And he said unto me, I am Jesus of
Nazareth, whom thou persecutest. *9* And they that were with me saw
indeed the light, and were afraid; but they heard not the voice of him
that spake to me. *10* And I said, What shall I do, Lord? And the Lord
said unto me, Arise, and go into Damascus; and there it shall be told
thee of all things which are appointed for thee to do. *11* And when I
could not see for the glory of that light, being led by the hand of them
that were with me, I came into Damascus.

22వ అధ్యాయము

పౌలు యూదులకు ప్రసంగించుట

సహోదరులారా, తండ్రులారా, నేనిప్పుడు మీ యెదుట చెప్పు సమాధానము
ఆలకించుడి. 2 అతడు హెబ్రీ భాషలో మాటలాడుట వారు విని ఎక్కువ నిశ్శబ్దముగా
నుండిరి. అప్పుడతడు ఈలాగు చెప్పసాగెను. 3 నేను కిలికియలోని తార్సులో పుట్టిన
యూదుడను. అయితే ఈ పట్టణములో గమలీయేలు పాదములయొద్ద పెరిగి, మన పితరుల
ధర్మశాస్త్రసంబంధమగు నిష్ఠయందు శిక్షితుడనై, మీరందరు నేడు ఉన్న ప్రకారము దేవుని
గూర్చి ఆసక్తుడనై యుండి, 4 ఈ మార్గములో ఉన్న పురుషులను స్త్రీలను బంధించి చెరసాలలో
వేయించుచు మరణమువరకు హింసించి తిని. 5 ఇందును గూర్చి ప్రధాన యాజకులును,
పెద్దలందరును నాకు సాక్షులైయున్నారు. నేను వారి వలన సహోదరుల యొద్దకు పత్రికలు
తీసుకొని దమస్కులోని వారిని కూడ బంధించి దండించుటకై యెరూషలేమునకు తేవలెనని
అక్కడికి వెళ్లితిని. 6 నేను ప్రయాణము చేయుచు దమస్కునకు సమీపించినప్పుడు,

మధ్యాహ్నకాలమందు ఆకాశమునుండి గొప్ప వెలుగు అకస్మాత్తుగా నా చుట్టు ప్రకాశించెను. 7 నేను నేలమీద పడి – సౌలా, సౌలా, నీవెందుకు నన్ను హింసించు చున్నావని నాతో నొక స్వరము పలుకుట వింటిని. 8 అందుకు నేను – ప్రభువా, నీవెవరవని అడిగినప్పుడు; ఆయన – నేను నీవు హింసించుచున్న నజరేయుడనగు యేసును అని నాతో చెప్పెను. 9 నాతో కూడ ఉన్నవారు ఆ వెలుగును చూచిరి గాని నాతో మాటలాడిన వాని స్వరమును వారు వినలేదు. 10 అప్పుడు నేను – ప్రభువా, నేనేమి చేయవలెనని అడుగగా, ప్రభువు– నీవు లేచి దమస్కులోనికి వెళ్లుము, అక్కడ నీవు చేయుటకు నియమింపబడినవన్నియు నీకు చెప్పబడునని నాతో అనెను. 11 ఆ వెలుగు యొక్క ప్రభావము వలన నేను చూడలేక పోయినందున నాతో కూడ ఉన్నవారు నన్ను నడిపింపగా దమస్కులోనికి వచ్చితిమి.

The apostle addressed the enraged multitude, in the customary style of respect and good-will. Paul relates the history of his early life very particularly; he notices that his conversion was wholly the act of God. Condemned sinners are struck blind by the power of darkness, and it is a lasting blindness, like that of the unbelieving Jews. Convinced sinners are struck blind as Paul was, not by darkness, but by light. They are for a time brought to be at a loss within themselves, but it is in order to their being enlightened. A simple relation of the Lord's dealings with us, in bringing us, from opposing, to profess and promote his gospel, when delivered in a right spirit and manner, will sometimes make more impression that laboured speeches, even though it amounts not to the full proof of the truth, such as was shown in the change wrought in the apostle.

Paul directed to preach to the Gentiles. (12-21) 12 And one Ananias, a devout man according to the law, having a good report of all the Jews which dwelt there, *13* Came unto me, and stood, and said unto me, Brother Saul, receive thy sight. And the same hour I looked up upon him. *14* And he said, The God of our fathers hath chosen thee, that thou shouldest know his will, and see that Just One, and shouldest hear the voice of his mouth. *15* For thou shalt be his witness unto all men of what thou hast seen and heard. *16* And now why tarriest thou? arise, and be baptized, and wash away thy sins, calling on the name of the Lord. *17* And it came to pass, that, when I was come again to Jerusalem, even while I prayed in the temple, I was in a trance; *18* And saw him saying unto me, Make haste, and get thee quickly out of Jerusalem: for they will not receive thy testimony concerning me. *19* And I said, Lord, they know that I imprisoned and beat in every synagogue them that believed on thee: *20* And when the blood of thy martyr Stephen was shed, I also was standing by, and consenting unto his death, and kept the raiment of them that slew him. *21* And he said unto me, Depart: for I will send thee far hence unto the Gentiles.

12 అంతట ధర్మశాస్త్రముచొప్పున భక్తిపరుడును, అక్కడ కాపురమున్న యూదులందరిచేత మంచిపేరు పొందినవాడైన అననీయ అనువాడొకడు నా యొద్దకు వచ్చి నిలిచి – 13 సౌలా, సహోదరుడా, దృష్టి పొందుమని నాతో చెప్పగా, ఆ ఘడియలోనే నేను దృష్టిపొంది అతని చూచితిని. 14 అప్పుడతడు – మన పితరుల దేవుడు తన చిత్తమును

తెలిసికొనుటకును, ఆ నీతిమంతుని చూచుటకును, ఆయన నోటి మాట వినుటకును నిన్ను నియమించి యున్నాడు. 15 నీవు కన్నవాటిని గూర్చియు విన్నవాటిని గూర్చియు సకల మనుష్యుల యెదుట ఆయనకు సాక్షివైయుందువు. 16 గనుక నీవు తడవు చేయుట ఎందుకు? లేచి ఆయన నామమును బట్టి ప్రార్థన చేసి బాప్తిస్మము పొంది నీ పాపములను కడిగి వేసుకొనుమని చెప్పెను. 17 అంతట నేను యెరూషలేమునకు తిరిగి వచ్చి దేవాలయములో ప్రార్థన చేయుచుండగా పరవశుడనై ప్రభువును చూచితిని. 18 అప్పుడాయన – నీవు త్వరపడి యెరూషలేము విడిచి శీఘ్రముగా వెళ్లుము. నన్ను గూర్చి నీవిచ్చు సాక్ష్యము వారంగీకరింపరని నాతో చెప్పెను. 19 అందుకు నేను – ప్రభువా, ప్రతి సమాజమందిరములోను నీయందు విశ్వాసముంచువారిని నేను చెరసాలలో వేయుచు కొట్టుచు ఉంటినని వారికి బాగుగా తెలియును. 20 మరియు నీ సాక్షియైన స్తెఫను రక్తము చిందింపబడినప్పుడు నేను కూడ దగ్గర నిలిచి అందుకు సమ్మతించి అతని చంపిన వారి వస్త్రములకు కావలియుంటినని చెప్పితిని. 21 అందుకు ఆయన – వెళ్లుము, నేను దూరముగా అన్యజనులయొద్దకు నిన్ను పంపుదునని నాతో చెప్పెను.

The apostle goes on to relate how he was confirmed in the change he had made. The Lord having chosen the sinner, that he should know his will, he is humbled, enlightened, and brought to the knowledge of Christ and his blessed gospel. Christ is here called that Just One; for he is Jesus Christ the righteous. Those whom God has chosen to know his will, must look to Jesus, for by him God has made known his good-will to us. The great gospel privilege, sealed to us by baptism, is the pardon of sins. Be baptized, and wash away thy sins; that is, receive the comfort of the pardon of thy sins in and through Jesus Christ, and lay hold on his righteousness for that purpose; and receive power against sin, for the mortifying of thy corruptions. Be baptized, and rest not in the sign, but make sure of the thing signified, the putting away of the filth of sin. The great gospel duty, to which by our baptism we are bound, is, to seek for the pardon of our sins in Christ's name, and in dependence on him and his righteousness. God appoints his labourers their day and their place, and it is fit they should follow his appointment, though it may cross their own will. Providence contrives better for us than we do for ourselves; we must refer ourselves to God's guidance. If Christ send any one, his Spirit shall go along with him, and give him to see the fruit of his labours. But nothing can reconcile man's heart to the gospel, except the special grace of God.

The rage of the Jews Paul pleads that he is a Roman citizen. (22-30) And they gave him audience unto this word, and then lifted up their voices, and said, Away with such a fellow from the earth: for it is not fit that he should live. *23* And as they cried out, and cast off their clothes, and threw dust into the air, *24* The chief captain commanded him to be brought into the castle, and bade that he should be examined by scourging; that he might know wherefore they cried so against him. *25* And as they bound him with thongs, Paul said unto the centurion that stood by, Is it lawful for you to scourge a man that is a Roman, and uncondemned? *26* When the centurion heard that, he went and told the chief captain, saying, Take heed what thou doest: for this man is a Roman. *27* Then the chief captain came, and said

unto him, Tell me, art thou a Roman? He said, Yea. *28* And the chief captain answered, With a great sum obtained I this freedom. And Paul said, But I was free born. *29* Then straightway they departed from him which should have examined him: and the chief captain also was afraid, after he knew that he was a Roman, and because he had bound him. *30* On the morrow, because he would have known the certainty wherefore he was accused of the Jews, he loosed him from his bands, and commanded the chief priests and all their council to appear, and brought Paul down, and set him before them.

పౌలు రోమా పౌరసత్వము పొందినట్లు చెప్పుకొనుట

22 ఈ మాట వరకు అతడు చెప్పినది వారు ఆలకించుచుండిరి. అప్పుడు ఇటువంటి వాడు బ్రతుకతగడు. భూమి మీద ఉండకుండ చంపివేయుడని కేకలు వేసిరి. 23 వారు కేకలు వేయుచు తమపై బట్టలు విదుల్చుకొని ఆకాశము తట్టు దుమ్మెత్తి పోయుచుండగా, 24 వారతనికి విరోధముగా ఈలాగు కేకలు వేసిన హేతువేమో తెలిసికొనుటకై, సహస్రాధిపతి కొరడాలతో అతని కొట్టి, విమర్శింపవలెనని చెప్పి, కోటలోనికి తీసుకొని పొండని ఆజ్ఞాపించెను. 25 వారు పౌలును వారులతో కట్టుచున్నప్పుడు అతడు తన దగ్గర నిలిచియున్న శతాధిపతిని చూచి – శిక్ష విధింపకయే రోమీయుడైన మనుష్యుని కొరడాలతో కొట్టుటకు మీకు అధికారమున్నదా? అని అడిగెను. 26 శతాధిపతి ఆ మాట విని సహస్రాధిపతి యొద్దకు వచ్చి – నీవేమి చేయబోవుచున్నావు ? ఈ మనుష్యుడు రోమీయుడు సుమీ అనెను. 27 అప్పుడు సహస్రాధిపతి వచ్చి అతనిని చూచి – నీవు రోమీయుడవా? అది నాతో చెప్పుమనగా– 28 అతడు – అవునని చెప్పెను. సహస్రాధిపతి – నేను బహు ద్రవ్యమిచ్చి ఈ పౌరసత్వము సంపాదించుకొంటిననెను; అందుకు పౌలు – నేనైతే పుట్టుకతోనే రోమీయుడననెను. 29 కాబట్టి అతని విమర్శింపబోయినవారు వెంటనే అతనిని విడిచి పెట్టిరి. మరియు అతడు రోమీయుడని తెలిసికొనినప్పుడు అతని బంధించినందుకు సహస్రాధిపతి కూడ భయపడెను.

పౌలు మహాసభ యెదుట సమాధానము చెప్పుట

30 మరునాడు, యూదులు అతని మీద మోపిన నేరమేమో తాను నిశ్చయముగా తెలిసికొన గోరి, సహస్రాధిపతి అతని వదిలించి, ప్రధానయాజకులును మహాసభ వారందరును కూడి రావలెనని ఆజ్ఞాపించి, పౌలును తీసుకొని వచ్చి వారి యెదుట నిలువబెట్టెను.

The Jews listened to Paul's account of his conversion, but the mention of his being sent to the Gentiles, was so contrary to all their national prejudices, that they would hear no more. Their frantic conduct astonished the Roman officer, who supposed that Paul must have committed some great crime. Paul pleaded his privilege as a Roman citizen, by which he was exempted from all trials and punishments which might force him to confess himself guilty. The manner of his speaking plainly shows what holy security and serenity of mind he enjoyed. As Paul was a Jew, in low circumstances, the Roman officer questioned how he obtained so valuable a distinction; but the apostle told

him he was free born. Let us value that freedom to which all the children of God are born; which no sum of money, however large, can purchase for those who remain unregenerate. This at once put a stop to his trouble. Thus many are kept from evil practices by the fear of man, who would not be held back from them by the fear of God. The apostle asks, simply, Is it lawful? He knew that the God whom he served would support him under all sufferings for his name's sake. But if it were not lawful, the apostle's religion directed him, if possible, to avoid it. He never shrunk from a cross which his Divine Master laid upon his onward road; and he never stept aside out of that road to take one up.

ACTS 23

Paul's defence before the council of the Jews. (1-5) And Paul, earnestly beholding the council, said, Men and brethren, I have lived in all good conscience before God until this day. *2* And the high priest Ananias commanded them that stood by him to smite him on the mouth. *3* Then said Paul unto him, God shall smite thee, thou whited wall: for sittest thou to judge me after the law, and commandest me to be smitten contrary to the law? *4* And they that stood by said, Revilest thou God's high priest? *5* Then said Paul, I wist not, brethren, that he was the high priest: for it is written, Thou shalt not speak evil of the ruler of thy people.

23వ అధ్యాయము

పౌలుకు విరోధముగా యూదులు పన్నిన కుట్ర

పౌలు మహాసభ వారిని తేరి చూచి – సహోదరులారా, నేను నేటి వరకు కేవలము మంచి మనస్సాక్షి గలవాడనై దేవుని యెదుట నడచుకొనుచుంటినని చెప్పెను. 2 అందుకు ప్రధాన యాజకుడైన అననీయ – అతని నోటి మీద కొట్టుడని దగ్గర నిలిచియున్న వారికి ఆజ్ఞాపించగా, 3 పౌలు అతని చూచి – సున్నము కొట్టిన గోడా, దేవుడు నిన్ను కొట్టును. నీవు ధర్మశాస్త్రము చొప్పున నన్ను విమర్శింప కూర్చుండి, ధర్మశాస్త్రమునకు విరోధముగా నన్ను కొట్టను ఆజ్ఞాపించుచున్నావా? అనెను. 4 దగ్గర నిలిచియున్న వారు – నీవు దేవుని ప్రధాన యాజకుని దూషించెదవా ? అని అడిగిరి. 5 అందుకు పౌలు – సహోదరులారా, ఇతడు ప్రధాన యాజకుడని నాకు తెలియలేదు – నీ ప్రజల అధికారిని నిందింపవద్దు అని వ్రాయబడియున్నదనెను.

See here the character of an honest man. He sets God before him, and lives as in his sight. He makes conscience of what he says and does, and, according to the best of his knowledge, he keeps from whatever is evil, and cleaves to what is good. He is conscientious in all his words and conduct. Those who thus live before God, may, like Paul, have confidence both toward God and man. Though the answer of Paul contained a just rebuke and prediction, he seems to have been too angry at the treatment he received in uttering them. Great men may be told of their faults, and public complaints may be made in a proper manner; but the law of God requires respect for those in authority.

Paul's defence. He receives a Divine assurance that he shall go to Rome. (6-11) But when Paul perceived that the one part were Sadducees, and the other Pharisees, he cried out in the council, Men and brethren, I am a Pharisee, the son of a Pharisee: of the hope and resurrection of the dead I am called in question. *7* And when he had so said, there arose a dissension between the Pharisees and the Sadducees: and the multitude was divided. *8* For the Sadducees say that there is no resurrection, neither angel, nor spirit: but the Pharisees confess both. *9* And there arose a great cry: and the scribes that were of the Pharisees' part arose, and strove, saying, We find no evil in this man: but if a spirit or an angel hath spoken to him, let us not fight against God. *10* And when there arose a great dissension, the chief captain, fearing lest Paul should have been pulled in pieces of them, commanded the soldiers to go down, and to take him by force from among them, and to bring him into the castle. *11* And the night following the Lord stood by him, and said, Be of good cheer, Paul: for as thou hast testified of me in Jerusalem, so must thou bear witness also at Rome.

6 వారిలో ఒక భాగము సద్దూకయ్యులును, మరియొక భాగము పరిసయ్యులై యున్నట్టు పౌలు గ్రహించి – సహోదరులారా, నేను పరిసయ్యుడను, పరిసయ్యుల సంతతి వాడను; మనకున్న నిరీక్షణను గూర్చియు, మృతుల పునరుత్థానమును గూర్చియు నేను విమర్శింపబడుచున్నానని సభలో బిగ్గరగా చెప్పెను. 7 అతడాలాగు చెప్పినప్పుడు పరిసయ్యులకును సద్దూకయ్యులకును కలహము పుట్టినందున, ఆ సమూహము రెండు పక్షములాయెను. 8 సద్దూకయ్యులు పునరుత్థానము లేదనియు, దేవదూత యైనను ఆత్మయైనను లేదనియు చెప్పుదురు గాని, పరిసయ్యుల రెండును కలవని ఒప్పుకొందురు.
9 అప్పుడు పెద్ద గొల్లు పుట్టెను; పరిసయ్యుల పక్షముగానున్న శాస్త్రులలో కొందరు లేచి– ఈ మనుష్యుని యందు ఏ దోషమును మాకు కనబడలేదు; ఒక ఆత్మయైనను దేవదూతయైనను అతనితో మాటలాడి యుంటే మాటలాడి యుండవచ్చునని చెప్పుచు తగవులాడిరి. 10 కలహ మెక్కువైనప్పుడు వారు పౌలును చీల్చివేయుదు రేమోయని సహస్రాధిపతి భయపడి – మీరు వెళ్లి వారి మధ్య నుండి అతనిని బలవంతముగా పట్టుకొని కోటలోనికి తీసుకొని రండని సైనికులకు ఆజ్ఞాపించెను. 11 ఆ రాత్రి ప్రభువు అతని యొద్ద నిలుచుండి – ధైర్యముగా ఉండుము, యెరూషలేములో నన్ను గూర్చి నీవేలాగు సాక్ష్యమిచ్చితివో ఆలాగున రోమాలో కూడా సాక్ష్యమియ్యవలసియున్నదని చెప్పెను.

The Pharisees were correct in the faith of the Jewish church. The Sadducees were no friends to the Scripture or Divine revelation; they denied a future state; they had neither hope of eternal happiness, nor dread of eternal misery. When called in question for his being a Christian, Paul might truly say he was called in question for the hope of the resurrection of the dead. It was justifiable in him, by this profession of his opinion on that disputed point, to draw off the Pharisees from persecuting him, and to lead them to protect him from this unlawful violence. How easily can God defend his own cause! Though the Jews seemed to be perfectly agreed in their conspiracy against religion, yet they were influenced by very different motives. There is no true friendship among the wicked, and in a moment, and with the utmost ease, God can turn their union

into open enmity. Divine consolations stood Paul in the most stead; the chief captain rescued him out of the hands of cruel men, but the event he could not tell. Whoever is against us, we need not fear, if the Lord stand by us. It is the will of Christ, that his servants who are faithful, should be always cheerful. He might think he should never see Rome; but God tells him, even in that he should be gratified, since he desired to go there only for the honour of Christ, and to do good.

The Jews conspire to kill Paul, Lysias sends him to Cesarea. (12-24) And when it was day, certain of the Jews banded together, and bound themselves under a curse, saying that they would neither eat nor drink till they had killed Paul. *13* And they were more than forty which had made this conspiracy. *14* And they came to the chief priests and elders, and said, We have bound ourselves under a great curse, that we will eat nothing until we have slain Paul. *15* Now therefore ye with the council signify to the chief captain that he bring him down unto you to morrow, as though ye would enquire something more perfectly concerning him: and we, or ever he come near, are ready to kill him. *16* And when Paul's sister's son heard of their lying in wait, he went and entered into the castle, and told Paul. *17* Then Paul called one of the centurions unto him, and said, Bring this young man unto the chief captain: for he hath a certain thing to tell him. *18* So he took him, and brought him to the chief captain, and said, Paul the prisoner called me unto him, and prayed me to bring this young man unto thee, who hath something to say unto thee. *19* Then the chief captain took him by the hand, and went with him aside privately, and asked him, What is that thou hast to tell me? *20* And he said, The Jews have agreed to desire thee that thou wouldest bring down Paul to morrow into the council, as though they would enquire somewhat of him more perfectly. *21* But do not thou yield unto them: for there lie in wait for him of them more than forty men, which have bound themselves with an oath, that they will neither eat nor drink till they have killed him: and now are they ready, looking for a promise from thee. *22* So the chief captain then let the young man depart, and charged him, See thou tell no man that thou hast shewed these things to me. *23* And he called unto him two centurions, saying, Make ready two hundred soldiers to go to Caesarea, and horsemen threescore and ten, and spearmen two hundred, at the third hour of the night; *24* And provide them beasts, that they may set Paul on, and bring him safe unto Felix the governor.

12 ఉదయమైనప్పుడు యూదులు కట్టుకట్టి, తాము పౌలును చంపువరకు అన్న పానములు పుచ్చుకొనమని ఒట్టు పెట్టుకొనిరి. 13 ఈ కుట్రలో చేరిన వారు నలువది మంది కంటె ఎక్కువ. 14 వారు ప్రధాన యాజకుల యొద్దకును పెద్దల యొద్దకును వచ్చి – మేము పౌలును చంపువరకు ఏమియు రుచి చూడమని గట్టిగా ఒట్టు పెట్టుకొని యున్నాము.
15 కాబట్టి మీరు మహాసభతో కలిసి అతనిని గూర్చి మరి పూర్తిగా విచారించి తెలిసికొన బోవునట్టు అతనిని మీ యొద్దకు తీసుకొని రమ్మని సహస్రాధిపతితో మనవి చేయుడి; అతడు దగ్గరకు రాకమునుపే మేమతని చంపుటకు సిద్ధపడి యున్నామని చెప్పిరి. 16 అయితే పౌలు మేనల్లుడు వారు పొంచి యున్నారని విని వచ్చి కోటలో ప్రవేశించి పౌలుకు ఆ

సంగతి తెల్పెను. 17 అప్పుడు పౌలు శతాధిపతులలో నొకనిని తన యొద్దకు పిలిచి – ఈ
చిన్నవానిని సహస్రాధిపతి యొద్దకు తోడుకొని పొమ్ము, ఇతడు అతనితో ఒక మాట
చెప్పుకొనవలెనని యున్నాడనెను. 18 శతాధిపతి సహస్రాధిపతి యొద్దకు అతని తోడుకొని
పోయి, – ఖైదీయైనన పౌలు నన్ను పిలిచి, నీతోఒక మాట చెప్పుకొనవలెనని యున్న ఈ
పడుచువానిని నీ యొద్దకు తీసుకొని పొమ్మని నన్ను అడిగెనని చెప్పెను. 19 సహస్రాధిపతి
అతని చెయ్యి పట్టుకొని అవతలకు తీసుకొని పోయి – నీవు నాతో చెప్పుకొనవలెనని
యున్నదేమని ఒంటరిగా అడిగెను. 20 అందుకతడు – నీవు పౌలును గూర్చి సంపూర్తిగా
విచారింపబోవునట్టు అతనిని రేపు మహాసభ యొద్దకు తీసుకొని రావలెనని నిన్ను
వేడుకొనుటకు యూదులు కట్టుకట్టి యున్నారు. 21 వారి మాటకు నీవు సమ్మతింపవద్దు;
వారిలో నలువది మంది కంటె ఎక్కువమంది మనుష్యులు అతని కొరకు పొంచియున్నారు.
వారు అతని చంపువరకు అన్నపానములు పుచ్చుకొనమని ఒట్టు పెట్టుకొని యున్నారు;
ఇప్పుడు నీ యొద్ద మాట తీసుకొనవలెనని కనిపెట్టుకొని సిద్ధముగా ఉన్నారని చెప్పెను. 22
అందుకు సహస్రాధిపతి – నీవు ఈ సంగతి నాకు తెలిపితివని ఎవనితోను చెప్పవద్దని
ఆజ్ఞాపించి ఆ పడుచువానిని పంపివేసెను. 23 తరువాత అతడు శతాధిపతులలో ఇద్దరిని
తన యొద్దకు పిలిచి – కైసరయ వరకు వెళ్లుటకు ఇన్నూరుమంది సైనికులను డెబ్బది
మంది గుఱ్ఱపు రౌతులను ఇన్నూరు మంది ఈటెల వారిని రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు
సిద్ధపరచి, 24 పౌలును ఎక్కించి అధిపతియైన ఫేలిక్సు నొద్దకు భద్రముగా తీసుకొని
పోవుటకు గుఱ్ఱములను సిద్ధపరచుడని చెప్పెను.

False religious principles, adopted by carnal men, urge on to such wickedness, as human nature would hardly be supposed capable of. Yet the Lord readily disappoints the best concerted schemes of iniquity. Paul knew that the Divine providence acts by reasonable and prudent means; and that, if he neglected to use the means in his power, he could not expect God's providence to work on his behalf. He who will not help himself according to his means and power, has neither reason nor revelation to assure him that he shall receive help from God. Believing in the Lord, we and ours shall be kept from every evil work, and kept to his kingdom. Heavenly Father, give us by thy Holy Spirit, for Christ's sake, this precious faith.

*Lysias's letter to Felix. (25-35)*25 And he wrote a letter after this
manner: *26* Claudius Lysias unto the most excellent governor Felix
sendeth greeting. *27* This man was taken of the Jews, and should
have been killed of them: then came I with an army, and rescued him,
having understood that he was a Roman. *28* And when I would have
known the cause wherefore they accused him, I brought him forth
into their council: *29* Whom I perceived to be accused of questions of
their law, but to have nothing laid to his charge worthy of death or of
bonds. *30* And when it was told me how that the Jews laid wait for
the man, I sent straightway to thee, and gave commandment to his
accusers also to say before thee what they had against him. Farewell.
31 Then the soldiers, as it was commanded them, took Paul, and
brought him by night to Antipatris. *32* On the morrow they left the

horsemen to go with him, and returned to the castle: *33* Who, when
they came to Caesarea, and delivered the epistle to the governor,
presented Paul also before him. *34* And when the governor had read
the letter, he asked of what province he was. And when he understood
that he was of Cilicia; *35* I will hear thee, said he, when thine accusers
are also come. And he commanded him to be kept in Herod's judgment
hall.

పౌలు కైసరయకు పంపబడుట

25 మరియు ఈ ప్రకారముగా ఒక పత్రిక వ్రాసెను– 26 మహా ఘనత వహించిన
అధిపతియైన ఫేలిక్సుకు క్లౌదియ లూసియ వందనములు – 27 యూదులు ఈ మనుష్యుని
పట్టుకొని చంపబోయినప్పుడు, అతడు రోమీయుడని నేను విని, సైనికులతోవచ్చి అతనిని
తప్పించితిని. 28 వారు అతనిని మీద మోపిన నేరమేమో తెలిసికొన గోరి నేను వారి
మహాసభయొద్దకు అతనిని తీసుకొని వచ్చితిని. 29 వారు తమ ధర్మశాస్త్రవాదములను
గూర్చి అతని మీద నేరము మోపిరే గాని మరణమునకైనను, బంధకములకైనను తగిన
నేరము అతనియందేమియు కనుపరచ లేదు. 30 అయితే వారు ఈ మనుష్యుని మీద
కుట్ర చేయనైయున్నారని నాకు తెలియ వచ్చినందున, వెంటనే అతని నీ యొద్దకు
పంపించితిని. నేరము మోపిన వారు కూడ అతని మీద చెప్పవలెనని యున్న సంగతి నీ
యెదుట చెప్పుకొన నాజ్ఞాపించితిని. । కాబట్టి అతడు వారికి ఆజ్ఞాపించిన ప్రకారము సైనికులు
పౌలును రాత్రివేళ అంతిపత్రికి తీసుకొనిపోయిరి. 31 మరునాడు వారతనితో కూడ రౌతులను
పంపి తాము కోటకు తిరిగి వచ్చిరి. 32 వారు కైసరయకు వచ్చి అధిపతికి ఆ పత్రిక
అప్పగించి పౌలును కూడ అతని యెదుట నిలబెట్టిరి. 33 అధిపతి ఆ పత్రిక చదివినప్పుడు
– ఇతడు ఏ ప్రదేశపు వాడని అడిగి, అతడు కిలికియ వాడని తెలిసికొని – 34 నీ మీద
నేరము మోపువారు కూడ వచ్చినప్పుడు నీ సంగతి పూర్ణముగా విచారింతునని చెప్పి, 35
హేరోదు అధికార మందిరములో అతనిని కావలియందుంచవలెనని ఆజ్ఞాపించెను.

God has instruments for every work. The natural abilities and moral virtues of the heathens often have been employed to protect his persecuted servants. Even the men of the world can discern between the conscientious conduct of upright believers, and the zeal of false professors, though they disregard or understand not their doctrinal principles. All hearts are in God's hand, and those are blessed who put their trust in him, and commit their ways unto him.

ACTS 24

The speech of Tertullus against Paul. (1-9) And after five days
Ananias the high priest descended with the elders, and with a certain
orator named Tertullus, who informed the governor against Paul. *2* And
when he was called forth, Tertullus began to accuse him, saying,
Seeing that by thee we enjoy great quietness, and that very worthy
deeds are done unto this nation by thy providence, *3* We accept it
always, and in all places, most noble Felix, with all thankfulness.
4 Notwithstanding, that I be not further tedious unto thee, I pray

thee that thou wouldest hear us of thy clemency a few words. *5* For we have found this man a pestilent fellow, and a mover of sedition among all the Jews throughout the world, and a ringleader of the sect of the Nazarenes: *6* Who also hath gone about to profane the temple: whom we took, and would have judged according to our law. *7* But the chief captain Lysias came upon us, and with great violence took him away out of our hands, *8* Commanding his accusers to come unto thee: by examining of whom thyself mayest take knowledge of all these things, whereof we accuse him. *9* And the Jews also assented, saying that these things were so

24వ అధ్యాయము

పౌలు గవర్నరు ఫేలిక్సు యెదుట తీర్పు పొందుట

అయిదు దినములైన తరువాత ప్రధాన యాజకుడైన అననీయయు, కొందరు పెద్దలును, తెర్తుల్లు అను ఒక న్యాయవాదియు కైసరయకు వచ్చి, పౌలు మీద తెచ్చిన ఫిర్యాదు అధిపతికి తెలియజేసిరి. 2 పౌలు రప్పింపబడినప్పుడు తెర్తుల్లు అతని మీద నేరము మోపనారంభించి ఇట్లనెను – 3 మహా ఘనత వహించిన ఫేలిక్సా, మేము తమ వలన ఎంతో నెమ్మది అనుభవించుచున్నామనియు, ఈ దేశమునకు సంభవించిన అనేక కీడులు తమ పరామర్శచేత దిద్దుబాటవు చున్నవనియు ఒప్పుకొని, మేము సకల విధములను సకలస్థలములలోను పూర్ణకృతజ్ఞతతో అంగీకరించుచున్నాము. 4 నేను తమకు ఎక్కువ ఆయాసము కలుగజేయకుండ మేము క్లుప్తముగా చెప్పుకొను దానిని తమరు ఎప్పటివలె శాంతముగా వినవలెనని వేడుకొనుచున్నాను. 5 ఈ మనుష్యుడు పీడవంటి వాడును, భూలోకమందున్న సకలమైన యూదులను కలహమునకు రేపు వాడును, నజరేయుల మత భేదములకు నాయకుడునై యున్నట్టు మేము కనుగొంటిమి. 6 మరియు ఇతడు దేవాలయమును అపవిత్రము చేయుటకు యత్నపడెను గనుక మేము అతని పట్టుకొంటిమి. 7 తమరు విమర్శించిన యెడల మేము ఇతని మీద మోపుచున్న నేరములన్నియు తమకే తెలియవచ్చునని చెప్పెను. 8 యూదులందుకు సమ్మతించి ఈ మాటలు నిజమే అని చెప్పిరి. 9 అప్పుడు అధిపతి – మాటలాడుమని పౌలునకు సైగ చేయగా, అత డిట్లనెను – తమరు బహు సంవత్సరముల నుండి ఈ జనమునకు న్యాయాధిపతులై యున్నారని యెరిగి నేను ధైర్యముతో సమాధానము చెప్పుకొనుచున్నాను.

See here the unhappiness of great men, and a great unhappiness it is, to have their services praised beyond measure, and never to be faithfully told of their faults; hereby they are hardened and encouraged in evil, like Felix. God's prophets were charged with being troublers of the land, and our Lord Jesus Christ, that he perverted the nation; the very same charges were brought against Paul. The selfish and evil passions of men urge them forward, and the graces and power of speech, too often have been used to mislead and prejudice men against the truth. How different will the characters of Paul and Felix appear at the day of judgement, from what they are represented in the speech of Tertullus! Let not Christians value the applause, or be troubled at the revilings of ungodly men, who represent the vilest of the human race almost as gods, and the excellent of the earth as pestilences and movers of sedition.

Paul's defence before Felix. (10-21) Then Paul, after that the governor had beckoned unto him to speak, answered, Forasmuch as I know that thou hast been of many years a judge unto this nation, I do the more cheerfully answer for myself: *11* Because that thou mayest understand, that there are yet but twelve days since I went up to Jerusalem for to worship. *12* And they neither found me in the temple disputing with any man, neither raising up the people, neither in the synagogues, nor in the city: *13* Neither can they prove the things whereof they now accuse me. *14* But this I confess unto thee, that after the way which they call heresy, so worship I the God of my fathers, believing all things which are written in the law and in the prophets: *15* And have hope toward God, which they themselves also allow, that there shall be a resurrection of the dead, both of the just and unjust. *16* And herein do I exercise myself, to have always a conscience void of offence toward God, and toward men. *17* Now after many years I came to bring alms to my nation, and offerings. *18* Whereupon certain Jews from Asia found me purified in the temple, neither with multitude, nor with tumult. *19* Who ought to have been here before thee, and object, if they had ought against me. *20* Or else let these same here say, if they have found any evil doing in me, while I stood before the council, *21* Except it be for this one voice, that I cried standing among them, Touching the resurrection of the dead I am called in question by you this day.

10 యెరూషలేములో ఆరాధించుటకు నేను వెళ్లిన నాట నుండి పన్నెండు దినములు మాత్రమే అయినదని తమరు విచారించి తెలిసికొనవచ్చును. 11 దేవాలయము లోనేమి, సమాజ మందిరములలో నేమి, పట్టణములోనేమి, నేను ఎవనితోను తర్కించుటయైనను, జనులను గుమి గూర్చుటయైనను వారు చూడలేదు. 12 మరియు ఇప్పుడు వారు నా మీద మోపు నేరములను తమకు ఋజువు పరచలేరు. 13 ధర్మశాస్త్రమందును, ప్రవక్తల గ్రంథముల యందును వ్రాయబడియున్నవన్నియు నమ్మి, నీతిమంతులకును అనీతిమంతులకును పునరుత్థానము కలుగబోవుచున్నదని 14 వీరు నిరీక్షించుచున్నట్టు నేను కూడ దేవునియందు నిరీక్షణ యుంచి, 15 వారు మత భేదమని పేరు పెట్టు ఈ మార్గము చొప్పున నా పితరుల దేవునిని సేవించుచున్నానని తమరి యెదుట ఒప్పుకొనుచున్నాను. 16 ఈ విధమున నేనును, దేవుని యెడలను మనుష్యుల యెడలను ఎల్లప్పుడు నా మనస్సాక్షి నిర్దోషమైనదిగా ఉండునట్లు అభ్యాసము చేసుకొనుచున్నాను. 17 కొన్ని సంవత్సరములైన తరువాత నేను నా స్వజనులకు దానద్రవ్యమును కానుకలును అప్పగించుటకు వచ్చితిని. 18 నేను శుద్ధి చేసికొనిన వాడనై ఈలాగు అప్పగించుచుండగా, వారు దేవాలయములో నన్ను చూచిరి. నేను గుంపు కూర్చియుండలేదు, నా వలన అల్లరి కాలేదు. ఆసియ నుండి వచ్చిన కొందరు యూదులు ఉండిరి; 19 నా మీద వారికేమైన యున్న యెడల వారే తమరి సన్నిధికి వచ్చి నా మీద నేరము మోపవలసి యుండెను. 20 లేదా, నేను మహాసభ యెదుట నిలిచియున్నప్పుడు, మృతుల పునరుత్థానమును గూర్చి నేడు వారి యెదుట విమర్శింపబడుచున్నానని 21 వారి మధ్య నిలువబడి నేను బిగ్గరగా చెప్పిన ఈ యొక్క మాట విషయమై తప్ప నాయందు మరి ఏ నేరమైనను వీరు కనుగొనియుంటే వీరైనా చెప్పవచ్చుననెను.

Paul gives a just account of himself, which clears him from crime, and likewise shows the true reason of the violence against him. Let us never be driven from any good way by its having an ill name. It is very comfortable, in worshipping God, to look to him as the God of our fathers, and to set up no other rule of faith or practice but the Scriptures. This shows there will be a resurrection to a final judgment. Prophets and their doctrines were to be tried by their fruits. Paul's aim was to have a conscience void of offence. His care and endeavour was to abstain from many things, and to abound in the exercises of religion at all times; both towards God. and towards man. If blamed for being more earnest in the things of God than our neighbours, what is our reply? Do we shrink from the accusation? How many in the world would rather be accused of any weakness, nay, even of wickedness, than of an earnest, fervent feeling of love to the Lord Jesus Christ, and of devotedness to his service! Can such think that He will confess them when he comes in his glory, and before the angels of God?

Felix trembles at the reasoning of Paul. (22-27) And when Felix heard these things, having more perfect knowledge of that way, he deferred them, and said, When Lysias the chief captain shall come down, I will know the uttermost of your matter. *23* And he commanded a centurion to keep Paul, and to let him have liberty, and that he should forbid none of his acquaintance to minister or come unto him. *24* And after certain days, when Felix came with his wife Drusilla, which was a Jewess, he sent for Paul, and heard him concerning the faith in Christ. *25* And as he reasoned of righteousness, temperance, and judgment to come, Felix trembled, and answered, Go thy way for this time; when I have a convenient season, I will call for thee. *26* He hoped also that money should have been given him of Paul, that he might loose him: wherefore he sent for him the oftener, and communed with him. *27* But after two years Porcius Festus came into Felix' room: and Felix, willing to shew the Jews a pleasure, left Paul bound.

ఫేలిక్సు విమర్శ నిలుపు చేయుట

22 ఫేలిక్సు ఈ మార్గమును గూర్చి బాగుగా యెరిగిన వాడై – సహస్రాధిపతి యైన లూసియ వచ్చినప్పుడు మీ సంగతి నేను విచారించి తెలిసికొనందునని చెప్పి విమర్శ నిలుపుచేసెను. 23 మరియు అతని విడిగా కావలిలో నుంచి, అతనికి పరిచారము చేయుటకు అతని స్వజనులలో ఎవరిని ఆటంక పరచకూడదని శతాధిపతికి ఆజ్ఞాపించెను. 24 కొన్ని దినములైన తరువాత ఫేలిక్సు యూదురాలైన ద్రుసిల్ల అను తన భార్యతో కూడ వచ్చి, పౌలును పిలిపించి, క్రీస్తు యేసునందలి విశ్వాసమును గూర్చి అతడు బోధింపగా వినెను. 25 అప్పుడతడు నీతిని గూర్చియు, ఆశాని గ్రహమును గూర్చియు, రాబోవు విమర్శను గూర్చియు ప్రసంగించుచుండగా ఫేలిక్సు మిగుల భయపడి – ఇప్పటికి వెళ్లుము, నాకు సమయమైన నిన్ను పిలువనంపింతునని చెప్పెను. 26 తరువాత పౌలు వలన తనకు ద్రవ్యము దొరకునని ఆశించి, మాటిమాటికి అతనిని పిలిపించి అతనితో సంభాషణ చేయుచుండెను. 27 రెండు సంవత్సరములైన తరువాత ఫేలిక్సుకు ప్రతిగా పోర్కియు ఫేస్తు వచ్చెను. అప్పుడు ఫేలిక్సు యూదుల చేత మంచివాడనిపించుకొనవలెనని కోరి, పౌలును బంధకములలోనే విడిచిపెట్టి పోయెను.

The apostle reasoned concerning the nature and obligations of righteousness, temperance, and of a judgment to come; thus showing the oppressive judge and his profligate mistress, their need of repentance, forgiveness, and of the grace of the gospel. Justice respects our conduct in life, particularly in reference to others; temperance, the state and government of our souls, in reference to God. He who does not exercise himself in these, has neither the form nor the power of godliness, and must be overwhelmed with the Divine wrath in the day of God's appearing. A prospect of the judgment to come, is enough to make the stoutest heart to tremble. Felix trembled, but that was all. Many are startled by the word of God, who are not changed by it. Many fear the consequences of sin, yet continue in the love and practice of sin. In the affairs of our souls, delays are dangerous.

ACTS 25

Paul before Festus, he appeals to Caesar. (1-12) Now when Festus was come into the province, after three days he ascended from Caesarea to Jerusalem. *2* Then the high priest and the chief of the Jews informed him against Paul, and besought him, *3* And desired favour against him, that he would send for him to Jerusalem, laying wait in the way to kill him. *4* But Festus answered, that Paul should be kept at Caesarea, and that he himself would depart shortly thither. *5* Let them therefore, said he, which among you are able, go down with me, and accuse this man, if there be any wickedness in him. *6* And when he had tarried among them more than ten days, he went down unto Caesarea; and the next day sitting on the judgment seat commanded Paul to be brought. *7* And when he was come, the Jews which came down from Jerusalem stood round about, and laid many and grievous complaints against Paul, which they could not prove. *8* While he answered for himself, Neither against the law of the Jews, neither against the temple, nor yet against Caesar, have I offended any thing at all. *9* But Festus, willing to do the Jews a pleasure, answered Paul, and said, Wilt thou go up to Jerusalem, and there be judged of these things before me? *10* Then said Paul, I stand at Caesar's judgment seat, where I ought to be judged: to the Jews have I done no wrong, as thou very well knowest. *11* For if I be an offender, or have committed any thing worthy of death, I refuse not to die: but if there be none of these things whereof these accuse me, no man may deliver me unto them. I appeal unto Caesar. *12* Then Festus, when he had conferred with the council, answered, Hast thou appealed unto Caesar? unto Caesar shalt thou go.

25వ అధ్యాయము

పౌలు ఫేస్తు యెదుట తీర్పు పొందుట

ఫేస్తు ఆ దేశాధికారమునకు వచ్చిన మూడు దినములకు కైసరయనుండి యెరూషలేమునకు వెళ్లెను. 2 అప్పుడు ప్రధాన యాజకులును, యూదులలో ముఖ్యులును పౌలు మీద తాము తెచ్చిన ఫిర్యాదుసంగతి అతనికి తెలియజేసిరి. 3 మరియు త్రోవలో అతనిని చంపుటకు పొంచి యుండి – మీరు దయచేసి అతనిని యెరూషలేమునకు

పిలువనంపించుడని అతనిని గూర్చి ఫేస్తునొద్ద మనవి జేసిరి. 4 అందుకు ఫేస్తు – పౌలు
కైసరయలో కావలిలో ఉన్నాడు, నేను శీఘ్రముగా అక్కడకు వెళ్లబోవుచున్నాను. 5 గనుక
మీలో సమర్థులైన వారు నాతో కూడ వచ్చి ఆ మనుష్యుని యందు తప్పిదమేదైన యుంటే
అతనిమీద మోపవచ్చునని ఉత్తరమిచ్చెను. 6 అతడు వారియొద్ద ఎనిమిది, పది దినములు
గడిపి కైసరయకు వెళ్లి మరునాడు న్యాయపీఠము మీద కూర్చుండి, పౌలును తీసుకొని
రమ్మని ఆజ్ఞాపించెను. 7 పౌలు వచ్చినప్పుడు యెరూషలేము నుండి వచ్చిన యూదులు
అతని చుట్టూ నిలిచి భారమైన నేరములనేకములను మోపిరి, గాని వాటిని రుజువు
చేయలేక పోయిరి. 8 అందుకు పౌలు – యూదుల ధర్మశాస్త్రమును గూర్చి గాని
దేవాలయమును గూర్చి గాని, కైసరును గూర్చి గాని నేనెన్నడును ఎంత మాత్రమును తప్పిదము
చేయలేదని సమాధానము చెప్పెను. 9 అయితే ఫేస్తు యూదుల చేత మంచి వాడనిపించుకొన
వలెనని – యెరూషలేమునకు వచ్చి, అక్కడ నా యెదుట ఈ సంగతులను గూర్చి
విమర్శింపబడుట నీ కిష్టమా? అని పౌలు నడిగెను. 10 అందుకు పౌలు – కైసరు
న్యాయపీఠము యెదుట నిలువబడి యున్నాను; నేను విమర్శింపబడవలసిన స్థలమిదే.
యూదులకు నేను అన్యాయ మేమియు చేయలేదని తమరికి బాగుగా తెలియును. 11 నేను
న్యాయము తప్పి మరణమునకు తగిన దేదైనను చేసినయెడల మరణమునకు వెనుతీయను;
వీరు నా మీద మోపుచున్న నేరములలో ఏదియు నిజము కానియెడల నన్ను వారికి
అప్పగించుటకు ఎవరి తరము కాదు; కైసరు ఎదుటనే చెప్పుకొందుననెను. 12 అప్పుడు
ఫేస్తు తన సభ వారితో ఆలోచన చేసిన తరువాత – కైసరు యెదుట చెప్పుకొందునంటివే,
కైసరు వద్దకే పోవుదువని ఉత్తరమిచ్చెను.

See how restless malice is. Persecutors deem it a peculiar favour to have their malice gratified. Preaching Christ, the end of the law, was no offence against the law. In suffering times the prudence of the Lord's people is tried, as well as their patience; they need wisdom. It becomes those who are innocent, to insist upon their innocence. Paul was willing to abide by the rules of the law, and to let that take its course. If he deserved death, he would accept the punishment. But if none of the things whereof they accused him were true, no man could deliver him unto them, with justice. Paul is neither released nor condemned. It is an instance of the slow steps which Providence takes; by which we are often made ashamed, both of our hopes and of our fears, and are kept waiting on God.

Festus confers with Agrippa respecting Paul. (13-27) And after
certain days king Agrippa and Bernice came unto Caesarea to salute
Festus. *14* And when they had been there many days, Festus declared
Paul's cause unto the king, saying, There is a certain man left in
bonds by Felix: *15* About whom, when I was at Jerusalem, the chief
priests and the elders of the Jews informed me, desiring to have
judgment against him. *16* To whom I answered, It is not the manner
of the Romans to deliver any man to die, before that he which is
accused have the accusers face to face, and have licence to answer
for himself concerning the crime laid against him. *17* Therefore, when
they were come hither, without any delay on the morrow I sat on the
judgment seat, and commanded the man to be brought forth.

అపొస్తలుల కార్యములు 25వ అధ్యాయము

18 Against whom when the accusers stood up, they brought none
accusation of such things as I supposed: *19* But had certain questions
against him of their own superstition, and of one Jesus, which was
dead, whom Paul affirmed to be alive. *20* And because I doubted of
such manner of questions, I asked him whether he would go to
Jerusalem, and there be judged of these matters. *21* But when Paul
had appealed to be reserved unto the hearing of Augustus, I
commanded him to be kept till I might send him to Caesar. *22* Then
Agrippa said unto Festus, I would also hear the man myself. To
morrow, said he, thou shalt hear him. *23* And on the morrow, when
Agrippa was come, and Bernice, with great pomp, and was entered
into the place of hearing, with the chief captains, and principal men
of the city, at Festus' commandment Paul was brought forth. *24* And
Festus said, King Agrippa, and all men which are here present with
us, ye see this man, about whom all the multitude of the Jews have
dealt with me, both at Jerusalem, and also here, crying that he ought
not to live any longer. *25* But when I found that he had committed
nothing worthy of death, and that he himself hath appealed to
Augustus, I have determined to send him. *26* Of whom I have no
certain thing to write unto my lord. Wherefore I have brought him
forth before you, and specially before thee, O king Agrippa, that, after
examination had, I might have somewhat to write. *27* For it seemeth
to me unreasonable to send a prisoner, and not withal to signify the
crimes laid against him.

అగ్రిప్ప – బెర్నీకే

13 కొన్ని దినములైన తరువాత రాజైన అగ్రిప్పయు, బెర్నీకేయు ఫేస్తు దర్శనము
చేసుకొనుటకు కైసరయుకు వచ్చిరి. 14 వారక్కడ అనేక దినములుండగా, ఫేస్తు పౌలు
సంగతి రాజునకు తెలియజెప్పెను; ఏమనగా – ఫేలిక్సు విడిచిపెట్టి పోయిన యొక ఖైదీ
యున్నాడు. 15 నేను యెరూషలేములో ఉన్నప్పుడు ప్రధానయాజకులును యూదుల పెద్దలును
అతని మీద తెచ్చిన ఫిర్యాదు తెలిపి అతనికి శిక్ష విధింపవలెనని వేడుకొనిరి. 16 అందుకు
నేను – నేరము మోపబడినవాడు నేరము మోపిన వారికి ముఖాముఖిగా వచ్చి తన మీద
మోపబడిన నేరమును గూర్చి సమాధానము చెప్పుకొనుటకు అవకాశమియ్యక మునుపు ఏ
మనుష్యుని నైనను అప్పగించుట రోమీయుల ఆచారము కాదని ఉత్తరమిచ్చితిని. 17 కాబట్టి
వారిక్కడ కూడి వచ్చినప్పుడు నేను ఆలస్యమేమియు చేయక మరునాడు న్యాయపీఠము
మీద కూర్చుండి ఆ మనుష్యుని తీసుకొని రమ్మని ఆజ్ఞాపించితిని. 18 నేరము మోపిన
వారు నిలిచినప్పుడు, నేననుకొనిన నేరములలో ఒకటియైనను అతని మీద మోపిన వారు
కారు. 19 అయితే తమ మతమును గూర్చియు, చనిపోయిన యేసు అను ఒకని గూర్చియు
ఇతనితో వారికి కొన్ని వివాదములున్నట్టు కనబడెను. 20 ఆ యేసు బ్రతికి యున్నాడని
పౌలు చెప్పెను. నేనట్టి వాదముల విషయమై ఏలాగున విచారింపవలెనో ఏమియు తోచక,
యెరూషలేమునకు వెళ్లి అక్కడ వీటిని గూర్చి విమర్శింపబడుటకు అతని కిష్టమవునేమోయని
అడిగితిని. 21 అయితే పౌలు, చక్రవర్తి విమర్శకు తన్ను నిలిపి యుంచవలెనని
చెప్పికొనినందున నేనతనిని కైసరు నొద్దకు పంపించువరకు నిలిపి ఉంచవలెనని
ఆజ్ఞాపించితిననెను. 22 అందుకు అగ్రిప్ప – ఆ మనుష్యుడు చెప్పుకొనునది నేనును

వినగోరుచున్నానని ఫేస్తుతో ననగా, అతడు – రేపు వినవచ్చునని చెప్పెను. 23 కాబట్టి మరునాడు అగ్రిప్పయు బెర్నీకేయు మిక్కిలి ఆడంబరముతో వచ్చి, సహస్రాధిపతులతోను పట్టణమందలి ప్రముఖులతోను అధికార మందిరములో ప్రవేశించిన తరువాత ఫేస్తు ఆజ్ఞనీయగా పౌలు తేబడెను. 24 అప్పుడు ఫేస్తు – అగ్రిప్ప రాజా, ఇక్కడ మాతోఉన్న సమస్తజనులారా, మీరు ఈ మనుష్యుని చూచుచున్నారు. యెరూషలేములోను, ఇక్కడను యూదులందరు – వీడు ఇక బ్రతుక తగడని కేకలు వేయుచు అతని మీద నాతో మనవి చేసుకొనిరి. 25 ఇతడు మరణమునకు తగినదేమియు చేయలేదని నేను గ్రహించి ఇతడు చక్రవర్తి యెదుట చెప్పుకొందుననిఅనినందున ఇతనిని పంప నిశ్చయించి యున్నాను. 26 ఇతని గూర్చి మన యేలిన వారి పేర వ్రాయుటకు నాకు నిశ్చయమైనదియు ఏమియు కనబడనందున విచారణయైన తరువాత వ్రాయుటకు ఏమైనను నాకు దొరకవచ్చునని మీ అందరి ఎదుటికిని, అగ్రిప్ప రాజా, ముఖ్యముగా మీ యెదుటికిని ఇతని రప్పించి యున్నాను. 27 ఖైదీ మీద మోపబడిన నేరములను వివరింపకుండ అతని పంపుట యుక్తము కాదని నాకు తోచుచున్నదని చెప్పెను.

Agrippa had the government of Galilee. How many unjust and hasty judgments the Roman maxim, ver. 16 , condemn! This heathen, guided only by the light of nature, followed law and custom exactly, yet how many Christians will not follow the rules of truth, justice, and charity, in judging their brethren! The questions about God's worship, the way of salvation, and the truths of the gospel, may appear doubtful and without interest, to worldly men and mere politicians. See how slightly this Roman speaks of Christ, and of the great controversy between the Jews and the Christians. But the day is at hand when Festus and the whole world will see, that all the concerns of the Roman empire were but trifles and of no consequence, compared with this question of Christ's resurrection. Those who have had means of instruction, and have despised them, will be awfully convinced of their sin and folly. Here was a noble assembly brought together to hear the truths of the gospel, though they only meant to gratify their curiosity by attending to the defence of a prisoner. Many, even now, attend at the places of hearing the word of God with "great pomp," and too often with no better motive than curiosity. And though ministers do not now stand as prisoners to make a defence for their lives, yet numbers affect to sit in judgment upon them, desirous to make them offenders for a word, rather than to learn from them the truth and will of God, for the salvation of their souls But the pomp of this appearance was outshone by the real glory of the poor prisoner at the bar. What was the honour of their fine appearance, compared with that of Paul's wisdom, and grace, and holiness; his courage and constancy in suffering for Christ! It is no small mercy to have God clear up our righteousness as the light, and our just dealing as the noon-day; to have nothing certain laid to our charge. And God makes even the enemies of his people to do them right.

ACTS 26

Paul's defence before Agrippa. (1-11) Then Agrippa said unto Paul, Thou art permitted to speak for thyself. Then Paul stretched forth the hand, and answered for himself: *2* I think myself happy, king Agrippa, because I shall answer for myself this day before thee touching all the things whereof I am accused of the Jews: *3* Especially because I know thee to be expert in all customs and questions which are

among the Jews: wherefore I beseech thee to hear me patiently. *4* My manner of life from my youth, which was at the first among mine own nation at Jerusalem, know all the Jews; *5* Which knew me from the beginning, if they would testify, that after the most straitest sect of our religion I lived a Pharisee. *6* And now I stand and am judged for the hope of the promise made of God unto our fathers: *7* Unto which promise our twelve tribes, instantly serving God day and night, hope to come. For which hope's sake, king Agrippa, I am accused of the Jews. *8* Why should it be thought a thing incredible with you, that God should raise the dead? *9* I verily thought with myself, that I ought to do many things contrary to the name of Jesus of Nazareth. *10* Which thing I also did in Jerusalem: and many of the saints did I shut up in prison, having received authority from the chief priests; and when they were put to death, I gave my voice against them. *11* And I punished them oft in every synagogue, and compelled them to blaspheme; and being exceedingly mad against them, I persecuted them even unto strange cities.

26వ అధ్యాయము

పౌలు అగ్రిప్ప యెదుట మాట్లాడుట

అగ్రిప్ప పౌలును చూచి – నీ పక్షమున చెప్పుకొనుటకు నీకు సెలవైనదనెను. అప్పుడు పౌలు చేయి చాచి ఈలాగు సమాధానము చెప్పసాగెను – 2 అగ్రిప్ప రాజా, తమరు యూదులలో నుండు సమస్తమైన ఆచారములను, వివాదములను విశేషముగా నెరిగినవారు గనుక, 3 యూదులు నా మీద మోపిన నేరములన్నిటిని గూర్చి నేడు తమరి యెదుట సమాధానము చెప్పుకొన బోవుచున్నందుకు నేను ధన్యుడనని అనుకొనుచున్నాను. తాల్మితో నా మనవి వినవలెనని వేడుకొనుచున్నాను. 4 మొదటి నుండి యెరూషలేములో నా జనము మధ్యను బాల్యము నుండి నేను బ్రతికిన బ్రతుకు ఏలాటిదో యూదులందరు ఎరుగుదురు. 5 వారు మొదటి నుండి నన్ను ఎరిగిన వారు గనుక సాక్ష్యమిచ్చుటకు వారి కిష్టమైతే నేను మన మతములోని బహునిష్ఠ గల తెగను అనుసరించి, పరిసయ్యుడనుగా ప్రవర్తించినట్లు చెప్పగలరు. 6 ఇప్పుడైతే దేవుడు మన పితరులకు చేసిన వాగ్దానము విషయమైన నిరీక్షణను గూర్చి నేను విమర్శింపబడుటకు నిలిచియున్నాను. 7 మన పన్నెండు గోత్రములవారు ఎడతెగక దివారాత్రులు దేవుని సేవించుచు ఆ వాగ్దానము పొందుదుమని నిరీక్షించుచున్నారు. ఓ రాజా, ఈ నిరీక్షణ విషయమే యూదులు నా మీద నేరము మోపియున్నారు. 8 దేవుడు మృతులను లేపు నను సంగతి నమ్మతగనిదని మీరేల ఎంచుచున్నారు? 9 నజరేయుడైన యేసు నామమునకు విరోధముగా అనేక కార్యములు చేయవలెనని నేననుకొంటిని. 10 యెరూషలేములో నేనాలాగు చేసితిని. నేను ప్రధానయాజకుల వలన అధికారము పొంది, పరిశుద్ధులను అనేకులను చెరసాలలలో వేసి, వారిని చంపినప్పుడు సమ్మతించితిని. 11 అనేక పర్యాయములు, సమాజమందిరములన్నినిటిలో వారిని దండించి వారు దేవదూషణ చేయునట్లు బలవంత పెట్ట చూచితిని.। మరియు వారి మీద మిక్కిలి క్రోధము గలవాడనై ఇతర పట్టణములకును వెళ్లి వారిని హింసించుచుంటిని.

Christianity teaches us to give a reason of the hope that is in us, and also to give honour to whom honour is due, without flattery or fear of man. Agrippa was well versed in the Scriptures of the Old Testament, therefore could the better judge as to the controversy about Jesus being the Messiah. Surely ministers may expect, when they preach the faith of Christ, to be heard patiently. Paul professes that he still kept to all the good in which he was first educated and trained up. See here what his religion was. He was a moralist, a man of virtue, and had not learned the arts of the crafty, covetous Pharisees; he was not chargeable with any open vice and profaneness. He was sound in the faith. He always had a holy regard for the ancient promise made of God unto the fathers, and built his hope upon it. The apostle knew very well that all this would not justify him before God, yet he knew it was for his reputation among the Jews, and an argument that he was not such a man as they represented him to be. Though he counted this but loss, that he might win Christ, yet he mentioned it when it might serve to honour Christ. See here what Paul's religion is; he has not such zeal for the ceremonial law as he had in his youth; the sacrifices and offerings appointed by that, are done away by the great Sacrifice which they typified. Of the ceremonial cleansings he makes no conscience, and thinks the Levitical priesthood is done away in the priesthood of Christ; but, as to the main principles of his religion, he is as zealous as ever.

His conversion and preaching to the Gentiles. (12-23) Whereupon as I went to Damascus with authority and commission from the chief priests, *13* At midday, O king, I saw in the way a light from heaven, above the brightness of the sun, shining round about me and them which journeyed with me. *14* And when we were all fallen to the earth, I heard a voice speaking unto me, and saying in the Hebrew tongue, Saul, Saul, why persecutest thou me? it is hard for thee to kick against the pricks. *15* And I said, Who art thou, Lord? And he said, I am Jesus whom thou persecutest. *16* But rise, and stand upon thy feet: for I have appeared unto thee for this purpose, to make thee a minister and a witness both of these things which thou hast seen, and of those things in the which I will appear unto thee; *17* Delivering thee from the people, and from the Gentiles, unto whom now I send thee, *18* To open their eyes, and to turn them from darkness to light, and from the power of Satan unto God, that they may receive forgiveness of sins, and inheritance among them which are sanctified by faith that is in me. *19* Whereupon, O king Agrippa, I was not disobedient unto the heavenly vision: *20* But shewed first unto them of Damascus, and at Jerusalem, and throughout all the coasts of Judaea, and then to the Gentiles, that they should repent and turn to God, and do works meet for repentance. *21* For these causes the Jews caught me in the temple, and went about to kill me. *22* Having therefore obtained help of God, I continue unto this day, witnessing both to small and great, saying none other things than those which the prophets and Moses did say should come: *23* That Christ should suffer, and that he should be the first that should rise from the dead, and should shew light unto the people, and to the Gentiles.

12 అందునిమిత్తము నేను ప్రధానయాజకుల చేత అధికారమును ఆజ్ఞయు పొంది దమస్కునకు పోవుచుండగా, 13 రాజా, మధ్యాహ్నమందు నా చుట్టును, నాతో కూడ

వచ్చిన వారి చుట్టును ఆకాశము నుండి సూర్యతేజస్సు కంటె మిక్కిలి ప్రకాశమానమైన ఒక వెలుగు త్రోవలో ప్రకాశించుట చూచితిని. 14 మేమందరమును నేల పడినప్పుడు – సౌలా, సౌలా, నన్నెందుకు హింసించుచున్నావు ? మునికోలలకు యెదురు తన్నుట నీకు కష్టమని హెబ్రీ భాషలో ఒక స్వరము నాతో పలుకుట వింటిని. 15 అప్పుడు నేను – ప్రభువా, నీవెవరవని అడుగగా; ప్రభువు – నేను నీవు హింసించుచున్న యేసును, 16 నీవు నన్ను చూచి యున్న సంగతిని గూర్చియు నేను నీకు కనబడబోవు సంగతిని గూర్చియు నిన్ను పరిచారకుని గాను సాక్షిని గాను నియమించుటకై కనబడి యున్నాను. 17 నీవు లేచి నీ పాదములు మోపి నిలువుము; నేను ఈ ప్రజలవలనను అన్యజనుల వలనను హాని కలుగకుండ నిన్ను కాపాడెదను; 18 వారు చీకటిలో నుండి వెలుగులోనికిని, సాతాను అధికారము నుండి దేవుని వైపుకును తిరిగి, నా యందలి విశ్వాసముచేత పాపక్షమాపణను, పరిశుద్ధ పరచబడిన వారిలో స్వాస్థ్యమును పొందునట్లు వారి కన్నులు తెరచుటకై నేను నిన్ను వారి యొద్దకు పంపెదనని చెప్పెను. 19 కాబట్టి అగ్రిప్ప రాజా, ఆకాశము నుండి కలిగిన ఆ దర్శనమునకు నేను అవిధేయుడను కాక, 20 మొదట దమస్కులోని వారికిని, యెరూష లేములోను యూదయ దేశమంతటను, తరువాత అన్యజనులకును, వారు మారు మనస్సు పొంది దేవుని తట్టు తిరిగి మారుమనస్సునకు తగిన క్రియలు చేయవలెనని ప్రకటించుచుంటిని. 21 ఈ హేతువు చేత యూదులు దేవాలయములో నన్ను పట్టుకొని చంపుటకు ప్రయత్నము చేసిరి. 22 అయినను నేను దేవుని వలననైన సహాయము పొంది నేటి వరకు నిలిచియుంటిని; – క్రీస్తు శ్రమపడి మృతుల పునరుత్థానము పొందువారిలో మొదటి వాడగుట చేత ఈ ప్రజలకును అన్యజను లకును వెలుగు ప్రచురింపబోవునని 23 ప్రవక్తలును మోషేయు ముందుగా చెప్పినవి కాక మరి ఏమియు చెప్పక, అల్పులకును ఘనులకును సాక్ష్యమిచ్చుచుంటిని.

Paul was made a Christian by Divine power; by a revelation of Christ both to him and in him; when in the full career of his sin. He was made a minister by Divine authority: the same Jesus who appeared to him in that glorious light, ordered him to preach the gospel to the Gentiles. A world that sits in darkness must be enlightened; those must be brought to know the things that belong to their everlasting peace, who are yet ignorant of them. A world that lies in wickedness must be sanctified and reformed; it is not enough for them to have their eyes opened, they must have their hearts renewed; not enough to be turned from darkness to light, but they must be turned from the power of Satan unto God. All who are turned from sin to God, are not only pardoned, but have a grant of a rich inheritance. The forgiveness of sins makes way for this. None can be happy who are not holy; and to be saints in heaven we must be first saints on earth. We are made holy, and saved by faith in Christ; by which we rely upon Christ as the Lord our Righteousness, and give up ourselves to him as the Lord our Ruler; by this we receive the remission of sins, the gift of the Holy Ghost, and eternal life.

Festus and Agrippa convinced of Paul's innocence. (24-32) And as he thus spake for himself, Festus said with a loud voice, Paul, thou art beside thyself; much learning doth make thee mad. *25* But he

said, I am not mad, most noble Festus; but speak forth the words of
truth and soberness. *26* For the king knoweth of these things, before
whom also I speak freely: for I am persuaded that none of these
things are hidden from him; for this thing was not done in a corner.
27 King Agrippa, believest thou the prophets? I know that thou
believest. *28* Then Agrippa said unto Paul, Almost thou persuadest
me to be a Christian. *29* And Paul said, I would to God, that not only
thou, but also all that hear me this day, were both almost, and
altogether such as I am, except these bonds. *30* And when he had
thus spoken, the king rose up, and the governor, and Bernice, and
they that sat with them: *31* And when they were gone aside, they
talked between themselves, saying, This man doeth nothing worthy
of death or of bonds. *32* Then said Agrippa unto Festus, This man
might have been set at liberty, if he had not appealed unto Caesar.

24 అతడు ఈలాగు సమాధానము చెప్పుకొనుచుండగా, ఫేస్తు – పౌలా, నీవు
వెఱ్ఱివాడవు, అతి విద్య వలన నీకు వెఱ్ఱి పట్టినదని గొప్ప శబ్దముతో చెప్పెను. 25 అందుకు
పౌలు ఇట్లనెను – మహా ఘనత వహించిన ఫేస్తూ, నేను వెఱ్ఱివాడను కాను గాని, సత్యమును
స్వస్థబుద్ధియు గల మాటలనే చెప్పుచున్నాను. 26 రాజు ఈ సంగతులెరుగును గనుక
అతని యెదుట నేను ధైర్యముగా మాటలాడుచున్నాను.; వాటిలో ఒకటియు అతనికి మరుగై
యుండలేదని రూఢిగా నమ్ముచున్నాను.; ఇది యొక మూలను జరిగిన కార్యము కాదు.
27 అగ్రిప్ప రాజా, తమరు ప్రవక్తలను నమ్ముచున్నారా ? నమ్ముచున్నారని నేనెరుగుదును.
28 అందుకు అగ్రిప్ప – ఇంత సులభముగా నన్ను క్రైస్తవుని చేయజూచుచున్నావే అని
పౌలుతో చెప్పెను. 29 అందుకు పౌలు – సులభముగానో దుర్లభముగానో, తమరు మాత్రము
కాదు, నేడు నా మాట వినువారందరును ఈ బంధకములు తప్ప, నా వలె నుండునట్లు
దేవుడనుగ్రహించు గాక అనెను. 30 అంతట రాజును అధిపతియు బెర్నీకేయు వారితో
కూడ కూర్చుండిన వారును లేచి అవతలకు పోయి, 31 ఈ మనుష్యుడు మరణమునకైనను,
బంధకమునకైనను తగిన దేమియు చేయలేదని తమలో తాము మాటలాడుకొనిరి.
32 అందుకు అగ్రిప్ప – ఈ మనుష్యుడు కైసరు యెదుట చెప్పుకొందునని అనని యెడల
ఇతనిని విడుదల చేయవచ్చునని ఫేస్తుతో చెప్పెను.

It becomes us, on all occasions, to speak the words of truth and soberness, and then we need not be troubled at the unjust censures of men. Active and laborious followers of the gospel often have been despised as dreamers or madmen, for believing such doctrines and such wonderful facts; and for attesting that the same faith and diligence, and an experience like their own, are necessary to all men, whatever their rank, in order to their salvation. But apostles and prophets, and the Son of God himself, were exposed to this charge; and none need be moved thereby, when Divine grace has made them wise unto salvation. Agrippa saw a great deal of reason for Christianity. His understanding and judgment were for the time convinced, but his heart was not changed. And his conduct and temper were widely different from the humility and spirituality of the gospel. Many are almost persuaded to be religious, who are not quite persuaded; they are under strong convictions of their duty, and of the excellence of the ways of God,

yet do not pursue their convictions. Paul urged that it was the concern of every one to become a true Christian; that there is grace enough in Christ for all. He expressed his full conviction of the truth of the gospel, the absolute necessity of faith in Christ in order to salvation. Such salvation from such bondage, the gospel of Christ offers to the Gentiles; to a lost world. Yet it is with much difficulty that any person can be persuaded he needs a work of grace on his heart, like that which was needful for the conversion of the Gentiles. Let us beware of fatal hesitation in our own conduct; and recollect how far the being almost persuaded to be a Christian, is from being altogether such a one as every true believer is.

ACTS 27

Paul's voyage towards Rome. (1-11) And when it was determined
that we should sail into Italy, they delivered Paul and certain other
prisoners unto one named Julius, a centurion of Augustus' band.
2 And entering into a ship of Adramyttium, we launched, meaning to
sail by the coasts of Asia; one Aristarchus, a Macedonian of
Thessalonica, being with us. *3* And the next day we touched at Sidon.
And Julius courteously entreated Paul, and gave him liberty to go
unto his friends to refresh himself. *4* And when we had launched
from thence, we sailed under Cyprus, because the winds were contrary.
5 And when we had sailed over the sea of Cilicia and Pamphylia, we
came to Myra, a city of Lycia. *6* And there the centurion found a ship
of Alexandria sailing into Italy; and he put us therein. *7* And when we
had sailed slowly many days, and scarce were come over against
Cnidus, the wind not suffering us, we sailed under Crete, over against
Salmone; *8* And, hardly passing it, came unto a place which is called
The fair havens; nigh whereunto was the city of Lasea. *9* Now when
much time was spent, and when sailing was now dangerous, because
the fast as now already past, Paul admonished them, *10* And said
unto them, Sirs, I perceive that this voyage will be with hurt and
much damage, not only of the lading and ship, but also of our lives.
11 Nevertheless the centurion believed the master and the owner of
the ship, more than those things which were spoken by Paul.

27వ అధ్యాయము

పౌలు రోమాకు ప్రయాణము – క్రేతుకు వెళ్లుట

మేము ఓడ యెక్కి ఇటలీ వెళ్లవలెనని నిర్ణయమైనప్పుడు, వారు పౌలును మరి
కొందరు ఖైదీలను ఔగుస్తు పటాలములో శతాధిపతియైన యూలి అను వానికి అప్పగించిరి.
2 ఆసియ దరి వెంబడి నున్న పట్టణములకు ప్రయాణము చేయబోవు అద్రముత్తియ పట్టణపు
ఓడ నెక్కి మేము బయలుదేరితిమి; మాసిదోనీయుడును థెస్సలోనీక పట్టణస్థుడైన అరిస్తార్కు
మాతో కూడ నుండెను. 3 మరునాడు సీదోనుకు వచ్చితిమి. అప్పుడు యూలి, పౌలు మీద
దయగా నుండి అతడు తన స్నేహితుల యొద్దకు వెళ్లి పరామరిక పొందుటకు అతనికి
సెలవిచ్చెను. 4 అక్కడ నుండి బయలు దేరిన తరువాత ఎదురుగాలి కొట్టుచున్నందున,
కుప్ర చాటున ఓడ నడిపించితిమి. 5 మరియు కిలికియకును పంఫూలియకును ఎదురుగా

ఉన్న సముద్రము దాటి లుకియలో నున్న మూరకు చేరితిమి. 6 అక్కడ శతాధిపతి ఇటలీ
వెళ్లనైయున్న అలెక్సంంద్రియ పట్టణపు ఓడ కనుగొని అందులో మమ్మును ఎక్కించెను.
7 అనేక దినములు మెల్లగా నడచి, ఎంతో కష్టపడి క్నీదుకు యెదురుగా వచ్చినప్పుడు గాలి
మమ్మును పోనియ్య కున్నందున, క్రేతు చాటున సల్మోనే దరిని ఓడ నడిపించితిమి. 8 బహు
కష్టపడి దాని దాటి, మంచి రేవులు అను ఒక స్థలమునకు చేరితిమి. దాని దగ్గర లసైయ
పట్టణముండెను.

మిలేతుకు – తుఫాను

9 చాలకాలమైన తరువాత ఉపవాస దినము కూడ అప్పటికి గతించినందున
ప్రయాణము చేయుట అపాయకరమైయుండెను. 10 అప్పుడు పౌలు – అయ్యలారా, ఈ
ప్రయాణమువలన సరకులకును ఓడకును మాత్రమే గాక మన ప్రాణములకు కూడ హానియు
బహునష్టమును కలుగునట్లు నాకు తోచుచున్నదని చెప్పి వారిని హెచ్చరించెను. 11 అయినను
శతాధిపతి పౌలు చెప్పినది నమ్మక నావికుడును ఓడ యజమానుడును చెప్పినదే నమ్మెను.

It was determined by the counsel of God, before it was determined by the counsel of Festus, that Paul should go to Rome; for God had work for him to do there. The course they steered, and the places they touched at, are here set down. And God here encourages those who suffer for him, to trust in him; for he can put it into the hearts of those to befriend them, from whom they least expect it. Sailors must make the best of the wind: and so must we all in our passage over the ocean of this world. When the winds are contrary, yet we must be getting forward as well as we can. Many who are not driven backward by cross providences, do not get forward by favourable providences. And many real Christians complain as to the concerns of their souls, that they have much ado to keep their ground. Every fair haven is not a safe haven. Many show respect to good ministers, who will not take their advice. But the event will convince sinners of the vanity of their hopes, and the folly of their conduct.

Paul and his companions endangered by a tempest. (12-20) And
because the haven was not commodious to winter in, the more part
advised to depart thence also, if by any means they might attain to
Phenice, and there to winter; which is an haven of Crete, and lieth
toward the south west and north west. *13* And when the south wind
blew softly, supposing that they had obtained their purpose, loosing
thence, they sailed close by Crete. *14* But not long after there arose
against it a tempestuous wind, called Euroclydon. *15* And when the
ship was caught, and could not bear up into the wind, we let her
drive. *16* And running under a certain island which is called Clauda,
we had much work to come by the boat: *17* Which when they had
taken up, they used helps, undergirding the ship; and, fearing lest
they should fall into the quicksands, strake sail, and so were driven.
18 And we being exceedingly tossed with a tempest, the next day
they lightened the ship; *19* And the third day we cast out with our
own hands the tackling of the ship. *20* And when neither sun nor
stars in many days appeared, and no small tempest lay on us, all
hope that we should be saved was then taken away.

అపొస్తలుల కార్యములు 27వ అధ్యాయము

12 మరియు శీతకాలము గడుపుటకు ఆ రేవు అనుకూలమైనది కానందున అక్కడ
నుండి బయలుదేరి ఒకవేళ శక్యమైతే ఫీనిక్సునకు చేరి అక్కడ శీతకాలము గడపవలెనని
ఎక్కువ మంది ఆలోచన చెప్పిరి. అది నైఋతి వాయవ్య దిక్కుల తట్టున ఉన్న క్రేతు రేవై
యున్నది. 13 మరియు దక్షిణపు గాలి మెల్లగా విసరుచుండగా వారు తమ ఆలోచన
సమకూడినదని తలంచి లంగరెత్తి క్రేతు దరిని ఓడ నడిపించిరి. 14 కొంచెము సేపైన
తరువాత ఊరకులోను అను పెనుగాలి క్రేతు మీద నుండి విసరెను. 15 దానిలో ఓడ
చిక్కుకొని గాలికి ఎదురు నడువలేక పోయినందున ఎదురు నడిపించుట మాని గాలికి
కొట్టుకొని పోతిమి. 16 తరువాత కౌద అనబడిన యొక చిన్న ద్వీపము చాటున దాని
నడిపింపగా పడవను భద్రపరచుకొనుట బహు కష్ట తరమాయెను. 17 దానిని పైకెత్తి
కట్టిన తరువాత త్రాళ్లు మొదలైనవి తీసుకొని ఓడ చుట్టు బిగించి కట్టిరి. మరియు సూర్తిసను
ఇసుక తిప్పమీద పడుదుమేమోయని భయపడి, ఓడ చాపలు దింపి వేసి కొట్టుకొని పోయిరి.
18 మిక్కిలి పెద్దగాలి కొట్టుచున్నందున మరునాడు సరకులు పారవేయ సాగిరి.
19 మూడవ దినమందు తమ చేతులారా ఓడ సామగ్రి పారవేసిరి. 20 కొన్ని దినములు
సూర్యుడైనను నక్షత్రములైనను కనబడక పెద్ద గాలి మా మీద కొట్టినందున ప్రాణములతో
తప్పించుకొందుమని ఆశ బొత్తిగ పోయెను.

Those who launch forth on the ocean of this world, with a fair gale, know not what storms they may meet with; and therefore must not easily take it for granted that they have obtained their purpose. Let us never expect to be quite safe till we enter heaven. They saw neither sun nor stars for many days. Thus melancholy sometimes is the condition of the people of God as to their spiritual matters; they walk in darkness, and have no light. See what the wealth of this world is: though coveted as a blessing, the time may come when it will be a burden; not only too heavy to be carried safely, but heavy enough to sink him that has it. The children of this world can be prodigal of their goods for the saving their lives, yet are sparing of them in works of piety and charity, and in suffering for Christ. Any man will rather make shipwreck of his goods than of his life; but many rather make shipwreck of faith and a good conscience, than of their goods. The means the sailors used did not succeed; but when sinners give up all hope of saving themselves, they are prepared to understand God's word, and to trust in his mercy through Jesus Christ.

He receives a Divine assurance of safety. (21-29) But after long
abstinence Paul stood forth in the midst of them, and said, Sirs, ye
should have hearkened unto me, and not have loosed from Crete,
and to have gained this harm and loss. *22* And now I exhort you to be
of good cheer: for there shall be no loss of any man's life among you,
but of the ship. *23* For there stood by me this night the angel of God,
whose I am, and whom I serve, *24* Saying, Fear not, Paul; thou must
be brought before Caesar: and, lo, God hath given thee all them that
sail with thee. *25* Wherefore, sirs, be of good cheer: for I believe God,
that it shall be even as it was told me. *26* Howbeit we must be cast
upon a certain island. *27* But when the fourteenth night was come,
as we were driven up and down in Adria, about midnight the shipmen
deemed that they drew near to some country; *28* And sounded, and

found it twenty fathoms: and when they had gone a little further,
they sounded again, and found it fifteen fathoms. *29* Then fearing
lest we should have fallen upon rocks, they cast four anchors out of
the stern, and wished for the day.

21 వారు బహుకాలము భోజనము లేక యున్నందున పౌలు వారి మధ్యను నిలిచి
– అయ్యలారా, మీరు నా మాట విని క్రేతు నుండి బయలుదేరకయే యుండవలసినది.
అప్పుడీ హానియు నష్టమును కలిగి యుండెడిది కాదు. 22 ఇప్పుడైనను ధైర్యము తెచ్చుకొనుడని
మిమ్మును వేడుకొనుచున్నాను; ఓడకే గాని మీలో ఎవరి ప్రాణమునకును హాని కలుగదు.
23 నేను ఎవని వాడనో, ఎవనిని సేవించుచున్నానో, ఆ దేవుని దూత గడచిన రాత్రి నా
యొద్ద నిలిచి – పౌలా, భయపడకుము. 24 నీవు కైసరు యెదుట నిలువవలసి యున్నది;
ఇదిగో నీతో కూడ ఓడలో ప్రయాణమై పోవుచున్న వారందరిని దేవుడు నీకు అనుగ్రహించి
యున్నాడని నాతో చెప్పెను. 25 కాబట్టి అయ్యలారా, ధైర్యము తెచ్చుకొనుడి; నాతో దూత
చెప్పిన ప్రకారము జరుగునని నేను దేవుని నమ్ముచున్నాను. 26 అయినను మనము కొట్టుకొని
పోయి ఏదైన ఒక ద్వీపము మీద పడవలసి యుండునని చెప్పెను. 27 పదునాలుగవ రాత్రి
వచ్చినప్పుడు మేము అద్రియ సముద్రములో ఇటు అటు కొట్టుకొనిపోవుచుండగా అర్ధరాత్రివేళ
ఓడవారు ఏదో ఒక దేశము దగ్గర పడుచున్నదని ఊహించి 28 బుడుదు వేసి చూచి
ఇరువది బారల లోతని తెలిసికొనిరి. ఇంకను కొంత దూరము వెళ్లిన తరువాత, మరల
బుడుదు వేసి చూచి పదునైదు బారల లోతని తెలిసికొనిరి. 29 అప్పుడు రాతి తిప్పలు గల
చోట్ల పడుదుమేమోయని భయపడి, వారు ఓడ అమరములో నుండి నాలుగు లంగరులు
వేసి ఎప్పుడు తెల్లవారునాయని కాచుకొని యుండిరి.

They did not hearken to the apostle when he warned them of their danger; yet if they acknowledge their folly, and repent of it, he will speak comfort and relief to them when in danger. Most people bring themselves into trouble, because they do not know when they are well off; they come to harm and loss by aiming to mend their condition, often against advice. Observe the solemn profession Paul made of relation to God. No storms or tempests can hinder God's favour to his people, for he is a Help always at hand. It is a comfort to the faithful servants of God when in difficulties, that as long as the Lord has any work for them to do, their lives shall be prolonged. If Paul had thrust himself needlessly into bad company, he might justly have been cast away with them; but God calling him into it, they are preserved with him. They are given thee; there is no greater satisfaction to a good man than to know he is a public blessing. He comforts them with the same comforts wherewith he himself was comforted. God is ever faithful, therefore let all who have an interest in his promises be ever cheerful. As, with God, saying and doing are not two things, believing and enjoying should not be so with us. Hope is an anchor of the soul, sure and stedfast, entering into that within the veil. Let those who are in spiritual darkness hold fast by that, and think not of putting to sea again, but abide by Christ, and wait till the day break, and the shadows flee away

Paul encourages those with him. (30-38) 30 And as the shipmen
were about to flee out of the ship, when they had let down the boat
into the sea, under colour as though they would have cast anchors

Acts

68

out of the foreship, *31* Paul said to the centurion and to the soldiers,
Except these abide in the ship, ye cannot be saved. *32* Then the
soldiers cut off the ropes of the boat, and let her fall off. *33* And while
the day was coming on, Paul besought them all to take meat, saying,
This day is the fourteenth day that ye have tarried and continued
fasting, having taken nothing. *34* Wherefore I pray you to take some
meat: for this is for your health: for there shall not an hair fall from
the head of any of you. *35* And when he had thus spoken, he took
bread, and gave thanks to God in presence of them all: and when he
had broken it, he began to eat. *36* Then were they all of good cheer,
and they also took some meat. *37* And we were in all in the ship two
hundred threescore and sixteen souls. *38* And when they had eaten
enough, they lightened the ship, and cast out the wheat into the sea.

30 అయితే ఓడవారు ఓడ విడిచి పారిపోవలెనని చూచి తాము అనివిలో నుండి
లంగరులు వేయబోవునట్లుగా సముద్రములో పడవ దింపి వేసిరి. 31 అందుకు పౌలు
వీరు ఓడలో నుంటేనే గాని మీరు తప్పించుకొనలేరని శతాధిపతితోను సైనికులతోను చెప్పెను.
32 వెంటనే సైనికులు పడవ త్రాళ్లు కోసి దాని కొట్టుకొని పోనిచ్చిరి. 33 తెల్లవారుచుండగా
పౌలు – పదునాలుగు దినముల నుండి మీరేమియు పుచ్చుకొనక ఉపవాసముతో కనిపెట్టుకొని
యున్నారు గనుక ఆహారము పుచ్చుకొనుడని మిమ్మును వేడుకొనుచున్నాను; 34 ఇది మీ
ప్రాణరక్షణకు సహాయమగును. మీలో ఎవని తల నుండియు ఒక వెంట్రుకయైనను నశింపదని
చెప్పుచు, ఆహారము పుచ్చుకొనుడని అందరిని బతిమాలెను. 35 ఈ మాటలు చెప్పి, యొక
రొట్టె పట్టుకొని అందరి యెదుట దేవునికి కృతజ్ఞతాస్తుతులు చెల్లించి దానిని విరిచి తినసాగెను.
36 అప్పుడందరు ధైర్యము తెచ్చుకొని ఆహారము పుచ్చుకొనిరి. 37 ఓడలో ఉన్న మేమందరము
రెండు వందల డెబ్బది ఆరుగురము. 38 వారు తిని తృప్తి పొందిన తరువాత, గోధుమలను
సముద్రములో పారబోసి ఓడ తేలిక చేసిరి.

God, who appointed the end, that they should be saved, appointed the means, that they should be saved by the help of these shipmen. Duty is ours, events are God's; we do not trust God, but tempt him, when we say we put ourselves under his protection, if we do not use proper means, such as are within our power, for our safety. But how selfish are men in general, often even ready to seek their own safety by the destruction of others! Happy those who have such a one as Paul in their company, who not only had intercourse with Heaven, but was of an enlivening spirit to those about him. The sorrow of the world works death, while joy in God is life and peace in the greatest distresses and dangers. The comfort of God's promises can only be ours by believing dependence on him, to fulfil his word to us; and the salvation he reveals must be waited for in use of the means he appoints. If God has chosen us to salvation, he has also appointed that we shall obtain it by repentance, faith, prayer, and persevering obedience; it is fatal presumption to expect it in any other way. It is an encouragement to people to commit themselves to Christ as their Saviour, when those who invite them, clearly show that they do so themselves.

They are shipwrecked. (39-44) 39 And when it was day, they knew
not the land: but they discovered a certain creek with a shore, into

the which they were minded, if it were possible, to thrust in the ship. *40* And when they had taken up the anchors, they committed themselves unto the sea, and loosed the rudder bands, and hoised up the mainsail to the wind, and made toward shore. *41* And falling into a place where two seas met, they ran the ship aground; and the forepart stuck fast, and remained unmoveable, but the hinder part was broken with the violence of the waves. *42* And the soldiers' counsel was to kill the prisoners, lest any of them should swim out, and escape. *43* But the centurion, willing to save Paul, kept them from their purpose; and commanded that they which could swim should cast themselves first into the sea, and get to land: *44* And the rest, some on boards, and some on broken pieces of the ship. And so it came to pass, that they escaped all safe to land.

39 ఉదయమైనప్పుడు అది ఏ దేశమో వారు గుర్తు పట్టలేదు గాని దరి గల యొక సముద్రపు పాయను జూచి, సాధ్యమైన యెడల అందులోనికి ఓడను త్రోయవలెనని ఆలోచించిరి. 40 గనుక లంగరుల త్రాళ్లు కోసి, వాటిని సముద్రములో విడిచిపెట్టి చుక్కానుల కట్లు విప్పి ముందటి తెర చాప గాలి కెత్తి సరిగా దరికి నడిపించిరి గాని 41 రెండు సముద్రముల ప్రవాహములు కలిసిన స్థలమందు చిక్కుకొని ఓడను మెట్ట పట్టించిరి. అందువలన అనివి కూరుకొని పోయి కదలక యుండెను. అమరము ఆ దెబ్బకు బ్రద్దలై పోసాగెను. 42 ఖైదీలలో ఎవడును ఈదుకొని పారిపోకుండునట్లు వారిని చంపవలెనని సైనికులకు ఆలోచన పుట్టెను గాని 43 శతాధిపతి పౌలును రక్షింపనుద్దేశించి వారి ఆలోచన కొనసాగనియ్యక, మొదట ఈదగలవారు సముద్రములో దుమికి దరికి పోవలెననియు, 44 కడమ వారిలో కొందరు పలకల మీదను, కొందరు ఓడ చెక్కల మీదను పోవలెననియు ఆజ్ఞాపించెను. ఈలాగు అందరును తప్పించుకొని దరిచేరిరి.

The ship that had weathered the storm in the open sea, where it had room, is dashed to pieces when it sticks fast. Thus, if the heart fixes in the world in affection, and cleaving to it, it is lost. Satan's temptations beat against it, and it is gone; but as long as it keeps above the world, though tossed with cares and tumults, there is hope for it. They had the shore in view, yet suffered shipwreck in the harbour; thus we are taught never to be secure. Though there is great difficulty in the way of the promised salvation, it shall, without fail, be brought to pass. It will come to pass that whatever the trials and dangers may be, in due time all believers will get safely to heaven. Lord Jesus, thou hast assured us that none of thine shall perish. Thou wilt bring them all safe to the heavenly shore. And what a pleasing landing will that be! Thou wilt present them to thy Father, and give thy Holy Spirit full possession of them for ever.

ACTS 28

Paul kindly received at Melita. (1-10) And when they were escaped, then they knew that the island was called Melita. 2 And the barbarous people shewed us no little kindness: for they kindled a fire, and received us every one, because of the present rain, and because of the cold. 3 And when Paul had gathered a bundle of sticks, and laid them on the fire, there came a viper out of the heat, and

fastened on his hand. 4 And when the barbarians saw the venomous beast hang on his hand, they said among themselves, No doubt this man is a murderer, whom, though he hath escaped the sea, yet vengeance suffereth not to live. 5 And he shook off the beast into the fire, and felt no harm. 6 Howbeit they looked when he should have swollen, or fallen down dead suddenly: but after they had looked a great while, and saw no harm come to him, they changed their minds, and said that he was a god. 7 In the same quarters were possessions of the chief man of the island, whose name was Publius; who received us, and lodged us three days courteously. 8 And it came to pass, that the father of Publius lay sick of a fever and of a bloody flux: to whom Paul entered in, and prayed, and laid his hands on him, and healed him. 9 So when this was done, others also, which had diseases in the island, came, and were healed: 10 Who also honoured us with many honours; and when we departed, they laded us with such things as were necessary.

28వ అధ్యాయము

పౌలు మెలెతేలో

మేము తప్పించుకొనిన తరువాత ఆ ద్వీపము మెలితే అని తెలిసి కొంటిమి. 2 అనాగరికులగు ఆ ద్వీపవాసులు మాకు చేసిన ఉపచారమింతంత కాదు. ఏలయనగా అప్పుడు వర్షము కురియుచు చలిగా ఉన్నందున వారు నిప్పు రాజబెట్టి మమ్మును అందరిని చేర్చుకొనిరి. 3 అప్పుడు పౌలు మోపెడు పుల్లలేరి నిప్పుల మీద వేయగా ఒక సర్పము కాకకు బయటకు వచ్చి అతని చెయ్యి పట్టెను. 4 ఆ ద్వీపవాసులు ఆ జంతువతని చేతిని వ్రేలాడుట చూచినప్పుడు – నిశ్చయముగా ఈ మనుష్యుడు నరహంతకుడు; ఇతడు సముద్రము నుండి తప్పించుకొనినను న్యాయమాతనిని బ్రతుకనీయదని తమలో తాము చెప్పుకొనిరి. 5 అతడైతే ఆ విషజంతువును అగ్నిలో జాడించి వేసి, ఏ హానియు పొందలేదు. 6 వారతని శరీరము వాచునో లేక అతడు ఆకస్మాత్తుగా పడిచచ్చునో అని కనిపెట్టుచుండిరి. చాలాసేపు కనిపెట్టుచుండిన తర్వాత అతనికి ఏ హానియు కలుగకుండుట చూచి ఆ అభిప్రాయము మాని – ఇతడొక దేవత అని చెప్పుకొనసాగిరి. 7 పొప్లి అను నొకడు ఆ ద్వీపమునకు ముఖ్యుడు. అతనికి ఆ ప్రాంతములలో భూములుండెను. అతడు మమ్మును చేర్చుకొని మూడు దినములు స్నేహభావముతో అతిథ్య మిచ్చెను. 8 అప్పుడు పొప్లియొక్క తండ్రి జ్వరము చేతను రక్తభేదిచేతను బాధపడుచు పండుకొనియుండెను. పౌలు అతని యొద్దకు వెళ్లి, ప్రార్థన చేసి అతని మీద చేతులుంచి స్వస్థపరచెను. 9 ఇది చూచి ఆ ద్వీపములోనున్న కడమ రోగులు కూడ వచ్చి స్వస్థత నొందిరి. 10 మరియు వారు అనేక సత్కారములతో మమ్మును మర్యాద చేసి, మేము ఓడ ఎక్కి వెళ్లినప్పుడు మాకు కావలసిన వస్తువులు తెచ్చి ఓడలో ఉంచిరి.

He arrives at Rome. (11-16) And after three months we departed in a ship of Alexandria, which had wintered in the isle, whose sign was Castor and Pollux. *12* And landing at Syracuse, we tarried there

three days. *13* And from thence we fetched a compass, and came to
Rhegium: and after one day the south wind blew, and we came the
next day to Puteoli: *14* Where we found brethren, and were desired to
tarry with them seven days: and so we went toward Rome. *15* And
from thence, when the brethren heard of us, they came to meet us as
far as Appii forum, and The three taverns: whom when Paul saw, he
thanked God, and took courage. *16* And when we came to Rome, the
centurion delivered the prisoners to the captain of the guard: but
Paul was suffered to dwell by himself with a soldier that kept him.
His conference with the Jews. (17-22) And it came to pass, that after
three days Paul called the chief of the Jews together: and when they
were come together, he said unto them, Men and brethren, though I
have committed nothing against the people, or customs of our fathers,
yet was I delivered prisoner from Jerusalem into the hands of the
Romans. *18* Who, when they had examined me, would have let me go,
because there was no cause of death in me. *19* But when the Jews
spake against it, I was constrained to appeal unto Caesar; not that I
had ought to accuse my nation of. *20* For this cause therefore have I
called for you, to see you, and to speak with you: because that for the
hope of Israel I am bound with this chain. *21* And they said unto him,
We neither received letters out of Judaea concerning thee, neither
any of the brethren that came shewed or spake any harm of thee.
22 But we desire to hear of thee what thou thinkest: for as concerning
this sect, we know that every where it is spoken against.

Paul preaches to the Jews, and abides at Rome a prisoner. (23-31) And
when they had appointed him a day, there came many to him into his
lodging; to whom he expounded and testified the kingdom of God,
persuading them concerning Jesus, both out of the law of Moses, and
out of the prophets, from morning till evening. *24* And some believed
the things which were spoken, and some believed not. *25* And when
they agreed not among themselves, they departed, after that Paul
had spoken one word, Well spake the Holy Ghost by Esaias the prophet
unto our fathers, *26* Saying, Go unto this people, and say, Hearing ye
shall hear, and shall not understand; and seeing ye shall see, and
not perceive: *27* For the heart of this people is waxed gross, and their
ears are dull of hearing, and their eyes have they closed; lest they
should see with their eyes, and hear with their ears, and understand
with their heart, and should be converted, and I should heal them.
28 Be it known therefore unto you, that the salvation of God is sent
unto the Gentiles, and that they will hear it. *29* And when he had
said these words, the Jews departed, and had great reasoning among
themselves.30 And Paul dwelt two whole years in his own hired house,
and received all that came in unto him, *31* Preaching the kingdom of
God, and teaching those things which concern the Lord Jesus Christ,
with all confidence, no man forbidding him.

అపొస్తలుల కార్యములు 28వ అధ్యాయము

రోమా ప్రయాణము

11 మూడు నెలలైన తరువాత, ఆ ద్వీపమందు శీతాకాలమంతయు గడిపిన అశ్వినీ
చిహ్నము గల అలెక్సెంద్రియ పట్టణపు ఓడ ఎక్కి బయలు దేరి, 12 సురకుసైకి వచ్చి
అక్కడ మూడు దినములుంటిమి. 13 అక్కడ నుండి చుట్టు తిరిగి రేగియుకు వచ్చి, ఒక
దినమైన తరువాత దక్షిణపు గాలి విసురుట వలన మరునాడు పొతియొలీకి వచ్చితిమి.
14 అక్కడ సహోదరులను మేము చూచినప్పుడు వారు తమ యొద్ద ఏడు దినములుండవలెనని
మమ్మును వేడుకొనిరి. ఆ మీదట రోమాకు వచ్చితిమి. 15 అక్కడ నుండి సహోదరులు మా
సంగతి విని అప్పియా సంతపేట వరకును, త్రిసత్రముల వరకును మమ్మును ఎదుర్కొనుటకు
వచ్చిరి. । పౌలు వారిని చూచి దేవునికి కృతజ్ఞతాస్తుతులు చెల్లించి ధైర్యము తెచ్చుకొనెను.
16 మేము రోమాకు వచ్చినప్పుడు పౌలు తనకు కావలియున్న సైనికులతో కూడ ప్రత్యేకముగా
ఉండుటకు సెలవు పొందెను.

పౌలు రోమాలోని యూదులతో మాటలాడుట

17 మూడు దినములైన తరువాత అతడు యూదులలో ముఖ్యులైన వారిని తన
యొద్దకు పిలిపించెను. వారు కూడివచ్చినప్పుడు, అతడు – సహోదరులారా, నేను మన
ప్రజలకైనను పితరుల ఆచారములకైనను ప్రతికూలమైనదేదియు చేయక పోయినను,
యెరూషలేములో నుండి రోమీయుల చేతికి నేను ఖైదీగా అప్పగించ బడితిని. 18 వీరు
నన్ను విమర్శచేసి నా యందు మరణమునకు తగిన హేతువేదియు లేనందున నన్ను విడుదల
చేయగోరిరి గాని,19 యూదులు అడ్డము చెప్పినందున నేను కైసరు యెదుట
చెప్పుకొందుననవలసి వచ్చెను. అయినను ఇందువలన నా స్వజనుల మీద నేరమేమియు
మోపవలెనని నా అభిప్రాయము కాదు; 20 ఈ హేతువు చేతనే మిమ్మును చూచి
మాటలాడవలెనని పిలిపించితిని; ఇశ్రాయేలు యొక్క నిరీక్షణ కోసము ఈ గొలుసుతో
కట్టబడియున్నానని వారితో చెప్పెను. 21 అందుకు వారు, యూదయనుండి నిన్ను గూర్చి
పత్రికలు మాకు రాలేదు; ఇక్కడికి వచ్చిన సహోదరులలో ఒక్కడైనను నిన్ను గూర్చి చెడుసంగతి
ఏదియు మాకు తెలియ పరచను లేదు. మరియు ఎవరును చెప్పుకొనను లేదు.
22 అయినను ఈ విషయమై నీ అభిప్రాయము నీ వలన వినగోరుచున్నాము.; ఈ
మతభేదమును గూర్చి అంతట ఆక్షేపణ చేయుచున్నారు. ఇంతమట్టుకు మాకు తెలియుననిరి.
23 అతనికి ఒక దినము నియమించి అతని బసలోనికి అతని యొద్దకు అనేకులు వచ్చిరి.
ఉదయము నుండి సాయంకాలము వరకు అతడు దేవుని రాజ్యమును గూర్చి పూర్తిగా
సాక్ష్యమిచ్చుచు, మోషే ధర్మశాస్త్రములో నుండియు, ప్రవక్తలలో నుండియు సంగతులెత్తి
యేసును గూర్చి వివరముగా బోధించుచు, వారిని ఒప్పించుచుండెను. 24 అతడు చెప్పిన
సంగతులు కొందరు నమ్మిరి, కొందరు నమ్మక పోయిరి. 25 వారిలో భేదాభిప్రాయములు
కలిగినందున పౌలు వారితో ఒకమాట చెప్పిన తరువాత వారు వెళ్లిపోయిరి. అదేదనగా –

26 మీరు వినుట మట్టుకు విందురు గాని గ్రహింపనే గ్రహింపరు; చూచుట మట్టుకు
చూతురు గాని కాననే కానరని ఈ ప్రజల యొద్దకు వెళ్లి చెప్పుము. 27 "ఈ ప్రజలు
కన్నులార చూచి, చెవులార విని, మనస్సారా గ్రహించి, నావైపు తిరిగి నా వలన స్వస్థతపొంద
కుండుటన్లు వారి హృదయము క్రొవ్వియున్నది. వారు చెవులతో మందముగా విని, కన్నులు
మూసికొని యున్నారు" అని పరిశుద్ధాత్మ యెషయా ప్రవక్త ద్వారా మీ పితరులతో చెప్పిన
మాట సరియే. 28 కాబట్టి దేవుని వలననైన ఈ రక్షణ అన్యజనుల యొద్దకు
పంపబడియున్నదని మీరు తెలిసికొందురు గాక, 29 వారు దాని విందురు. అతడీ సంగతులు
చెప్పిన తరువాత యూదులు తమలో తాము చాల తర్కించుకొని వెళ్లిపోయిరి.

ముగింపు

30 పౌలు రెండు సంవత్సరములు పూర్తిగా తన అద్దె ఇంట కాపురముండి, తన
యొద్దకు వచ్చువారందరిని ఎపౌలుˊన్మానించి 31 ఏ ఆటంకము లేక పూర్ణధైర్యముతో
దేవుని రాజ్యమును గూర్చి ప్రకటించుచు, ప్రభువైన యేసుక్రీస్తును గూర్చిన సంగతులు
బోధించుచు ఉండెను.

Paul persuaded the Jews concerning Jesus. Some were wrought upon by the word, and others hardened; some received the light, and others shut their eyes against it. And the same has always been the effect of the gospel. Paul parted with them, observing that the Holy Ghost had well described their state. Let all that hear the gospel, and do not heed it, tremble at their doom; for who shall heal them, if God does not? The Jews had afterwards much reasoning among themselves. Many have great reasoning, who do not reason aright. They find fault with one another's opinions, yet will not yield to truth. Nor will men's reasoning among themselves convince them, without the grace of God to open their understandings. While we mourn on account of such despisers, we should rejoice that the salvation of God is sent to others, who will receive it; and if we are of that number, we should be thankful to Him who hath made us to differ. The apostle kept to his principle, to know and preach nothing but Christ and him crucified. Christians, when tempted from their main business, should bring themselves back with this question, What does this concern the Lord Jesus? What tendency has it to bring us to him, and to keep us walking in him? The apostle preached not himself, but Christ, and he was not ashamed of the gospel of Christ. Though Paul was placed in a very narrow opportunity for being useful, he was not disturbed in it. Though it was not a wide door that was opened to him, yet no man was suffered to shut it; and to many it was an effectual door, so that there were saints even in Nero's household, philippians 4:22 . We learn also from philippians 1:13 , how God overruled Paul's imprisonment for the furtherance of the gospel. And not the residents at Rome only, but all the church of Christ, to the present day, and in the most remote corner of the globe, have abundant reason to bless God, that during the most mature period of his Christian life and experience, he was detained a prisoner. It was from his prison, probably chained hand to hand to the soldier who kept him, that the apostle wrote the epistles to the Ephesians, Philippians, Colossians, and Hebrews; epistles showing, perhaps more than any others, the Christian love with which his heart overflowed, and the Christian experience with which his soul was filled.

Acts

71